

DEN NY VERDENS
unipuls

NUMMER 4 - DECEMBER 2014 - 32. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Den ny verdensepokes grundfundament

Selv om væsenet er begyndt at blive et humant væsen, kan det ikke straks ved egen hjælp tilegne sig kosmisk viden eller oplysninger om, hvor meget denne dets humane indstilling og væremåde er i virkelig logisk eller videnskabelig kontakt med livets kosmiske mening.

Og her er det, at det bliver modtageligt for åndsvidenskaben eller livets kosmiske analyser. Og det er disse mennesker verden over, vi her igennem dette værk med livets kosmiske analyser kan hjælpe og give dem verdensbilledets kosmiske analyser i en for deres intelligens tilpasset form.

Disse modtagelige mennesker kan med deres intelligens modtage den intelligensmæssige fortolkning af livets virkelige kosmiske og dermed evige analyser. De kan derved få den teoretiske oplevelse af livets mening eller livsmysteriets løsning, således som Gud åbenbarer den igennem verdensaltets struktur.

Derved bliver de både i bevidsthed og væremåde efterhånden gjort modtagelige for ”kosmiske glimt” for endelig til sidst at opleve den totale, kosmiske bevidsthed som en permanent mental struktur, i hvilken de er eet med Guddommen, uendeligheden og evigheden.

Menneskehedens frelse eller vej ud af dommedagens mørke og ind i humanitetens eller kærlighedens lyse sfære er kosmisk forskning og undervisning og den heraf følgende kærlige væremåde. Dette er den ny verdensepokes grundfundament. Denne åndsvidenskabens, eller den evige visdoms kulturopoke bliver det jordiske menneskes slutepoke.

(LBVII stk. 2524)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Unaturlig træthed	24	<i>Pia Schlüntz:</i>
Betragtninger ved en retssag
8	<i>Ruth Olsen:</i>
Den mentale tilstand i vor tid	28	<i>Ruth Olsen:</i>
Billensteins fortolkning af Nostradamus
11	<i>Annette Skov:</i>
Fortolkning af Livets Bog	30	<i>Jan Schmidt:</i>
En cost-benefit-analyse af ændringer i værket
13	<i>Kurt Christiansen:</i>
Vedrørende ordene mineralier og mineraler	32	<i>Preben Bagger:</i>
Om at vejlede og korrigere Martinus
17	BOGANMELDELSR v/Ruth Olsen:

<i>Ken Wilber:</i>
Teorien der forklarer det hele

<i>Lone Ditmer:</i>
<i>Feng Shui</i>

<i>Claus Stoltenberg:</i>
Moderne hedenskab og magi. | 33 | <i>Martinus om Lars Nibelvang</i>
<i>in memoriam</i> |
| 18 | | 34 | <i>Helmer Fogedgaard:</i>
Glimt fra den overfysiske verden |
| 19 | <i>Jacky Newcomb:</i>
Gådefulde engle

<i>Søren Hauge:</i>
Ildens rejse

<i>Rinpoche:</i>
Den tibetanske lære om drømme og søvn | 37 | <i>Kurt Christiansen:</i>
Om befrugtnings-ekstase |
| 20 | <i>Tor Nørretranders:</i>
Vær nær | 39 | KORT FORTALT |
| 21 | <i>Peder Worning:</i>
Der er flere bakterier i et gram lort ... | 46 | <i>Per Holsner:</i>
Den fortabte søn er kommet hjem til sin fader |
| 22 | <i>Ruth Olsen:</i>
Den af Instituttet anlagte retssag | 48 | <i>Jan Schmidt:</i>
Om hellige bøger og retsforfølgelse

<i>Ole S. Larsen:</i>
Om at blive flinkere i hverdagen |

Den Ny VerdensImpuls nr.4/2014

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Jeg er nødt til at sætte prisen op, da portoen
stadig stiger!**

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Så er det jul igen ...

Dette blad bærer præg af, at der har været en retssag, som Martinusinstituttet har anlagt ved Kbh's byret, men der er endnu ikke faldet nogen afgørelse i sagen, så den oplysning må vente, måske til et ekstrainummer af bladet. Den retssag var en meget tankevækkende oplevelse for de, der overværede den, som det fremgår af de her bragte artikler.

I denne juletid mindes vi en anden verdensgenløser, som også har haft vanskeligheder med at blive forstået og respekteret, men nu er vi kommet så meget længere i vor åndelige udvikling – eller er vi? Tænk hvilke muligheder vi har i vor tid til at sprede det vidunderlige budskab, Martinus gav menneskeheden – hvis vi samarbejdede om det!

Jeg havde besluttet, at 2014 skulle være et Mandala-år, men ved en fejl fik jeg sat den samme på de sidste to blade. Til gengæld er der flere forskellige på dette blads bagside.

Så længe der ikke er faldet nogen dom i retssagen, er det stadig muligt at købe 1.udgaverne af Martinus' bøger. Der mangler kun at blive solgt 40 af Livets Bog, så er trykkeriregningen betalt.

Med ønsket om en god og kærlig jul - trods verdens ufred
Ruth

Unaturlig træthed

Af Martinus

I vore dage forekommer en meget stor udbredelse af den svaghed, vi kalder ”træthed”. Der er mennesker, der kan føle sig så trætte, at de synes, at de kunne lægge sig fladt ned på jorden for at hvile, næsten ligegyldigt hvor de så end befinder sig. At en sådan træthed er meget generende, er selvfølgelig. De fleste mennesker er ikke sådan stillet, at de ikke har et eller andet arbejde at skulle udføre for dermed at tjene til livets ophold. Og i et sådant tilfælde bliver det pågældende menneske endnu mere nedbrudt, idet trætheden da begynder at gå det på nerverne. Det begynder at blive ængstelig for sin økonomi, ængstelig for at miste sin livsstilling. For hver dag, der går, mister det mere og mere livsmodet. Trætheden bliver til sidst i dette tilfælde til depression, der igen kan blive til nervesammenbrud, livslede og selvmord.

Men det er ikke blot mennesker i de tvungne leveveje, der kan blive ængstelige og nedbrudte på grund af den unaturlige træthed. Økonomisk selvstændige mennesker kan naturligvis også komme til at lide af træthed. Selv om de er økonomisk frie og uafhængige, har de fleste dog en eller anden forretning, som sorterer under dem, og som giver dem til livets ophold. Her kan den unaturlige træthed naturligvis også komme til at gribe ind og nedbryde et sådant menneske, når det begynder at mærke, at det næsten slet ikke har kræfter til at varetage sit hverv. Ja, der forekommer vel ikke nogen som helst form for tilværelse såvel inden for rige som fattige, der ikke kan rammes og ødelægges af unaturlig træthed.

Vi finder den og dens følgesvend depressionen inden for alle samfundsklasser. Depression kan igen i værste tilfælde føre til sindssyge og selvmord.

Livslede og selvmedlidenhed

Det er farligt at vandre i alt for lang tid i depression. Depression er nemlig det samme som sygdom i tænkeevnen. Den deprimerede har mistet evnen til at se tilværelsen i dens normale fremtræden. Han kan kun se den i et mentalt sort lys. Han vandrer hele tiden i tankeverdenens skyggerregioner. Det er ligesom, han ikke kan finde vej ud af disse skyggerregioner og ind i tankeverdenens solskinsegne. Han ser kun håbløshed og atter håbløshed. Han finder alt uoverkommeligt i en sådan grad, at det bringer ham til at føle en alt for overdimensioneret medfølelse eller medynk med sig selv. Han føler sig som martyr.

Han føler sig som offer for naturens luner, hvis det da ikke er andre mennesker, han giver skylden for sit ”martyrium”. At denne situation, hvis den ikke bliver standset, må føre til livslede er selvfølgelig. Men livslede er igen en allerede begyndende sindssyge, der i værste tilfælde udløser sig i selvmord. Mere abnormt kan et menneske ikke blive.

Som jeg her har nævnt, kan den unaturlige træthed, hvis den ikke bliver helbredt, blive til en midlertidig både fysisk og mental undergang. Det kan ikke nytte at se igennem fingre med den og lade stå til, således som tusinder af mennesker gør det i dag, og hvorved nerveklipper og sindssygehospitalet bliver fyldt med disse menneskelige vrage, hvor de ikke havner i selvmord.

Sjælelige invalider

Hvad kan et menneske da selv gøre for at blive helbredt for denne altødelæggende træthed? Ja, her gælder det naturligvis om at komme til klarhed over selve den absolut inderste årsag til trætheden. Er man først kommet til klarhed over den, da kan man begynde at gribe sagen rigtigt an og iværksætte en virkelig bekæmpelse af sygdommen og dermed igen blive ført tilbage til sjælelivets normalitet og den heraf følgende normale livsglæde.

Det er rigtigt, at der gøres overordentlig meget fra lægevidenskabens side for at hjælpe menneskene, rent bortset fra de store hospitaler og nerve- og sindssygehospitaler der også opføres. Og mange patienter bliver for de lettere

tilfældes vedkommende helbredt. Men dette forhindrer ikke, at hundred tusinder af mennesker alligevel i dag går ude i dagliglivet med en større eller mindre grad af den farlige træthedslidelse. Af denne mangfoldighed af disse mennesker er der en vis procent, der havner i uhelbredelig sindssyge. Mange af de mennesker, der er nået så langt ind i sygdommens farlige stadier, kan således ikke helbredes i deres nuværende inkarnation. Der er allerede sket for stor skade i deres organiske struktur. For dem er helbredelsen foreløbig skudt ud til næste inkarnation.

Hvis et menneske mister en fod eller en finger, vokser der ikke nogen ny finger frem igen. På samme måde kan man også på de sjælelige områder komme ud for så stor skade eller lædering, at man umuligt kan få sin normale førlighed igen i den nuværende inkarnation. Menneskets sjælelige organer kan få en sådan defekt, at visse områder af disse er visnet eller døde. Her kan individet ikke hjælpes. Ligesom der ikke kan vokse nye lemmer ud på den fysiske organisme, således kan der heller ikke inden for et vist sjæleligt område vokse nye organiske dele frem igen, der hvor de ordinære dele er døde.

Mennesker med sådanne defekter kan ikke helbredes eller få deres normale førlighed igen i den nuværende inkarnation. Det er således ikke for disse livsvarige invalider, jeg her taler. Det er derimod til dem, der endnu kun mærker lidelsen som en unaturlig træthed. Disse mennesker kan, hvis de virkelig vil tage sig sammen, blive helbredt og blive totalt fri af denne træthed og dens underminerende og dødbringende følger.

Den mentale belastning af det moderne menneske

Hvad er da den unaturlige træthed? Den stærkt udbredte unaturlige træthed skyldes i første instans den stærkt forcerede livsforvandling, der foregår med det moderne menneske. Det er kommet ind i en forceret udvikling og brug af tænkeevnen. Den bliver overdimensioneret benyttet i forhold til det, kosmisk set, endnu primitive menneske.

Før almenheden kom ind i moderne skoleundervisning og den heraf udviklede intellektuelle horisont, levede det ikke i nogen særlig fremtrædende tankehorisont ud over instinktfunktionerne, hvilket vil sige parringsdriften og bjergningen af det daglige brød. Da flertallet i stor udstrækning var trælle for en privilegeret overklasse, fik det her, omend sparsomt, tildelt det daglige brød. Da de flestes daglige liv således på en måde lå fast, var foreskrevet dem af den nævnte overklasse, havde de ikke adgang til at komme ud i så mange eksperimenter og spekulationer med hensyn til opretholdelsen af deres eksistens, som tilfældet er i dag.

Hvad kendte det primitive menneske til alle de foreteelser eller tankeområder, der i dag forekommer i fuldt flor i det moderne menneskes mentalitet? Hvad kendte den primitive almue til geografi, astronomi, historie, litteratur og kunst, til jordklodens struktur, til regning, skrivning, foto, film, radio, fjernsyn eller alle de andre ting, som mere eller mindre bliver indprentet ethvert barn og ungt menneske af i dag som livsvigtige fag og håndværk? At denne tilstand betinger en belastning eller brug af nerver og tænkeevne, som de samme børns og unge menneskers oldeforældre aldeles ikke var besværede med, er en urokkelig kendsgerning.

Større sensibilitet og forestillingsevne

Denne mentale udvidelse af bevidstheden er i sig selv kun et gode for mennesket. Det er jo denne mentalitetsudvidelse, der til sidst skal hæve mennesket helt ud af dyreriget og bringe det frem til at udgøre det fuldkomne menneske. Men den udgør altså et helt nyt område af mentalitet for almenheden, ja man kan, kosmisk set, næsten betragte dette område som nyfødt. Men noget, der er nyfødt, er i en spæd og modstandsløs tilstand.

Den store forvandling af menneskets mentalitet har altså bevirket, at det nuværende moderne menneske næsten i lyntempo, relativt set, er kommet under helt andre forhold end dem, dets oldeforældre og tipoldeforældre levede under. Det gennemstrømmes af en udvidet tankestrøm, som dets forfædre intet kendte til og derfor ikke kunne få nogen gene af. Denne tankestrøm har forfinet det moderne menneskes nerver og blod og dermed dets organisme, der er meget mere sensibel og levende end fortidsmenneskenes, ligesom dets mentale område ganske naturligt i en tilsvarende grad også er blevet forfinet og sårbart.

Det moderne menneske kan altså blive syg og såret på felter, hvor dets forfædre var totalt robuste eller bevidstløse, fordi de endnu ikke havde fået bevidstheden udvidet med den i dag fremtrædende intellektuelle horisont og den heraf følgende udvidede oplevelsessevne. Denne udvidede oplevelsessevne giver sig udslag i menneskets evne til at

spekulere, til at kunne danne sig forestillinger i områder, hvor det før var analfabet. Det nye ved mennesket er altså dets voksende spekulations- og forestillingsevne. Det er denne evne, der mere og mere adskiller det fra dets oprindelige dyriske tilværelse.

I menneskenes daglige samliv spiller det nye bevidsthedsområde stærkt ind. Den udvidede følsomhed eller sensibilitet afføder nu oplevelser i væsenets mentalitet, som det tidligere var ganske immun overfor. Disse nye oplevelser kan naturligvis være behagelige og sunde og dermed livgivende, lige såvel som de kan være ubehagelige og usunde og dermed sygdomsbefordrende eller dødbringende. Men i et nyfødt område er der altså alle muligheder til stedet for fejltagelser.

Og således er det også her i menneskets forholdsvis nye og endnu spæde mentale område. Og da det i virkeligheden er dette område, der udgør den tankeverden, igennem hvilken alle mennesker i dag berører hverandre eller bygger deres samliv op, forstår man her, hvorfor dette samliv i så mange situationer udviser fejltagelser, bliver ustabil, bliver til splittelse eller adskillelse, had og forfølgelse.

Grundet på den udvidede forestillingsevne, som det moderne menneske er kommet i besiddelse af, er det blevet et geni til at danne sig forestillinger eller begreber, igennem hvilke det ser sig selv som det mest uskyldsrene væsen i enhver konfliktsituation, det eventuelt måtte befinde sig i med sin næste. I samme grad ser det naturligvis næsten som skurken, som forfølgeren eller som dets onde ånd, som det derfor ønsker straffet eller generet med alskens ondskab. Og da næsten som regel føler det samme over for modparten, må sådanne to parter samliv uundgåeligt end i gensidig forfølgelse, had og bitterhed, der i værste tilfælde ligesom hos vikingerne eller hos primitive naturmennesker ender i mord eller drab.

Mentale konflikter og selvsuggestion

Medens det primitive fortidsmenneske hovedsageligt handlede per instinkt og ingen spekulationer eller skrupler havde angående retfærdigheden, idet det faktisk var en uskreven lov ligesom hos dyrene, at retfærdigheden var på den parts side, som kunne udslette eller myrde modparten, har det moderne menneske ikke denne robusthed. Dets instinkt animerer det godt nok til at ønske ulykke over modparten, men en begyndende humanistisk følelse virker nu ind i væsenets udvidede tænkeevne og skaber her tankearter, der går i retning af at forsvare modparten.

Væsenets instinkt og følelse kommer således her i konflikt med hinanden. Men denne konflikt bringer hurtigt vedkommende menneskes udvidede tænke- eller spekulationsevne i funktion. Og nu begynder en spekulation,

der meget ofte er langvarig. Hvis væsenets instinkt er dominerende eller har overtaget over følelsen, vil det diktere væsenets intelligens og dermed dets spekulation i instinktets favør.

Da instinktet er sædet for fortidens vaner og tilbøjeligheder, hvilket vil sige den førnævnte uskrevne lov, hvor retfærdigheden er på den parts side, som kan udslette eller undertvinge modparten, bringer det væsenet til med dets intelligens at skabe de mest geniale tankebilleder, igennem hvilke det ser sig selv som totalt uskyldig eller som hundrede procent martyr.

Igennem den samme af instinktet førte tankespekulation ser det i værste tilfælde modparten som den mest infame skurk, der bør generes og bekæmpes med alle til rådighed stående midler. Om anklagematerialet eller begrundelsen for denne forfølgelse er baseret på kendsgerninger, har ingen betydning for den anklagende part. Den har for længst suggereret sig selv til at tro på sine egne af dets instinkt og intelligens skabte tankebilleder som urokkelig virkelighed. Det ønsker i værste tilfælde død og undergang over modparten. Og vi har her mødt vikingen, neandertalmanden eller naturmennesket i det tyvende århundredes moderne menneske.

Men således at bære vildmennesket og dets uskrevne love i sit hjerte og i sin hjerne og lade det være medbestemmende i sin væremåde, er en byrde, som det tyvende århundredes moderne menneske ikke kan bære uden mentalt og viljemæssigt at forløfte sig. Det er bogstavelig talt den byrde, der skaber det samme væsens unaturlige træthed. Det slæber sig ofte til døde på denne byrde.

Grundet på den tidligere nævnte store udvidede tænkeevne, som det ifølge en anden væsenstilstand i dets indre er kommet i besiddelse af, kan denne fra fortiden nedarvede vildmandsnatur bringe det ind i en overdimensioneret spekulation. Denne spekulation er identisk med alle de tankearter, der giver sig udslag i vrede, had og forfølgelsestendens over for mennesker, man mener er ens onde ånd eller årsagen til ens ulykkelige skæbne.

Denne spekulation sætter mennesket på grund af urmen- neskellige instinkter og moderne intelligens i gang for derved at hævde over for sig selv og andre, hvor uskyldig og ren det selv er i konflikten med den eller den næste. Og når spekulatio- nen er lykkedes, således at dens ophav fuldt ud har suggereret sig selv til at se uskyldsr- enhed i sit eget væsen, så begynder for alvor nedbrydningen af dets egne kræfter. Det bliver nu ikke alene mere bitter på objektet for dets vrede, hvad der giver det en meget stor forøgelse af nervespænding, men det bliver også de- pri- meret, fordi det nu på grund af selv suggestionen kun kan se hele situationen som et martyrium.

Det kommer derved til at lide af en alt for stor medynk med sig selv. Bitterhed og vrede imod et andet menneske og medynk med sig selv er nu blevet ligesom to store arbejdsfelter i dets daglige liv, der i større eller mindre grad optager dets tankefunktion. Et sådant menneske forhindrer sig selv i at blive glad, fordi dets indbildte martyrium nu holder dets normale sindsligevægt borte fra dets mentalitet.

Selvtyranniets virkninger

Martyrium og glæde kan lige så lidt forenes som olie og vand. Og hertil kommer så vreden og bitterheden imod det andet menneske, der hele tiden holder det i en op- positions- spekulatio- nstilstand. Men vrede og bitterhed kan ligeledes umuligt forenes med normal livsglæde. Og da den absolutte sundheds vedligeholdelse både i sjæl og legeme umuligt kan befordres på anden måde end netop ved normal livsglæde, ser vi her, hvorledes et sådant men- neske nu i virkeligheden om end ubevidst tyranniserer sig selv ved at holde vredes- og martyriumstanker ved lige.

Da alle tanker er en strålekraft, der ikke blot gennem- strømmer og ledes gennem hjernen, men også gennem- strømmer atom- eller mikrostrukturen både i blodet, muskulaturen og nerverne, bliver det ikke lige meget, hvilke tankearter der således går gennem organismens mikroliv og organer. Da glædestanker udgør den normale livskraft i den animalske organismestruktur, bliver denne livskraft altså beskadiget i samme grad, som mennesket er fyldt med vredes-, depressions- og martyriumstanker.

Og når livskraften er beskadiget, vil det igen betyde, at den ikke har tilstrækkelig kapacitet til at befordre den normale livsfunktion, der udelukkende skal give sig ud- slag i en permanent livsglæde. Og dette, at man ikke har kræfter til at befordre den normale, daglige livsfunktion, kan kun fornemmes som ”træthed”. Træthed er udeluk- kende symptom på livskraftmangel.

Årsagen til menneskenes unaturlige træthed er således, at det ikke mere er et fortidsmenneske i renkultur. Dets

udvikling igennem tiderne har ført med sig, at det ikke kan tåle at leve efter fortids- eller vildmenneskets uskre- vne love, der udelukkende koncentrerer sig i magtmoralens: ”øje for øje og tand for tand”. Dets nerver kan simpelthen ikke blive ved med at tåle at gennemstrømmes af den dyriske mentalitet, der også kan udtrykkes i begrebet ”enhver er sig selv nærmest”. Dertil er det blevet for meget ”menneske”.

Men ikke desto mindre er det således i dag, at tusinder og atter tusinder af mennesker i en vældig grad i deres daglige tankefunktion befordrer vredes- og depressions- tanker samlet i en martyriumsfornemmelse, der holder al livsglæde og dermed den normale livskraft borte både fra sjæl og legeme. Og vi er her ved alle sygdommes og mørke skæbners inderste årsag.

En ny menneskelig livsbetingelse

Da det moderne kulturmenneske vokser længere og længere bort fra naturmenneskets stadium, bort fra de love og betingelser, der for dette stadium var en livsbe- tingelse, er det i tilsvarende grad kommet ind under det næste udviklingsstadiums principper og love. Det næste udviklingsstadium er det, der efterhånden skal blive det fuldkomne menneskes tilværelse og væremåde, hvilket vil sige det stadium og mentalitet, Kristus påpeger i sin guddommelige bjergprædiken.

Den normale livsglæde for det fremskredent udviklede menneske er altså ikke det at kunne slå sin fjende ned, således som tilfældet var for vikingerne eller mennesker inden for den nordiske gudelære. Al kulturskabelse går mere og mere imod en sådan væremåde. I alt fald må kul- turmennesket ikke selv straffe sine fjender. I kulturstaten må dette kun ske igennem øvrighed og retsvæsen.

Og udviklingen går mere og mere i den retning, ligesom man også inden for kulturstaten i en tiltagende grad føler savnet af et lignende retsvæsen for stater. Der er allerede gjort forskellige tilløb til at danne et sådant. Hvad er ”de forenede Nationer”, ”Folkenes Forbund”, ”Én Verden” og lignende sammenslutninger andet end tilløb til eller forløbere for et internationalt retsvæsen for stater?

Vejen til sundhed for sjæl og legeme går således udelukkende igennem dette at bekæmpe vreden, bitterheden og martyriumsfornemmelsen i sit eget indre. Kun med venskab kan man fjerne fjendskabet mellem sig selv og andre. Og kun med overvindelsen af sin tendens til at føle fjendskab og hævnlyst over for sin næste kan man fjerne den absolut sande årsag til sygdomme.

Sygdom er kun en i den fysiske organisme fremtrædende reaktion af forudgående sjælelige konflikter eller disharmonier mellem organismens ophav og dets næste eller dets omgivelser. Hvis disse konflikter ikke havde eksisteret, ville væsenet aldrig være kommet ind i den svækkelsestilstand, der i dag gør det modtageligt for alskens sygdom og usundhed.

Næstekærlighedens livgivende kraft

Det er således ikke for ingenting, at Kristus siger: ”...men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, da vend ham også den anden til!” ”Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder...”. ”...og dersom han (din broder) angrer, da tilgiv ham! Og dersom han syv gange om dagen vender tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive ham”. Senere pointerer han for apostlen Peter, at det ikke blot er syv gange dagligt, at man skal tilgive, idet han siger til ham: ”...ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange.”

Vil det ikke netop sige, at man skal tilgive alt og alle? Når et menneske dagligt kan tilgive indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, mon det så ikke dækker, hvad det overhovedet kan komme ud for af situationer, i hvilke det skal tilgive? Der kan efter denne daglige målestok af tilgivelse vist ikke være mere tilbage for det at tilgive. Alt skal tilgives. Hvis disse ord og begreber kun var en overfladisk fanatikers fantasifostre, ville de for længst have været borte med blæsten.

Det, der ikke er rodfastet i virkeligheden, skal livets storme nok fjerne med tiden. Nærværende begreber og påbud har nu trods set årtusinder, og det udelukkende i kraft af, at de udtrykker en urokkelig sandhed, en sandhed, som nu er ved at blive til levende virkelighed igennem påviselige reaktioner i menneskets fysiske og sjælelige struktur og væremåde.

Med næstekærligheden i sind og væremåde forsvinder den dødbringende tankespekulation, igennem hvilken man dygtiggør sig til at se ”skæven i sin broders øje” uden nogen sinde at ville se ”bjælken i sit eget øje”. Med fjernelsen af denne skævhed i den daglige livsopfattelse har man fundet alle sygdommes og mørke skæbners medicin nr. 1. Kun igennem den går vejen tilbage til livet. For kærlighedens strålende solskin må lidelsernes domæne vige.

(Fra småbogen ”Reinkarnationsprincippet” 1969)

Den mentale tilstand i vor tid

Af Ruth Olsen

Jeg har valgt Martinus-artiklen om ”Unaturlig træthed” i dette blad, for vi må konstatere, at der er flere og flere mennesker, som mentalt set har det svært i disse år. Dette er ifølge Martinus en ganske naturlig del af udviklingen frem mod at blive til ”et rigtigt menneske”. Som han har sagt andetsteds, er vi nu ”sårede flygtninge mellem to riger”, nemlig mellem dyreriget og det rigtige menneskerige. I denne overgangsfase er vi sårbare psykisk set, for vi er mere eller mindre bevidst kommet i konflikt med os selv.

Den forcerede udvikling, Martinus taler om, er siden han skrev artiklen blevet endnu mere forceret p.gr.a. den forøgede informations-strøm fra diverse medier og tidens krav om at være ”omstillingsparate”. Dertil kommer al den nye teknologi, vi skal leve op til. Alt dette medvirker til, at vort nervesystem gennemstrømmes af en udvidet tankestrøm, som organismen endnu ikke helt har tilpasset sig. Men det vil den gøre efterhånden, for det er just meningen, at nervesystemet således skal blive mere forfinet og sensitivt.

Det er altså tankestrømmen, der er afgørende for, hvordan vi har det med vort nervesystem, og derfor må vi have fokus på, hvordan vi tænker. For som Martinus siger, er mange af vor tids mentale sygdomme dybest set ”en sygdom i tænkeevnen”. Men kan vi da selv bestemme, hvordan vi tænker? De fleste mennesker vil nok mene, at tankerne som regel kommer og går, uden man bevidst har villet dem. De synes i høj grad at være styret af vore følelser. Mange synes f.eks. at det ofte er svært at standse det tankemylder, der forhindrer dem i at falde i søvn om aftenen.

Hvis man er havnet i et ”sort hul” af mismod, kan man ikke bare som Martinus skriver ”tage sig sammen”. Men faktisk kan man godt med sin viljestyrke øve sig i at ændre på sine tanker. Og i øvrigt kan man i en bøn bede om styrke til det. Hvis tankerne vedblivende kører rundt i en ond cirkel, kan det ofte for en tid være nødvendigt at bryde den ved hjælp af medicin, men ellers vil jeg tro, der kan ske en forsinkelse i ens udvikling, hvis man således bedøver nervesystemet alt for længe. Nervesystemet skal jo befordre den livskraft, som tankerne udgør, som Martinus skriver i bogen ”Bisættelse”, hvad jeg vil vende tilbage til.

Det handler altså om at styre sin tankestrøm. Tankerne er noget, vi selv – altså vort jeg – skaber, derfor kan vort jeg også ændre dem. Spørgsmålet er bare, hvordan vi gør det i praksis. Det er der givet forskellige slags råd om. Teosoffen Annie Besant gav i 1906 (”Tænkeevnen”) en ”opskrift” på, hvordan vi kan komme af med gammel skadelig vanetænkning. Hvad denne handler om, beskriver hun på malende vis sådan:

”Mangen grundløs rædsel, mangen pludselig midnatsfrygt, mangen impuls af lidenskabelig hævnfølelse slyn- ges op fra dybet af denne underbevidsthedens mørke sø, som ruller i vort indre, skjulende mangt et vrag og mangt et skelet fra vor fortid. Levninger og brudstykker fra en umindelig fortid, som nu kun passer for skarnkassen. ... I denne del af det underbevidste foregår de krige, som udkæmpes mellem to klasser af skabninger i vort blod, men som ikke indgår i vor dagsbevidsthed, undtagen når resultaterne deraf viser sig som sygdomme.”

Besant mener, at tankevaner danner ”spor” i sjælen, som gør det nemt at gentage de samme tanker igen og igen, derfor gælder det om med nye kærlige tankespor at udvise de gamle spor. Hun taler om, at ”det grove tankestof” skal fortrænges af det finere og hurtigere vibrerende tankestof, som de gode kærlige tanker udgør. Hun foreslår, at vi læser en god og opbyggelig bog jævnligt – 5 minutter ad gangen efterfulgt af 10 minutters tænkning over det læste.

Kærlige tanker er harmoniske vibrationer, mens ukærlige tanker er disharmoniske vibrationer, der bringer ”sjælsuro”. Hun skriver: ”Man bør indtage en holdning af stadig agtpågivenhed med hensyn til de tanker, man lader komme ind i sjælen. Nægter man onde tanker at

søge havn, vil man støde dem rask ud igen og erstatte dem med en god tanke, da vil denne øvelse stemme sjælen i en sådan toneart, at den efter en tids forløb vil handle automatisk og af sig selv drive det onde tilbage. Harmoniske vibrationer støder de uharmoniske tilbage.”

Jeg er ikke sikker på, det er så nemt at danne sig nye tankevaner, om end øvelse ”giver mester”. Med den øgede sensitivitet og deraf følgende sårbarhed, er det alt for let at lade sig påvirke af omgivelsernes negative energier eller lade sig slå ud af evt. forringede livsvilkår. Vi har imidlertid fået et nyt ”redskab” til at påvirke vor tankestrøm, nemlig vor forøgede forestillingsevne. Den kan bruges negativt, som Martinus beskriver det, men den kan ligeså godt bruges positivt.

I den forbindelse kommer jeg til at tænke på, hvordan jeg som ganske ung kom hjem i nedtrykt humør pga en meget dårlig oplevelse, hvorfor jeg ikke kunne sove for de mørke tanker, der trængte sig på. Min mor gav mig så det gamle folkelige råd at forestille mig en rigtig dejlig oplevelse og koncentrere mine tanker om den. Det hjalp! Det er den nyttige form for selvsuggestion. For dybt depressive mennesker er det dog nok ikke en nem udvej.

At en del mennesker i disse år har fået en øget sensitivitet, skrives der nu bøger om, f.eks. Elaine Aron’s ”Særligt sensitive mennesker”, anmeldt her i Impuls 2/09. Da de ikke ved, at det er en naturlig del af vor udvikling, føler de sig ofte ”forkerte”, men beskrivelsen af dem passer fint ind i ”billedet” af en ret højt udviklet person – f.eks. at de føler sig meget socialt ansvarlige, har svært ved at overvære andres lidelser og ofte er åndeligt søgende. De rådes til at undgå overstimulering og at søge rolige stunder i naturen. De må lære at se det værdifulde i, at sensitiviteten også giver en større livsoplevelsesevne.

Tanker er elektricitet

Martinus gør i bogen ”Bisættelse” (kap. 43-56) meget ud af tænkningens rolle for vor sundhed og velbefindende. Han skriver: ”Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af ”overfysiske” kræfter”, som er det samme som ”højere elektriske bølger

eller vibrationer”. Det er altså en fin elektrisk energi, som fra vore åndelige legemer nedtransformeres til en ”modtagerstation” i hjernen og derfra ud i nervesystemet. Herfra udløses den i blodet, hvor der sker det, Martinus kalder en ”kraftpåfyldning”, en ”elektrisering” og dermed belivelse af hele organismen. Derfor betyder tankerne vor ”livskraft”.

Også i Martinus’ artikel ”Fortalen” (Artikelsamlingen 7,12-14) beskriver han, hvordan vor fysiske hjerne er et ”apparat” til modtagelse og afsendelse af tanke- dvs bevidsthedsenergi. Jo højere vor åndelige dvs moralske udvikling kommer, jo finere energier bliver vi modtagelige for, fordi vi efterhånden får åbnet hidtil ubenyttede centre i hjernen. Men at blive modtagelig for højere åndelige energier kan, hvis man stadig har mange ufærdige sider, også give anledning til psykiske problemer.

Vi udsættes faktisk i denne tid for en stadig stærkere påvirkning af højere åndelig energi. I artiklen ”Tærskelens vogtere” beskriver Martinus, hvordan ”den hellige ånd” i form af lysende kosmisk materie i dag sender en ”kosmisk energibølge fra vort mælkevejscentrum direkte ind over især de skandinaviske lande”.

Hvor meget føler vi os påvirkede af denne nye energibølge? Føles det som et glædeligt løft eller gør det os bare mere sårbare og evt. nedtrykte? Det fik mig til at tænke på et gammelt Jesus-udsagn om, at man ikke skal hælde ny vin på gamle udslidte lædersække, for så risikerer de bare at revne. Jeg tolker det sådan, at vi skal selv gøre noget for at forbedre vor ”lædersæk”, så den kan tåle den nye viden, som vi har fået gennem Livets Bog, der ifølge Martinus er en konsekvens af den nye energibølge.

Er vi sluppet af med så meget af den gamle hang til egoistisk selvretfærdiggørelse, at vi i dybden forstår den nye ”vin”, Martinus bragte os med sit kærlighedsbudskab? Eller er vi endnu så ufærdige, at vi har brug for den lille ”opsang”, Martinus leverede i sit foredrag ”Tærskelens vogtere” fra 1937, hvor han bl.a. sagde:

”De er alle, når De har sand interesse af åndsvidenskab, har interesse af mit arbejde, i nærhedens aflyset, er mere eller mindre begyndt at føle det vidunderlige velvære, det kan skabe i sjælen, og er i tilsvarende grad mere eller mindre blevet dets disciple. Men da De jo ikke har nået ”den store fødsel”, vil der være naturer i Dem, der ikke er færdige.

Og disse naturer vil altså bevirke, at De alle sammen, hver især, mere eller mindre, før eller senere kan komme til at fremtræde som en ”judas” og ubevidst være en forræder mod det lys, der er blevet Deres livs største lykke.

Vær derfor alle på vagt. De kan uden at vide af det komme til at stå over for selve verdensgenløseren. Og da han er

absolut ufejlbarlig med hensyn til de højeste fakta, og de herudfra af ham foretagne dispositioner er de eneste absolut rigtige, vil De uvægerligt komme til kort i enhver situation, hvor De udløser kritik og mener, at han burde handle anderledes, burde gøre dette eller hint på den måde, som De mener er rigtig, og som måske lige akkurat er kontrasten til verdensgenløserens opfattelse.”

At være i nærheden af ”lyset” giver billedligt talt risiko for at få ”brændt vingerne”. Man kunne tro, at med den indsigt, vi har fået gennem Martinus, ville det være lettere at komme igennem den nuværende overgangsperiode mellem dyreriget og det rigtige menneskerige. Det behøver dog ikke at være tilfældet. Men selv synes jeg, det er en stor hjælp at vide, at det netop kun er en overgang, en uundgåelig del af udviklingen, som vi alle skal igennem. Med viden om, at der er håb forude, er det til at stå det igennem.

Men alle de, der ikke kender den egentlige baggrund for tidens mentale sårbarhed, har en svær tid, f.eks. de soldater, der ikke var klar over, da de meldte sig for at gøre en idealistisk forskel, at de slet ikke er robuste, dvs primitive, nok til den slags opgaver længere. Det har konsekvenser at handle imod livets lov.

PS. Avisen Information bragte en interessant artikel, som viser, at nogle forskere har fornemmet, at en udvikling af den fysiske hjerne er på vej. Der stod bl.a:

Egentlig har mennesket tre hjerner. De ligger oven på hinanden i den rækkefølge, de er kommet til gennem vores udvikling. Men psykolog Erik Hoffmann har en teori om, at en ny hjerne er på vej.

»Når den nye hjerne aktiveres, opleves det som at vågne op. På samme måde, som vi i dag vågner op fra søvn. Vi vil opleve et bevidsthedsniveau, der er langt mere vågent end det nuværende,« siger Erik Hoffmann.

Når vi bliver mere sensitive:

Efterhånden som næstekærlighedsevnen kommer til udvikling i væsenet, bliver det mere og mere fintfølende overfor andre mennesker, samt for alt andet liv. Men først må det også her opleve forskellige besværligheder.

Overgangen fra djævebevidsthed til menneskebevidsthed er ikke let, selv om naturen har maget det så, at den sker relativt langsomt.

Da djævebevidstheden, altså den overdimensionerede dyrebevidsthed, er en diametral modsætning til den virkelige menneskebevidsthed, er det ikke så mærkeligt, at der her bliver store brydninger rent mentalt set.

(LBVII stk. 2590)

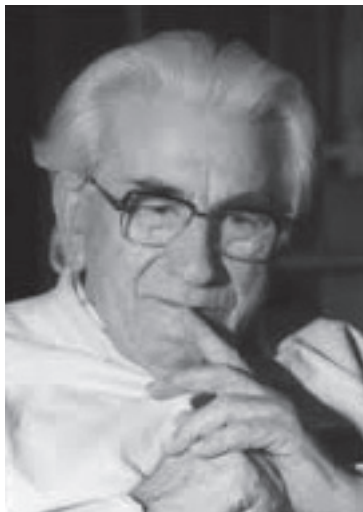
”Fortolkning af Livets Bog” trykt i Kosmos i 1933

v/Annette Skov

Endnu engang tager jeg denne artikel frem. Af den fremstår det helt klart af nedenstående Martinus Citater, at det KUN er Martinus, som er i stand til at frembringe Åndsvidenskaben, Det Tredie Testamente. Martinus taler om de vanskeligheder, som var forbundet med at finde frem til et passende sprog til os jordmennesker, da han skrev værket Det Tredie Testamente. I nedenstående er der tale om sproget - det nedskrevne, de problemer Martinus havde og den kritik der kunne opstå som følge af, at han var nødsaget til at benytte primitive gloser til at nedskrive høj kosmisk visdom.

Er det på nuværende tidspunkt en LOGISK handling, at enkelte trods nedenstående citater alligevel mener sig i stand til at evne, at kunne komme i forbindelse med samme høje energier som Martinus, ændre i Martinus’ ufærdige manuskripter og forsøge at færdiggøre det værk, som Martinus møjsommeligt har brugt jordklodens gloseforråd til at frembringe ?!!

Citat Martinus : ”At ”aabne” Livets Bog er altsaa ikke gjort ved blot og bar at aabne den rent fysisk, blade den igennem og ”læse” den. Den kan desuagtet heraf for en sådan Læser være en absolut lukket Bog. Den kan kun virkelig aabnes af den, der har naaet et sådant Begær efter aandelig viden, at han i sin Søgen efter denne ikke lader sig hindre hverken af Stil eller Form. Hans Bevidsthed maa være saa aandeligt fremskreden , at disse nævnte Realiteter er blevet et saa ganske underordnet Spørgsmaal, at han ikke ønsker at spille Tid med nogen som helst form for kritik af disse. Kun den, der er saaledes indstillet, kan gøre sig Haab om i nogen Grad at kunne

aabne Livets Bog og komme til den dybere Mening, som er skjult bag den for alle synlige Tekst og Stil. Enhver Sandhedssøger eller Aandsforsker, der ikke har den her skildrende indstilling, men mere hæfter sig ved Stilen eller den ydre Form, er jo ikke Aandsforsker, men Stilforsker eller Forsker af den ydre Form. For et saadant Væsen kan den til Livets Bog knyttede ydre Form og Stil undertiden være en uovervindelig Hindring, idet al dets Energi udløser sig i Kritik af de i samme Form eventuelt fremtrædende smaa tekniske Fejl og grammatisk Ufuldkommenheder e.l. **Først naar den dybere Mening i Livets Bog bliver Hovedtingen, og Stilen og Formen bliver en Biting for Læseren, da oplever han ”Den hellige Aand” gennem nævnte Bog.”**

Når Martinus i dette citat tilsyneladende ikke vægter stilen og den ydre form nogen særlig værdi, er han så ligeglad med, om vi ændrer i hans værk? Nej ! - beviseligt ikke. I Instituttets love står der i dets Formålsparagraf § 3 stk. 1: ”I hele sin virksomhed og med alle midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål: **Bevare Martinus værker som de foreligger fra hans side.**

Det første af tre punkter i §3 taler klart for sig selv!!!

Martinus forklarer i nedenstående citat, hvorfor sproget og stilen er så anderledes:

” Naturligvis paaberaaber jeg mig ikke, at min Stil skulle være aldeles perfekt, rent sprogmæssig set, dertil er der alt for stort et Svælg mellem det høje Stof, der er skildret, og det Trin, hvorpaa den almindelige Sprogteknik endnu befinder sig. Læserne maa nemlig gøre sig begribelig, at jeg har maattet skildre Detailler eller Realiteter fra Tilværelsesplaner, over for hvilke det gængse Sprog endnu er højest ufuldkomment. Dette kan nemlig endnu kun siges at være et fuldkomment Udtryksmiddel i Tilfælde, hvor der kun er Tale om Skildringen af materielle Problemer og Kendsgerninger. Da aandelige Erfaringer eller Kendsgerninger jo er af langt nyere og sjældnere Fremtræden for de jordiske Mennesker end de materielle, er Sproget ganske naturligt i disse førstnævnte Felter ikke udviklet til en saadan Standard som i de sidstnævnte ”.

Martinus taler i artiklen om, at forfatteren som kun skal skildre materielle problemer, har et stort udvalg af ord og derfor vil kunne skabe et smukt sprog. Åndsforskeren der skal skildre erfaringer, som ligger uden for den materielle zone har derimod svært ved at finde ord, fordi det ønskede sprog naturligvis også ligger uden for denne zone. At der slet ingen ord findes på det jordiske plan for de åndelige

detaljer, og at han må *låne* ord fra det materielle sprog. At manglen på det righoldige gloseforråd i den jordiske materielle zone er et stort problem. Martinus taler om det som en af årsagerne til kritikken af sproget i hans bøger. Kritikken som svinger fra at kalde Martinus sprog for "knudret", "tungt", "vanskeligt", "besværligt", til det smukkeste dansk der findes.

Indrømmer Martinus selv at sproget er kludret og anderledes?

Martinus forklarer hvorfor og ser naturligvis problemet fra et højere perspektiv end jordmennesket. **Citat Martinus:** "Og jeg har ligesom enhver anden Samvittighedsfuld og ærlig skildrer af de højeste Problemer naturligvis været nødsaget til at bruge Udtryk eller Gloser, som jeg har ment var de absolut bedst egnede og garanterede den størst mulige Udelukkelse af Misforstaaelser, ganske uafhængig af, om de var i Harmoni med Stilens Skønhed og Rytme. Derved opstod der jo ganske naturligt Tilfælde, hvor denne er brudt. Men dette er jo dog af underordnet Betydning, naar udelukkelse af Misforstaaelse af den dybere Mening i Beretningen derved i højere grad er garanteret. "

Her er iflg. Martinus tale om et åndeligt sprog, som IKKE på nuværende tidspunkt kan omsættes til at kunne fattes af den jordmenneskelige bevidsthed. Martinus låner af det materielle sprog, og sammenstykker møjsommeligt gaven til os jordklode væsener: Martinus Åndsvidenskab - Det Tredie Testamente.

Martinus udtaler sig ligeledes i artiklen om, at det tager tid inden gloseforrådet på jordkloden udvides.

Citat Martinus: "Da al Filosofi, Visdom eller Aandsvidenskab jo hører til de omraader, til hvilke det gængse Sprog endnu ikke har tilstrækkeligt Gloseforraad og derfor altid maa udtrykkes ved indirekte brug af Sproget eller ved Gloser, der i Virkeligheden er udtryk for Detailler inden for den materielle Verden, er det givet, at **Stilen i en Skildring af aandelige Problemer aldrig nogen Sinde kan staa maal med Stilen i en Beretning om materielle Ting, ganske uanset hvem Forfatteren saa end er, og hvor genial han saa end maa siges at være, før engang i Fremtiden, naar Sproget bliver saa udviklet, at det yder det samme righoldige Gloseforraad til den førstnævnte Form for Beretning, som den nu yder til den sidstnævnte Form.**"

Efter at have læst artiklen "Fortolkning af Livets Bog" fra Kosmos 1933, er det ikke muligt for mig at se, hvordan mennesker *uden* netop Martinus kosmiske bevidsthed skal kunne ændre i Martinus værker. Det er for mig at se komplet ulogisk ! At ændre er muligt, hvis der er tale om det materielle sprog, men hvem ser sig i dette øjeblik i stand til at frembringe det righoldige gloseforråd

som ifølge Martinus skal til ? og hvem ser sig i stand til at 'fuldføre' Martinus opgave på denne jordklode, når Martinus bla. på sit dødsleje til sin nære ven Mischa Lim udtalte: "**Det er færdigt som det er** ". www.martinus-webcenter.dk/debat/files/mischa-artikel-2010-07.pdf

Citat Martinus:

"Da "Livets Bog" udgør et Værk, der er bestemt til at skulle udgøre en Beskrivelse af Tilværelsens allerstørste Problemer eller Livets højeste Analyser, kunde det allerede paa Forhaand vides, at den ikke straks ville blive nogen ganske almindelig Lektüre. Dens Særegenhed kommer endnu mere til Syne gennem dette, at den, bortset fra nogle enkelte Citater fra Biblen, ikke udgør en Sammensætning af Citater eller Viden hentet fra andre Bøger, Værker eller Personer i Verden, men udgør et Resultat af et enkelt Væsens, hvilket vil sige min absolut egen, okkulte Oplevelsessevne eller kosmiske Sansning.

Når det handler om Martinus Åndsvidenskab - Det Tredie Testamente som inspirationskilde er der tale om et så unikt værk, at jeg ikke kan være i tvivl om, at ændringer gennem mange forskellige personer ganske enkelt skader og ændrer *inspirationen* som Martinus i LBI tydeligvis fremhæver som særdeles vigtig. Når Martinus skriver om *Inspirationskilden*, er det fordi vi ved mødet med en - for den enkelte - speciel kilde oplever noget ganske unikt:

LB 1. Fortalen stk 17:

"For at hjælpe Sandhedssøgeren til at erkende, om han befinder sig ved den for ham særligt gældende rette Kilde, vil det her være nyttigt at oplyse, at saadanne Væsener, Ting eller Manifestationer, som er af særlig Inspirations værdi for et Væsen, eller saadanne Realiteter, der kan virke som identiske med ovennævnte stimulerende Basis, kendes meget let derpaa, at de ved Oplevelsen eller Sansningen sender en Strøm af Varmebølger, en Strøm af Livskraft eller Energi, en Strøm af Ideer, en Strøm af Længsel efter at repræsentere en større Fuldkommenhed, en Strøm af Haab og Tro på Forsynet eller Faderen, en Strøm af guddommelig Tilfredshed, Harmoni og Lykke, en uimodstaaelig Kærlighedstrang eller forøget Evne til at elske Alt og Alle gennem det paagældende Væsen."

TAK TIL MARTINUS!

Vedrørende ordene mineralier og mineraler

Da Henrik Hedegaard i kbh's byret udtalte, at han ikke havde fantasi til at forestille sig, der var forskel på disse to ord og derfor rettede det til mineraler overalt, bringes her en større afhandling om dette, fordi den diskussion er blevet et symbol på det, der sker når man tror, man er klogere end en verdensgenløser..

Af Kurt Christiansen

Jeg har arbejdet intenst med at søge at beskrive forskellen på, når Martinus bruger det ene ord, i forhold til, når han bruger det andet.

Det er lykkedes for mig, og jeg har gjort det for at kunne bevise, at de to ord siger noget forskelligt. Det vil dermed sige, at ordene har hver sin betydning, og at det derfor er at ødelægge teksten i Livets Bog når man fjerner denne forskel ved at ændre ordet mineralier til ordet mineraler. Jeg ved, at det kun er meget få der har den fornødne intelligens til at kunne forstå hvad jeg efterfølgende skriver.

Det har jeg fået en dyb indsigt i, ved at følge diskussionen på Facebook om berettigelsen i at ændre og modernisere teksten i Livets Bog. Ændringer som er udført af mennesker der fuldstændigt indiskutabelt har udstillet deres manglende intelligens, intellektualitet m.m. i denne diskussion på Facebook. Så det er ikke blot et løst postulat jeg fremkommer med.

Det forhindrer mig dog ikke i at beskrive mine analyse-resultater for de enkelte der er nået så langt frem i deres intellektuelle udvikling, og derfor er i besiddelse af den intelligens det kræver at forstå det efterfølgende. Disse som er meget få, træder nemlig også helt klart frem i ovennævnte diskussioner

Kirsten Thurø har i Den ny Verdensimpuls skrevet en artikel hvor hun påpeger, at de to ord angiver hver sin betydning. Thurø prøver i denne artikel, at forklare, hvori hun finder forskellen. Jeg forstår imidlertid ikke hvad hun mener, fordi hun anfører noget som begrundelse, der ikke er i overensstemmelse med en dybere og klar forståelse af teksterne, og derfor bliver uforståelig for mig.

Jeg har, da jeg fik øje på det, aldrig været i tvivl om, at de to ord gav hver sin forståelse af teksten, men jeg har ikke selv haft problemer med at forstå teksten, da forskellen for mig har været intuitivt naturlig at forstå på den rigtige måde, via de forudgående sætninger i teksten. Da den har været det, har jeg ikke tidligere tænkt på, at

Martinus brugte disse to ord til sprogligt at skelne dette forhold, Men det er absolut en vigtig detalje at holde fast i, således, at mennesker der læser teksten, og ikke har denne intuitive forståelse, kan blive retvist via de to forskellige ord. Sådanne mennesker kan derved få en støttekrykke som sikrer, at de ikke falder, og misforstår teksten. Mennesker der påstår, at teksten er svær at forstå, burde være lykkelige over sådanne ekstra retvisende ord, som, når de forstår betydningen af dem, gør teksten lettere og sikrere at forstå.

Jeg har prøvet at udsætte de relativt få tekststeder, henholdsvis 13 steder for "mineralier" og 11 steder for "mineraler", i Livets Bog alene, for en dybtgående og tidskrævende analyse. De findes også enkelte steder i Det evige Verdensbillede, og disse steder er også indgået i analysen. Jeg har analyseret teksten, fordi jeg gerne vil kunne fremkomme med en klar og logisk begrundelse for, at fjernelse af disse ord, eller rettere, det ene af dem, er aldeles uacceptabelt set fra det synspunkt, at de for den dybere forståelse af teksten, har en stor betydning.

Jeg har i analysen afprøvet en række parametre (parameter i denne sammenhæng betyder: medvirkende faktor eller størrelse som har betydning i en bestemt sammenhæng), for at se om jeg kunne finde et afgrænsende begrebsæt, der præcis, og overalt, kunne tilfredsstille brugen af det ene ord i forhold til det andet.

Der var et begrebsæt der passede præcis. Det var, hvis man antog, at når Martinus i tekstformuleringen beskrev situationen ud fra sit kosmiske bevidsthedsniveau, og udsigt. Så brugte han ordet "**mineralier**".

Når han tænkte sig ned på menneskets opfattelsesniveau, og således beskrev situationen som den ses på menneskets niveau, med menneskets ikke kosmiske udsyn, men med det almindelige menneskelige udsyn og den menneskelige opfattelse. Når han således *undlod* her, **primært** at se det med kosmisk bevidsthed, (men måske nok i visse tilfælde alligevel **sekundært**, samtidig, søgte at se det med sin kosmiske bevidsthed til sammenligning), så brugte han ordet "**mineraler**", da det var det menneskelige udsigtpunkt der var det primære.

For at sige det kort: Mineraler er altså udtryk for opfattelsen fra det menneskelige ståsted, og Mineralier er udtryk for opfattelsen fra det ståsted hvor man har kosmisk bevidsthed.

Når man gennemfører denne analyse er der visse steder hvor det er nødvendig at have en dyb indsigt i åndsvidenskaben for at kunne se forskellen, men andre steder kan det formodentlig nogenlunde let forstås af mennesker der blot har en passende intelligens, og evner at forstå sproget. Jeg fremfører enkelte af de lettest forståelige steder efterfølgende. Det betyder imidlertid stadig, at analysen passer i samtlige tilfælde.

Mineralier.

LB1 s 22

Jeg saa, at Verdensaltet var udgørende eet eneste stort levende Væsen, i hvilket alle andre Væsener hver især var Organer, og at vi alle Mennesker, Dyr, Planter og **Mineralier** udgjorde een Familie, var af det samme Kød og Blod, billedligt set.

Her siger Martinus ”jeg så”. Det betyder, at han her beskriver hvad han oplever med sin kosmiske bevidsthed koblet til. Det er indlysende for enhver. Hans konklusion passer også kun når den ses med hans kosmiske bevidsthed.

LB2 s 578

Vi ser, at Væsenerne mere og mere taber Troen paa Guder og Forsyn, bliver Materialister og naar helt ned til en ligefrem Benægtelse af alt Liv uden for deres egen og Dyrenes Væsensart. Planter og **Mineralier**, alle Naturkræfter, hele den umaadelige Skabelse, der foregaar i og omkring dem, frakender de enhver Form for levende Ophav, skønt nævnte Skabelse er et umaadeligt *Væld af Planmæssighed, er en hundredes Procents Bevisførelse for intellektuel Kunnen. Men alt dette er en lukket Bog for Væsener, der har mistet Evnen til at tro og endnu ikke har intellektuelle Evner til at gøre sig disse Ting til Viden.*

Her siger Martinus «Vi ser», men det skal forstås på den måde, at man med kosmisk bevidsthed kan se, at mennesker, på grund af deres manglende kosmiske bevidsthed misforstår naturen, som bl.a. består af «mineralier», som er det man ser med kosmisk bevidsthed, men som mennesket ikke kan forstå kvaliteten af. Menneskene ser kun «mineralerne» som sådan, ikke som de er for det kosmiske syn, nemlig «mineralier». Det Martinus siger her, er det han oplever med sin kosmiske bevidsthed. Det er det han primært ser. Sekundært beskriver han menneskets syn på situationen.

LB6 s 2536

Denne ny Udviklingsretning er: Forskning, Iagttagelse, Selvoplevelse af selve Guds egen Væremaade, Guds Almagt og Alkærlighed, som *for den, der kan se*, udeluk-

kende aabenbares overalt i Naturen, i de levende Væsener, i Dyrene, i Planterne, i **Mineralierne**, i Elementerne, ja, i alt, hvad der overhovedet findes af Aand, Livsoplevelse, Skabelse, Bevægelse, Stof og Materie. Her vil man komme til den virkelige Erkendelse af den evige Sandhed om Livet og Guddommen.

Her siger Martinus tydeligt, at naturen, ”for den der kan se”, altså for den der kan se med kosmisk bevidsthed, kan opleve naturen på en ny måde, inklusiv ”mineralierne”. Hvis forskeren ikke kan se med kosmisk bevidsthed, kan han kun se ”mineralerne”.

”Mineraler”

LB3 s 997

Naar vi sanser, eller vi ser paa Livets Detailler, det være sig vore Omgivelser, Naturen, Menneskene, Dyrene, Planterne eller **Mineralerne** eller det være sig Detaillerne i vor egen Organisme, saa opfatter vi disse og den Materie, som de bestaar af, som noget, der eksisterer — udenfor.

Martinus siger her ”Når vi sanser”. Dette betyder her, at vi sanser med vore fysiske sanser, øjne, ører m.m.. Så oplever vi livets detaljer, som f.eks. stenene, ”mineralerne”, som vi kan få øje på, detaljer i vores organisme og meget andet, som værende ”udenfor”. Begrebet ”udenfor” ville kræve, at jeg holdt 3 - 4 forelæsninger eller flere, om emnet ”bevidsthed”, for at man vil kunne forstå dette udtryk. Det fortæller imidlertid den der forstår det, at man oplever, man sanser, på det fysiske plan, og *ikke* med kosmisk bevidsthed. Det ligger i ordet ”udenfor”, og derfor bruges ordet ”mineraler”.

LB6 s 2259

1942. Livets Oplevelse er saaledes i alle Situationer en Oplevelse af Kontraster. At vi kalder disse Kontraster for Mennesker, Dyr, Planter og **Mineraler**, Kontinenter, Oceaner, Skove, Sletter, Stjerner, Solsystemer og Mælkeveje, Mikrokosmos og Makrokosmos, Udviklingstrin, Karakteregenskaber etc. ændrer ikke Princippet. Martinus taler her om oplevelse af kontraster. At vi her

konfronteres med begrebet ”kontraster” siger allerede, at vi ser tingene, inkl. ”mineralerne” for vores fod, som bl.a. sten, men også alt andet, opleves med det menneskelige udgangspunkt, det almene menneskelige opfattelsessværktøj alene, med vore fysiske sanser, og ikke med kosmisk bevidsthed.

LB6 s 2330

Medens Jordmenneskene er godt kendte med Mellemkosmos, der jo er Livsrum og Bolig for os selv og alle vore Medvæsener, Menneskene, Dyrene, Planterne og **Mineralerne**, er de ikke saa kendte med de to store Kosmos: Mikrokosmos og Makrokosmos, som i Virkeligheden er selve Livets Allerhelligste.

Allerede med udsagnet: ”Medens Jordmenneskene er godt kendte med Mellemkosmos, der jo er Livsrum og Bolig for os selv”, siger Martinus klart at det man ser, er det fysiske som man ser med sin almindelige bevidsthed, altså ”mineraler”, og ikke med kosmisk bevidsthed.

LB6 s 2336

Denne altomspændende Bog har ogsaa to Former for Virkelighed, nemlig dens fysiske, synlige Fremtræden og Struktur og dens usynlige Indhold. Og da det materielt synlige, hvilket vil sige: alle Universets *fysiske Detailler*, Kloder, Sole og Mælkeveje, samt de levende Væseners Organismer, Mennesker, Dyr, Planter og **Mineraler** o.s.v. ligeledes kun er Foreteelser, igennem hvilke noget usynligt aabenbarer eller tilkendegiver sig, bliver denne synlige Verden saaledes i Princip det samme som Bogens Tekst.

Martinus sammenligner her oplevelsen af naturen ”den altomspændende bog” som hvis man læser i en bog. Den der kun ser det fysiske, inkl. stenene, ”mineralerne”, svarer til, at han kun ser bogstaverne i bogen, men han forstår ikke hvad bogstaverne fortæller. Han beskriver her et menneske på det helt menneskelige plan, uden dybere indsigt, og helt uden kosmisk bevidsthed.

Dette er meget apropos til netop situationen som vi er i, i øjeblikket. Vi er et lille antal der evner i dybden at forstå hvad Martinus siger i sin tekst med ordene ”mineralier” og ”mineraler”. Andre, langt flertallet, forstår kun teksten på Billedbladsniveau eller mindre.

For sådanne mennesker er det forhold, at vi andre ikke vil acceptere, at inkompetente mennesker ændrer de ægte tekster der indeholder dybtliggende oplysninger, som et udtryk for, at vi er fundamentalister og bogstavtro. De fatter nemlig ikke i dybden hvad bogstaverne betyder, og finder det naturligt at ændre dem for godt befindende. De mener ikke de ændrer på indholdet, for indholdet har

de ikke fattet overhovedet. Disse mennesker er dem som Martinus omtaler som dem der kun kan læse bogstaverne. De tror, paradoksalt nok, at det ikke har nogen betydning for forståelsen af teksten, at flytte lidt om på bogstaverne. Der er jo alligevel så mange af disse bogstaver!!!

Disse ovenfor nævnte mennesker har kun evner til at se, at det kun drejer sig om bogstaver. For dem er der på nuværende tidspunkt kun evner til rådighed til at læse teksterne som de læser billedbladet eller mindre. Det betyder i praksis, at de overhovedet ikke kan forstå teksten i dybden. De mennesker der har foretaget rettelserne, har på Facebook klart vist, at de desværre til fulde hører til blandt de mennesker der ikke fatter teksterne i dybden, og måske knapt på billedbladsniveau.

Jeg vil slutte med det næste uddrag, da de mennesker der har evner til at forstå, nu har forstået, medens dem der ikke har evner til at forstå, ikke vil kunne forstå, om så jeg skrev 100 sider om emnet.

LB6 s 2353

2081. Men Porten til Himmeriges Rige er ikke det primære i Tilværelsen. Kun at se Himmeriges Riges Port som Mellemkosmos er ikke det endelige eller virkelige Syn. Kun at se Stjerneverdenen som Mikrokosmos og Makrokosmos er heller ikke det virkelige Syn. Kun at se Tingene som Mennesker, Dyr, Planter, **Mineraler** og Stoffer er heller ikke det virkelige Syn. Kun at betragte de materielle synlige Ting i Maal- og Vægtfacitter kan heller aldrig nogen Sinde være den virkelige eller endelige Løsning af Livsmysteriet, Oplevelsen af Guds Rige, Udødeligheden og Kærligheden. Det er, som vi allerede er gjort bekendt med, kun Analfabetens Syn paa den Bog, hvis Bogstaver han endnu ikke kan læse.

Her er det indlysende, selv for burhøns, at Martinus taler om situationen set fra det almene menneskelige synspunkt hvor han skriver ”mineraler”.

Han ser imidlertid med sin kosmiske bevidsthed på menneskene og deres udviklingsstade, og fastslår: ”Det er, som vi allerede er gjort bekendt med, kun Analfabetens Syn paa den Bog, hvis Bogstaver han endnu ikke kan læse”.

Dette er fuldstændig identisk med den situation vi er i her i øjeblikket.

Jeg har hermed redegjort for den måde jeg har analyseret teksten. På det ret dybe niveau som ikke må ødelægges. Om Kirsten Thurø opfatter teksten på samme måde ved jeg ikke. Jeg tror det, men hun udtrykker sig ikke så præcist at jeg kan vurdere det. Det er nu også lige meget.

Det korte og det lange er imidlertid, at det må være indlysende for enhver nogenlunde begavet person, at der ikke må ændres i Martinus tekster, uanset om mennesker forstår dem eller ikke.

Dette har som sagt været diskuteret til trivialitet på Facebook i dette forum. Det der er kommet ud af det er, at det store flertal der ikke fatter hvad teksten siger har dokumenteret deres manglende evner, til trivialitet. At der har været enkelte mennesker der fatter problemstillingen, og argumenterer klart og logisk for at få modparten til at forstå, har ikke ændret en tøddel ved disse uforstående menneskers opfattelse. Det er jo heller ikke overraskende, for mennesker der ikke har de fornødne evner og intelligens, kan jo ikke bringes til at forstå

noget som ligger langt over deres udviklingstilstand. Vi må tilgive dem, og vente nogle inkarnationer, indtil de er kommet på linje, via deres efterfølgende udvikling.

Jeg skal lige tilføje, at man ikke skal tro, at det viste eksempel er det eneste af sin art. Der er uden tvivl mange andre. Man skal dog lige få øje på dem. Det vil man få efterhånden som man udvikler sine forskerevner.

Martinus om retssager:

Af Jan Langekær

Retssager anbefalede Martinus absolut ikke. Tværtimod frarådede han det gang på gang: ”det med retssager skal vi bort fra”.

Retsvæsenet nu til dags er en hævn- og straffeinstitution, og det går ofte hårdt for sig både med stærk dyrisk psyke og handlinger. Den 16. september blev min gamle gymnasiekammerat Anders Lindholt skudt og dræbt af en af de tilstedeværende i retssalen. Han blev skudt med en oversavet riffel.

Om det fremtidige, ikke hævnende, retsvæsen skriver Martinus: ”Retsvæsenet bliver en psykologisk opdragelses- og værneinstitution i stedet for som nu en hævn- og straffeinstitution” Senere i samme stykke siger han: ”Man forstår således her, hvorfor

Kristus advarede så stærkt imod at dømme, ligesom man også her kan se den verdensfrelsende sandhed i hans ord...: ”Elsker eders Fjender, velsigne dem som forbande Eder, og beder for dem som krænke og forfølge Eder”

BOGANMELDELSER

Teorien – der forklarer det hele

Af Ken Wilber
ID Academy Media 2014
230 sider

Bogens titel lover mere, end den kan holde, synes jeg. Den indeholder en teoretisk filosofi på et temmelig højt abstrakt plan, for en stor del sammenstykket af mange andres teorier.

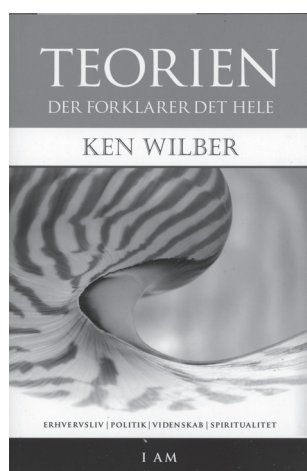
Ken Wilber er blevet lidt af en "guru" for mange i de senere år, f.eks. står der på bogens bagside: "Teorien der forklarer det hele har haft stor indflydelse på mine visioner og politik", siger Bill Clinton. "Jeg læser Ken Wilber hver dag, så jeg kan blive inspireret af vor tids mest usædvanlige tænkere", siger Deepak Chopra.

Jeg har nu lidt svært ved at se, hvad Clinton har brugt denne bog til.

Det er en prisværdig opgave, Wilber har sat sig for at løse, nemlig at opstille en systemteori, der kan skabe helhed i en fragmenteret verden. Han bruger i øvrigt ordet "integral" mest i betydningen sammenhængende. Han når frem til den opmuntrende konklusion, at mennesket er ved at udvikle sin bevidsthed i retning af en holistisk og global verdensanskuelse. Han mener dog, at ca. 80% af verdens befolkning stadig hænger fast i den egocentriske bevidsthed. Ud af de godt 20% som er på vej ud af narcissismens selviske fase, er der kun omkring 2%, der har taget springet ind i en "integral transformation".

Dette spring indebærer, at man bevæger sig fra "smal religion", den traditionelle, til dyb spiritualitet, som han kalder en "bred videnskab om den menneskelige udviklings højere niveauer". Han påpeger, hvordan verden hastigt er ved at blive mere sammenhængende på grund af den nye teknologi, men også hvor farlig den er i hænderne på mennesker med lav bevidsthedsmæssig udvikling.

Han bemærker, hvordan Dalai Lama argumenterer for, hvordan vi skal leve vort liv i kærlighed og medfølelse med andre og med universel ansvarlighed, men at det jo er hvad alle andre religiøse ledere vil kunne skrive un-

der på, og skriver videre: "Man kan ikke bare anbefale kærlighed og medfølelse som sådan, for man udvikler sig fra egocentrisk til etnocentrisk til verdenscentrisk, og er etnocentrisk kærlighed virkelig noget, vi ønsker mere af? Er det ikke lige netop den, der er årsagen til en stor del af vor tids problemer? Nazisterne f.eks. elskede deres familie, deres race, deres stamme. Deres kærlighed var etnocentrisk, udbredt til sande troende og det udvalgte folk med død over alle andre i kærlighedens navn." (s. 135)

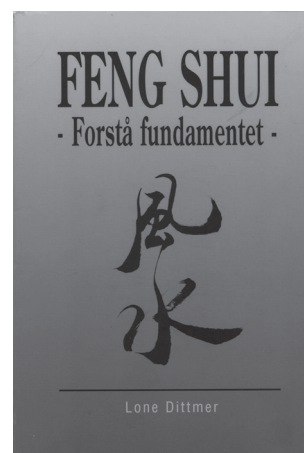
Han har et afsnit om Huntingtons civilisationernes sammenstød, men understreger, at hans vision var, at vi vil ende med at få "en integral global verdenscivilisation", så den er ikke så pessimistisk, som den har fået ry for. Trods hans mange kloge men ofte vanskelige ord, mangler den erkendelse, vi har ikke bare fra Martinus men også fra mange andre spirituelle visdomskilder, at det er den usynlige åndelige verden, der er den primære verden, mens den fysiske kun er den sekundære. Men da han i så høj grad beskæftiger sig med bevidsthed, som jo også hører til den åndelige verden, kan man sige, at han alligevel på en måde har den med. Men "det hele" får vi slet ikke forklaret i den bog!

Feng Shui

Af Lone Dittmer
Klitrose 2005
110 sider

På det antal bøger om Feng Shui, der står rundt om på bibliotekerne, kan man se, hvor meget kinesisk kultur har vundet indpas i vor del af verden. Det er altså ikke kun forretningslivet, der har fået interesse for Kina. Men hvad er Feng Shui, og hvad bygger det på?

Denne bog indledes med følgende forklaring: "Feng Shui er en metode, der anvendes til at indrette din bolig på den bedste måde og skabe balance i din tilværelse." Det handler altså om at skabe balance i de energier, der omgiver os og påvirker os. Baggrunden for Feng Shui er den kinesiske filosofi, som bygger på verdens evige foranderlighed, udtrykt

i den ældgamle Forvandlingens Bog (I Ching). At alt er under ændring skyldes de to modsatrettede kræfter, kendt fra begreberne yin og yang.

De to begreber bruges til at karakterisere naturfænomenerne, f.eks. er ild yang mens vand er yin. Ild kan slukkes af vand, og ild kan få vand til at fordampe. Ved yderligheder kan de altså ødelægge hinanden, hvorfor det gælder om at skabe harmonisk balance. Men modsætninger er nødvendige for at skabe bevægelse, dvs liv.

Noget grundlæggende for Feng Shui er at forstå det, der kaldes qi, og som af andre også kaldes prana og livskraft. Her kaldes det bl.a. kosmisk dans og universets åndedræt. Menneskelig qi bevæger sig i kroppens meridianer. (Vi kunne vel også kalde det elektricitet?). Forfatteren vil ikke kalde det energi, for hun mener energi er en virkning af qi og kan derfor måles.

Man skelner mellem god og dårlig qi, og som eksempel nævnes, at når vandet i en å strømmer naturligt og frit er det god qi, hvorimod det bliver dårlig qi, hvis vandet tvinges ind i et udrettet lige forløb.

Der står: ”Den største koncentration af qi opstår ved overgangen fra én tilstandsform til en anden. Det er f.eks. morgengryet, hvor nat møder dag, og solnedgangen hvor dag møder nat.” I Kina ser man således ofte mennesker en tidlig morgen gøre kropslige øvelser i parkerne, fordi det er godt til at ophæve spændinger, så qi kan strømme frit i kroppen.

Samspillet mellem yin og yang skaber de fem elementer – træ, ild, jord, metal og vand. De har forskellige egenskaber, også mentalt set, som skal tages i betragtning, når de bruges til bygninger. Jeg vil ikke her komme nærmere ind på alle de komplicerede regler, der gælder for at kunne bygge rigtigt eller indrette et hjem, f.eks. det med at undgå alle skarpe kanter. Jeg tror ikke, at almindelige kinesere tager dem alt for alvorligt, for deres liv er sikkert kompliceret nok i forvejen.

Den overordnede ideologi om, at alt skal være i harmonisk balance, er sundt nok, men er også brugbar for en regering, der ønsker at folket skal forholde sig i ro og ikke være oprørske. Det har ændret sig siden Mao skrev i sin ”lille Røde”, at folket altid har ret til oprør!

Moderne hedenskab og magi

Af Claus Stoltenberg

Forlaget Aesculus 2014
90 sider

Dette er på mange måder en mærkelig bog, skrevet af en mand, som mener at have ”et religiøst gemyt” men ikke finder sig til rette i den ”alderstegne og bagudskuende kristne kirke”.

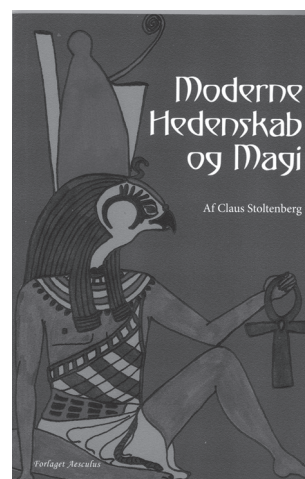
Han bruger tarot, runer og anden spådomskunst, når han skal træffe valg, siger han, og mener dermed at ”være på linie med kosmiske kræfter”.

Vi lever godt nok i en tid, hvor mange fascineres af den megen mystik, der tilbydes på markedet, men alligevel må vi undres over, hvad der i vor moderne tid er så tiltrækkende ved de gamle guder, som her trækkes frem med deres irrationelle verdensbillede og komplicerede ritualer. Ja, de gamle ægyptiske og græske guder drages frem af glemslen sammen med deres højtidelige tilbedelsesritualer. Så her er virkelig tale om noget ”alderstegent”! Han tager afstand fra almindelige moralregler, men skaber sig en masse andre i stedet, som dog er ganske selviske.

Der gives opskrifter på 12 astralrejser, som jeg dog nærmere vil kalde fantasirejser, for han oplever kun sin egen bevidsthed, som ikke gør ham meget klogere på livets dybere mysterium eller de åndelige love. Han har udregnet en meget spekulativ metode til at afkode alle sine oplevelsers symbolske betydning, så han kan indrette sit liv derefter. Han mener endda at have opnået det ultimative mål: kosmisk bevidsthed, skriver han (s. 69).

Hans største inspiration har været Aleister Crowleys bog, så det er måske ikke så underligt, at han har mistet jordforbindelsen, for den bygger hovedsageligt på magisk tænkning, dvs den form for tænkning, vi kender fra de tidligste kulturer og stadig ser i visse stammesamfund. Den har sjældent nogen logisk sammenhæng mellem årsag og virkning.

Jeg har taget bogen med her, fordi den viser noget om tidens værdiforvirring, men også om den store søgen efter at finde en mening og et ståsted i en kompliceret verden. Han mener at have fundet noget, der giver accept af den individualistiske selvished, som kristendommen med sit krav om næstekærlighed ikke synes at give plads til, men som forfatteren åbenbart har brug for.

Jeg har lige set en film om nazisternes mystik-beundring og dyrkelse af fortidens moral, så helt uskyldigt er den slags ideer altså ikke!

Gådefulde engle

Af Jacky Newcomb
Paludan 2014
208 sider

Der skrives mange bøger om engle for tiden, og selv om vi ved, at der eksisterer væsener, vi kan kalde engle, på et andet frekvensplan end den fysiske verden, er der dog grænser for, hvor mange fantastiske historier, jeg er parat til at tro på. Denne bog giver som de fleste af den slags bøger en del luftige løfter om alt det, engle kan hjælpe os med.

På bogens bagside står: ”I denne spændende bog viser Jacky Newcomb dig, hvordan du bringer kærlighed, lykke og overflod ind i dit liv – med en smule hjælp fra din ærkeengel.” Der er dog inde i bogen nogle få bemærkninger om, at det ikke er sikkert, du får alt hvad du ønsker. Bogen er fuld af smukke billeder af en yndig ung hvid pige med langt lyst hår, der formodes at skulle ligne det englebillede, mange forestiller sig. Et smart reklamebureau kunne ikke have gjort det bedre. Hvordan mon en afrikaner forestiller sig sin engel?

Vi forsikres om englenes ubetingede kærlighed til os, og således kan det for mange være en dejlig trøsterig bog. Der er anvisninger på, hvordan du får kontakt med din skytsengel og historier om, hvordan andre mennesker har fået hjælp fra engle. Det er fint og godt, men det kan vel give frustrationer for alle dem, for hvem det ikke lykkes.

I bogens titel gøres engle til nogle gådefulde væsener, men ifølge Martinus er der ikke noget mystisk ved dem, vi har blot normalt endnu ikke sanser til at opleve dem på deres højere vibrationsniveau. Kontakten er ikke så enkel, som bogen gør det til. Der mangler f.eks. en forklaring om, at de ikke kan hjælpe os ud af de lidelseserfaringer, vi nu engang skal have her på jorden, eller fra eventuel karmagæld.

Vi kan bede om styrke til at klare det, men ansvaret for at håndtere vort eget liv ligger på vore egne skuldre.

Det er en smuk bog, som bidrager til det romantiske billede af englene, som hører vor kultur til. Men kan den skabe mere glæde i verden, har den en værdifuld mission.

Ildens rejse

Af Søren Hauge

WiseHeart 2012
165 sider

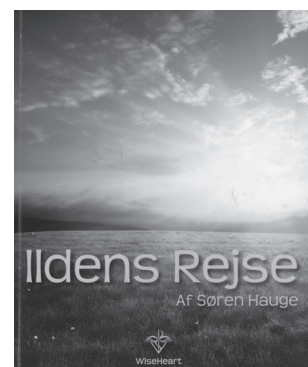
Søren Hauge blev i en tidlig alder teosof og har virket ihærdigt for den sag i mange år. Men han er også åben for andre spirituelle bevægelser, og det er måske indflydelsen herfra, der har fået ham til at skrive denne mere personlige og filosofisk-poetiske bog, der er ret så anderledes end de mange andre bøger, han har skrevet. Livet er en opdagelsesrejse, siger han, og beskriver noget af den oplevelsesrige rejse, han selv har været på.

Han kalder bogen ”Ildens rejse”, for som der står på bagsiden: ”Der brænder en ild i dig og mig, som er selve åndens bevægelse, bevidsthedens essens og livets dynamik. Alt hvad du og jeg er og gør, er i sidste ende denne *Ildens rejse*, som er selve livets skabende udfoldelse.”

Bogen er opdelt i kapitler, han kalder: Livets ild, hjertets ild, sindets ild, fredens ild, årvågenhedens ild, glædens ild og skabelsens ild. Til hver af dem giver han en uddybende forklaring om, hvad han mener med de udtryk. I indledningen skrev han om, hvordan han blev inspireret til at ville medvirke til at bringe ”lys, kærlighed og kraft til verden”, og bogen her er også et slags bidrag hertil, for den ser lyst og optimistisk på verdens fremtid.

Den ligner nok en del af de andre spirituelle bøger, der udkommer for tiden, men den er dog mere realistisk i sine vurderinger. F.eks. advarer han imod nogle af de spirituelle bevægelseres hang til yderliggående fantasier og manglende værdsættelse af det analytiske intellekt. Vi har brug for skelneevnens ”diamantlys”.

Han har mange erfaringer at øse af, så bogen er fuld af gode hverdagsråd og kloge overvejelser, men her er ingen firkantede meninger. Bliver vi ”rundere” med årene?

Den tibetanske lære om drømme og søvn

Af Tenzin Wangyal Rinpoche

Forlaget Sommer 2013
220 sider

Kinas undertrykkelse af det

tibetanske folk har uden tvivl haft en dybere mening. Alle folk på jorden skal i denne tid have et skub for at sætte fart i deres åndelige udvikling. Det er den overordnede plan og det, som Martinus kalder ”en forceret udvikling.

At mange tibetanere har måttet gå i eksil i andre lande er nok også en del af planen, for det har givet mange mennesker i den vestlige verden kendskab til en anden form for religion, der om ikke andet har givet stof til eftertanke, og som nok også har forberedt vejen for den egentlige åndsvidenskab. Det er ikke tilfældigt at en Dalai Lama har fået nærmest stjernestatus i vor del af verden.

Forfatteren til denne bog bor i dag i USA, hvor han har fået stor succes, også med sine bøger, hvoraf nogle er oversat til 20 sprog. Han tilhører den fløj af buddhismen, der kaldes Bön. Selv om denne religion ikke er specielt interessant for mennesker, der er færdige med den autoritære dogmatisme, er der dog et og andet, som er bemærkelses-værdigt i hans betragtninger om drømme.

Eksempelvis: Som for alle buddhister er begrebet ”nærvær” vigtigt, dvs dette at være koncentreret opmærksom på det, man oplever, sådan som vi kender det fra ”mindfulness”. For at opøve denne evne rådes man til at betragte hele sin vågne tilværelse som en drøm (hvad han jo også mener, den er). På den måde skulle det være lettere at slippe sine følelser af vrede, frygt, angst og begær. Når man har opøvet evnen for nærvær, kan den tages med ind i søvnen og altså i drømmene. Med et sådant afbalanceret sind er det muligt at få det, han kalder klardrømme, hvori man har chancen for at hente visdom.

Når man har gjort sig fri af følelsernes hærgen, kan man også tage sin sindsro med ind i døden og slippe for dårlige oplevelser i overgangsstadiet. Ja, han påstår et sted, at man således kan ”slette sine karmiske spor”. Her tales ikke meget om, at frigørelse fra karmisk gæld handler om udviklingen af næstekærligheds-evnen.

Bogen er generelt præget af, at forfatteren har forstået at tilpasse sig en del til vestlig tankegang, så de mange gode råd virker ikke så fremmedartede, som så megen anden tibetansk livskunst gør.

Vær nær

Af Tor Nørretranders

Forlaget Tor.dk 2013
220 sider

Jeg har taget denne bog med her, for det er jo altid rart at

se den videnskabelige forskning bekræfte noget af det, Martinus har skrevet. Så må vi bare se bort fra, at forskerne tror, at den menneskelige adfærd opstår i hjernens kemiske substanser.

Økonomisk teori går ud fra, at mennesker altid handler selvisk og fornuftigt, men det passer overhovedet ikke, viser forskningen. Mennesker flest går ind for fairness, og de bliver glattere af at være generøse og altruistiske. Også økonomisk kan det bedst betale sig at være retfærdig og uselvisk, er der forskere, der mener at kunne påvise ved forskellige forsøg.

Selv aber vil ikke lege med i forskernes forsøg, hvis man giver én af dem flere belønninger end de andre. De accepterer ikke ulighed og uretfærdighed. Også de fleste mennesker tager afstand fra uretfærdighed, selv om de ofte bliver nødt til at finde sig i det. Til trods for at de fleste i de senere årtier er blevet rigere i EU og USA, er de ikke blevet lykkeligere. Det skyldes, at rigdommen er så ulige fordelt, og mennesker føler de lever i et uretfærdigt samfund. I Norden er folk flest lykkelige pga den relativt store lighed, har det vist sig i undersøgelser.

Nu har selv Verdensbanken forstået, at fattigdommen i verden kun kan løses gennem øget lighed og at uligheden er en tikkende bombe under freden i hele verden.

Forfatteren mener, at den nordiske samfundsmodel vil inspirere til forandringer andre steder. Han mener, at der i fremtiden vil blive mere tillidsfuldt samarbejde i fællesskaber, i erhvervsliv, foreninger osv, og nævner flere eksempler på, hvorfor han tror, det går den vej. Miljø- og klimaproblemerne vil simpelthen gøre det nødvendigt.

I øvrigt fortæller han om en interessant forskning, der påviser hvordan der består en nøje kobling mellem ansigtsmuskulaturen og hjertets muskulatur. Derfor er det godt for hjertet at smile. Hvis man lammer sine ansigtsmuskler med botox, som jo i virkeligheden er en form for pølseforgiftning, kan det godt være man ser yngre ud i huden, men hjertet mangler nogle impulser fra ansigtsmusklerne!

Mange har ment, han er alt for optimistisk, det er dem der ikke tror, menneskene vil forandre sig. Men med Martinus' verdensbillede kan vi være fortrøstningsfulde, for vi ved jo, at udviklingen trods alt går fremad.

Men det mener forfatteren her altså også, selv om han vist ikke kender noget til Martinus. Han slutter bogen med følgende ord: ”Måske har vi om føje år lært en hel masse om at bygge nærvær, tillid og kompassion op mellem mennesker i alle afkroge af verdenssamfundet. Måske betyder det at lighed ikke bare kommer til at handle om lighed indenfor et land, men også global lighed. At vi

indser at alle får det bedre, når hver og en har det godt – globalt. Måske har vi lært, at vi kan opfatte hele menneskeheden som ”indenfor”.

Der er flere bakterier i et gram lort end der er mennesker i hele verden.

Af Peder Worning

FADL's forlag 2014

250 sider – 300 kr

Selv om den ikke er en spirituel bog, er den spændende, for den underbygger fint Martinus' billede af vor verden som bestående af levende væsener indeni levende væsener i én uendelighed nedad i mikroorganismernes verden. Worning gør på fremragende vis bakteriernes univers interessant. Denne miniverden er så kompliceret og hensigtsmæssigt konstrueret, at ingen kan benægte, at der ligger en meget høj intelligens bag dens skabelse.

Han beskriver, hvordan der er – for os at se – ”onde” dvs sygdomsfremkaldende bakterier, men at de fleste er ”gode” og nødvendige for livets opretholdelse. Ja uden dem var der ikke liv på denne klode. De var der før os og de er der, når vi igen er væk. Hvis vi virkelig forstod deres måde at fungere på, behøvede vi aldrig at frygte dem. Men endnu forstår vi ikke ”livets love”, for så havde vi vidst, hvorfor og under hvilke omstændigheder, nogle af dem bliver farlige for os. De er naturens uundværlige ”skraldemænd”, når de fungerer på rette sted, selv uran kan de nedbryde.

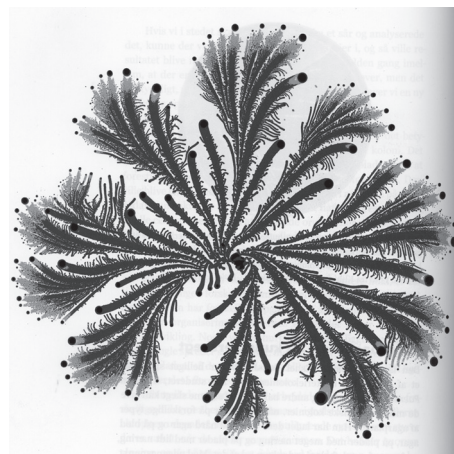
Han har et stort kapitel om, hvad den overhåndtagende brug af antibiotika har medført. Om hvordan vi i høj grad har fået forringet, ja ofte ødelagt, vort immunsystem, hvilket har ført til de mange sygdomme, verdens folk hærges af i dag. I afsnittet om, hvordan resistente bakterier opstår, forstår man hvor intelligente disse små væsener faktisk er. I deres kamp for overlevelse har de mange strategier. Normalt er blodet og vore indre organer bakteriefri, hvis vi ellers levede et helt sundt liv, men hvor mange gør det? Menneskelig aktivitet har jo fyldt vore liv med giftstoffer.

Forfatteren er forsker på MRSA Videnscenter på Hvidovre Hospital, hvorfor han har en masse indsigt i

mikroorganismernes verden og om al den forskning, der foregår om den i dag. Også om de opdagelser, der peger fremad mod konstruktive løsninger. Men menneskene skal nok gennem et hav af sygdomme, før vi bliver kloge nok!

Jeg har her taget et par billeder med, der viser hvordan bakterier bygger deres kolonier, for det minder mig om fænomenet fraktaler. I bogen er der farve på, ligesom bogen indeholder mange andre farvebilleder.

Den af Martinusinstituttet anlagte retssag mod ”firkløveret”

Af Ruth Olsen

Den 11-12-13 nov. 2014 foregik så den retssag i Kbh's byret, som blev bebudet ved stævning af marts 2013. (se f.eks. Impuls nr. 2/2013) Her er kun et superkort referat af retsmødet, men efter dommen, som falder d.11/12, vil jeg udsende et ekstranummer med en fyldig beskrivelse af hele forløbet. Vi var nemlig mange til at tage notater, også en der kunne stenografere.

Lidt forhistorie: April 2013 afviser Instituttet et mæglingforsøg og insisterer på retssag. Juni 2013 tilbyder Kbh's byret at afholde et retsmæglingssmøde, ”firkløveret” accepterer, men Instituttet afviser.

Hvad angår Kosmologisk Information står der i anklagen, at vi/jeg 1.”skal anerkende at have været uberettiget til at udnytte sagsøgers ophavsretsligt beskyttede værk, Det Tredje Testamente, ved tilgængeliggørelse for almenheden. 2. Kosmologisk Information skal ophøre med at tilgængeliggøre eksemplarer af Det Tredje Testamente til almenheden.”

Som forsvar i sagen, påberåbte vi os Menneskerettighedskonventionens artikel 9 og 10, der handler om retten til fri informationsadgang til f.eks. religiøse tekster og fri adgang til at kunne studere sådanne særlige tekster i studiekredse m.m. Da Martinus' selv har kaldt sit værk ”hellige bøger” (se bl.a. småbog ”Omkring min missions fødsel” kap. 15), og da det nu engang er Martinus' egen oprindelige udgave, der er en ”hellig tekst”, forhindrede Instituttet os adgang til fri information og forskning i denne ved deres mange ændringer i værket. Efter vores bogudgivelse har instituttet godt nok lagt Martinus' manuskript og 1. udgave ud på deres hjemmeside, men sådan, at man på skærmen kun kan læse én side ad gangen, og uden mulighed for download. Det kan man jo ikke bruge til at studere værket i studiekredse.

Vi prøvede at gøre det helt klart, at man ikke kunne ændre i ordene, dvs i formen, uden man derved også ændrede i indholdet, og at der i det mindste skulle være muligheden for at vælge bøger med Martinus' egne oprindelige ord, hvis man ønskede det. Da konventionens art. 9 handler om ”religionsfrihed”, forklarede vi, at Martinus' verdensbillede selvfølgelig er religion, hvad alene betegnelsen ”Det tredie Testamente” angiver, blot ikke nogen tros-religion.

Som reaktion på vort forsvar, skriver Instituttets advokat i sin skrivelse, at ”værket har ikke karakter af hellig

tekst”, se aftryk fra skrivelsen overor.

Instituttets repræsentanter bedyrede under vidneansvar, at de ikke ville kalde Martinus' 1. udgave ”en hellig tekst”, og på spørgsmålet, om de anså Martinus' værk for ”Bibelens fortsættelse” og ”den talsmand, Jesus bebudede”, veg de udenom, f.eks. med svar som: ”det kan jeg ikke vurdere”, ”det har jeg ingen mening om” osv. Ole Therkelsen forklarede, at Martinus' værk intet havde med religion at gøre – det var en beskrivelse af, hvad livet er, en slags fortsættelse nærmest af det, Freud og Jung har skrevet, sagde han. Om 1.udgaven mente han ikke, den var mere hellig end 1.udgaven af Anders And.

Så kom jeg i tanker om, hvad apostlen Peter gjorde, før ”hanen galede for tredie gang”! (Matt. 26)

De forklarede iøvrigt, at de anlagde retssagen, fordi Rådet af Martinus var sat til at ”beskytte” hans værk, men de steder i rådsreferaterne, hvor Martinus taler om at ”beskytte” fremgår det af sammenhængen, at han mener ”beskytte mod ændringer og forfalskninger” – sådan går det, når man tager citater ud af deres sammenhæng og tolker dem på den måde, som man har brug for! Derudover begrundede de retssagen med, at de skulle bevare copyrighten for at sikre Instituttets økonomi.

Denne retssag har gjort det krystalklart for mig, at Instituttets nuværende folk opfatter Martinus og hans værk på en helt anden måde end vi andre. Når de nærmest afviser at kalde Martinus' værk for ”talsmanden den helligånd”, har de ikke læst Aage Hvolby's artikel i Kosmos nr. 10/2009 (– eller nogle af de utallige udtalelser om dette, som Martinus selv har nedfældet.) se Hvolby's artikel på

Instituttets hjemmeside <https://www.Martinus.dk/kosmos>
9-10 talsmanden...

Jeg har længe vidst, at Institutet åbenbart ikke har indset, hvem Martinus var og hvad hans værk repræsenterer, nemlig den sandhedens ånd, der vil komme til at ændre verdenshistorien. Men jeg var ikke klar over, at forskellen på vor indstilling til hans mission var så stor!

Retssagen begyndte d. 11. – dommen falder d. 11. – Martinus' fødselsdag er d. 11. – mon det er helt tilfældigt?? Tarotkortet 11 hedder forresten "Retfærdigheden"! Vi får se.

Side 4 af Kromann Reumerts processkrift af 10. oktober 2014

I øvrigt bemærkes, at Martinus ikke selv opfattede sit åndsarbejde som en religion, jf. fx Livets Bog 1, stk. 15, [bilag 65](#), Småbog 8, side 42, [bilag 66](#), Kosmos nr. 1, 1989, side 13, [bilag 67](#), og Kosmos nr. 10, 1990, side 206, [bilag 68](#).

Ad "Hellig tekst"

De sagsøgte anfører, at Værket har karakter af en hellig tekst, og at det kun er "den originale tekst", der kan betragtes som "hellig tekst". Som dokumenteret ved bilagene 65-68 har **Værket** **ikke karakter af hellig tekst**, og som tidligere nævnt har førsteudgaverne ingen særstatus i nogen henseende. Der er således ikke noget særlig "helligt" ved førsteudgaverne. Dette gælder heller ikke sætte- og stavfejl, jf. fra rådsmødereferat af 30. marts 1976, [bilag 69](#):

"Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes."

Side 5 af samme dokument

Ad "Ophavsretslovens beskyttelsesområde"

Sagsøger forsøger at retfærdiggøre de grove ophavsretskrænkelser ved at henvise til artikel 9 og 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Betragtningen er, at sagsøger har undertrykt muligheden for at tilgå den oprindelige tekst fra førsteudgaverne og derved forhindret de sagsøgte (og andres) frie religionsudøvelse. Som dokumenteret har sagsøger ikke lagt sådanne hindringer i vejen for at tilgå den oprindelige tekst, **der i øvrigt af Martinus selv ikke ansås for at være hellig.**

BETRÆGTINGER VED EN RETSSAG

v/Pia Schlüntz

Så var tiden kommet til den af Idealfonden (Martinus Institut) anlagte retssag mod det såkaldte 4-kløver, og jeg troppede da også op i spændt forventning om, hvad de kommende dage ville bringe. Inde i retslokalet var der plads til 15-20 tilhørerne, og disse pladser blev hurtigt besat af nogle rådsmedlemmer og andre Martinus-interesserede. Til højre for dommerens bord havde instituttets advokat, anklageren, taget plads sammen med rådsmedlem Per Jan Neergaard. Han var udset til at repræsentere rådet. Til venstre for dommerens bord sad 4-kløverets advokat, forsvareren, samt de fire anklagede, Kurt Christiansen, Søren Ingemann Larsen, Ruth Olsen samt Jan Langekær. Præcis kl. 09.30 kom den kvindelige dommer ind sammen med en lægdommer (?). Og så kunne forestillingen begynde.

Bevæbnet med en tyk blok og flere blyanter var jeg parat til at notere begivenhedernes gang. Det, jeg i det efterfølgende vil referere her, er ikke en minutiøs gengivelse af, hvad der blev sagt i løbet af disse 2½ dag, som retssagen varede, men blot iagttagelser og udtalelser, som af en eller anden grund gjorde indtryk på mig. For jeg måtte undre mig over meget af det, der skete. Men kunne man egentlig forvente sig andet, når en verdensgenløssersag bliver sat for en jordisk juridisk lokalret?

Efter advokaternes forelæggelser, som tog hele formiddagen, gik man efter frokosten over til afhøring af vidner. Proceduren ved en retssag er den, at inden et vidne bliver afhørt, så forklarer dommeren, at han/hun er indkaldt til at afgive vidneforklaring, at han/hun har pligt til at svare på spørgsmålene, har pligt til at tale sandt, og at han/hun udtaler sig under strafansvar. Så dette blev sagt til hvert enkelt vidne, inden han/hun udtalte sig.

Dagens første vidne var rådsmedlem Per Jan Neergaard, som bl.a. fortalte om rådets/sproggruppens rettelser i Martinus værk. Han forklarede, at man var tro mod teksterne, at man ganske vist ændrede på formen, men ikke på indholdet. På spørgsmålet om, hvorvidt Martinus værk var et helligt værk, svarede han, at ”det har jeg ingen holdning til”. (*Ups, det lød til at blive et par interessante dage!*) Næste vidne var Kurt Christiansen, som bl.a. blev spurgt om årsagen til, at man havde udgivet faksimileudgaven af Livets Bog. Men jeg har valgt ikke at gentage ret meget om dette emne, idet der både er skrevet og talt meget herom de seneste mange måneder,

hvorfor 4-kløverets bevæggrunde for at handle, som de har gjort, er velkendte for de fleste. Kurt fik også stillet spørgsmålet, om Martinus værk var helligt og svarede, at der var tale om viden på et højere plan, og at det var hellig viden, helligt stof, der her var tale om.

Den følgende morgen var det Ruth Olsens tur, og hun fortalte, at da MI ikke ville genoptrykke Livets Bog i en ikke-rettet udgave, så havde 4-kløveret i respekt for Martinus ønsket følt sig moralsk forpligtet til at påtage sig denne opgave. Man havde trykt 500 sæt, og der var kun omkring 40 tilbage. Så der måtte have været et behov for en sådan udgave, sagde hun. Da alle havde arbejdet gratis, var det kun omkostningerne, man skulle have penge for, og derfor kunne man sælge bøgerne til kr. 1000,- pr. sæt.

Næste vidne var Søren Ingemann Larsen, og i et af spørgsmålene til ham blev der henvist til et af rådet udarbejdet mødereferat, hvori man refererede til en indgået aftale med Søren Ingemann. Nævnte mødereferat var Søren imidlertid aldrig blevet præsenteret for og havde derfor heller ikke kunnet godkende det refererede indhold. (*Ups, den fremgangsmåde i rådet havde jeg hørt om før, og jeg måtte undre mig!*) Også Søren fik spørgsmålet, om Martinus værk var af en hellig karakter, og dertil svarede han, at ”hans værk er Talsmanden, Den hellige Ånd, og er en fortsættelse af Det ny Testamente, det er en guddommelig viden”.

Efter en kort pause overtog Jan Langekær vidneskranken. Han fortalte, hvordan han arbejdede med at udbrede kendskabet til Martinus ved bl.a. at lave udstillinger ikke kun i Danmark, men også i mange lande uden for Danmark. (*Ih, hvor var det dog befriende at høre om alt det, han gjorde for at udbrede Martinus Sag!*) Også han fik

stillet spørgsmålet, om Martinus værk var helligt. Hans svar lød: ”Absolut! Det er Guds ord og fortsættelsen af Kristi mission. Og sådan blev det også opfattet af andre. Det var Talsmanden, Den hellige Ånd.”

Som den sidste inden frokost, havde MI’s advokat indkaldt instituttets formand, Willy Kuijper, som vidne. Han blev spurgt nærmere ind til, hvad der mentes med formålsparagraf 3, hvor der stod, at man skulle ”bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker, og gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form”. Svaret lød, at dét ikke behøvede at sige, at værkerne skulle publiceres uændrede, men der måtte bare ikke ændres i indholdet. På et tidspunkt fik Willy spørgsmålet, om Martinus anså sine tekster for hellige, og han svarede: ”Det er et godt spørgsmål.” På spørgsmålet om det var religion, sagde han: ”Nej. Det er det ikke.”

4-kløverets advokat overtog herefter forhøret og vendte tilbage til MI’s formålsparagraf, idet han ville høre, om der ikke blev skelnet mellem form og indhold, og svaret var: ”Nej, det er det samme.” På spørgsmålet om, hvad værket var, lød Willys svar: ”Åndsvidenskab.” Så spurgte advokaten, om værket var en fortsættelse af Bibelen? Dertil svarede Willy: ”Det kan jeg ikke vurdere.”

Så ville advokaten vide, hvorfor Martinus kaldte sit værk Det Tredie Testamente. Og der lød svaret, at der jo var to forudgående testamenter, og nu kom der et tredje. Herefter ville advokaten vide, hvad Martinus mente, når han udtalte, at det, der var nedskrevet var Talsmanden, Den hellige Ånd? Willy svarede, at da instituttet ikke ændrer værkerne, så er det et irrelevant spørgsmål. Spørgsmålet var uvæsentligt. (*Ups, ups, ups!*)

Ja, det var interessante svar, der her kom frem. Men instituttet havde været tavs så længe, at det var rart at

høre, hvordan de betragtede denne sag. Afhøringen af vidner lakkede mod enden, nu var der kun tre tilbage. Henrik Hedegaard fra instituttets sproggruppe satte sig nu i vidnestolen. Han fortalte, at gruppen arbejdede med at rette i Martinus værker. Man bevarede værkerne uændret, men rettede sætfejl, korrigerede og opdaterede med ny retsskrivning. Han fortalte, at mange af rettelserne, der var foretaget i 1980’erne, rettede man tilbage til det oprindelige. Og man dokumenterede alt på nogle rettelleslister. Som eksempel sagde han, at man i Livets Bog I havde rettet 114 fejl, heraf var 86 sætfejl, 27 var åbenlyse fejl og så var der 1 betydningsbærende fejl, og han fortsatte med at fortælle, at der var nogenlunde samme antal fejl i de øvrige bind af Livets Bog.

Man rettede også ord, som efter den nye retsskrivning blev stavet anderledes. Blandt disse var ordet ‘mineralier’, som blev rettet til ‘mineral’, fordi der ingen forskel var på disse to ord, det var kun formen, der var anderledes, ordene havde samme betydning. På spørgsmålet om han anså værket for at være et åndeligt indhold, svarede han: ”Ja, absolut.” Og om det var en fortsættelse af Bibelen, svarede han: ”Ja, også det.”

Næste vidne var Ole Therkelsen, som fortalte, at han havde været frivillig medarbejder i over 30 år og havde siddet i rådet fra 1998 – 2004. Ole fik stillet spørgsmålet, om Martinus værk var en religion, og han svarede: ”Det er det ikke! Og det var heller ikke registreret ved myndighederne, at det var en religion.” Ole fremhævede også, at Martinus i bl.a. Fortalen i Livets Bog I siger, at det ikke var en religion. Lidt senere spurgte advokaten, hvad Martinus sagde, at værket var, og hvor det kom fra? Ole svarede, at Martinus havde en særlig intuitiv sanseevne, og at det, han havde oplevet, havde han ønsket at gøre tilgængeligt for almindelige mennesker, og det havde han gjort ved at lave sine kosmiske analyser. (*Ups, var det ikke Guddommen, der havde givet Martinus den mission at viderebringe denne viden til menneskene?!*)

Som sidste vidne kom Trine Möller, som fortalte, at hun kom i rådet i august 2009 og senere også i sproggruppen. Hun forklarede, at arbejdet i sproggruppen foregik ved, at man sammenlignede de forskellige udgaver, hvilket er lettere i dag, hvor man har edb. Man kiggede på variationerne for at se, hvad de skyldtes. Manus var det autentiske skrift, som der blev rettet tilbage til, når man ændrede trykfejl og stavfejl, og så var man gået over til den nye retsskrivning. På advokatens spørgsmål om, om man udgiver værket uændret, svarede Trine: ”Ja.”

Den følgende dag var sidste dag, og her blev henholdsvis sagsøgers og sagsøgtes procedure fremlagt. Det var en opsummering fra de to advokaters side. Derefter meddelte dommeren, at dommen ville blive afsagt den 11/12-14.

Konklusion

Ja, det var et par meget koncentrerede dage, der nu var slut, og hvad var der kommet ud af dem?

De sagsøgte, 4-kløveret havde erkendt, at instituttet i endnu 37 år ville have copyrigheten til Martinus værker, men havde her i retten fået fremlagt og forklaret baggrunden for deres handlemåde. Hvorvidt det juridiske system opfatter de fires handlinger som en formildende omstændighed, når det sker 'inden for familien', vil tiden vise.

Ser man på instituttet/rådet, så var det først nu, at de havde brudt deres månedslange tavshed og fremlagde forklaringer på, hvorfor man havde sagsøgt de fire. Efter deres opfattelse er Martinus værker **ikke hellige**, og der er ikke tale om, at det er en **religion**, eller at det kan opfattes **religiøst**, for som Ole sagde, så var den viden, som Martinus oplevede at få, noget, som Martinus selv havde besluttet at gøre tilgængeligt for andre, ligesom det også var baggrunden for, at han havde lavet sine kosmiske analyser. Derudover benægtede man også, at Det Tredie Testamente var en **fortsættelse af Bibelen**.

Er Martinus værker ikke **hellige**? Martinus siger i sin tale i anledning af Gerner Larssons 25 år i åndsvidenskabens tjeneste, at *"åndsvidenskaben vil derfor blive den allersidste form for religiøs tilstand og blive identisk med 'talsmanden den hellige ånd', der skal gøre alle folk på jorden til 'een hjord' og overfor hvilken der kun kan være 'een hyrde'".* (Kosmos 6/1954).

I artiklen 'Tærskelens vogtere' siger Martinus: *"Min bevidsthed har nået et stadium, hvor den er udviklet til at kunne modtage, opleve og tilbagemanifestere 'den hellige ånd'".* (Kosmos 1/1978). Men dette er kun et udpluk af citater, der findes mange andre eksempler, hvor Martinus bekræfter, at hans værker er hellige.

Hvad så med hensyn til **religion/religiositet**? Hører disse begreber slet ikke hjemme i Martinus Åndsvidenskab? Selvfølgelig ved vi alle, at Martinus Åndsvidenskab under ingen omstændigheder er en såkaldt trosreligion med alle dens dogmer, ceremonier, brusende orgler og salmesang, alt sammen noget, der skal påvirke den troendes følelser. Men når man taler om religion, taler man så kun om trosreligion eller dogmereligion? Som alt andet i verden er en sådan trosreligion vel også underlagt en udvikling. Bliver den ikke på et tidspunkt til sand kristendom? Hvordan så med religiositet? Den dyrker da Gud i både ånd og sandhed. Ole T. henviste i sit vidneudsagn til Fortalen i Livets Bog I, hvor Martinus skulle have skrevet, at der **ikke** er tale om en religion. Jeg har genlæst hele Fortalen og er kommet frem til følgende citat i stk. 15, hvor Martinus siger:

"Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes (...) denne livets direkte tale eksisterer som udgørende tilværelsens absolutte eneste fundamentale religion, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut alle som lærere, med alle som elever og med alt som læresætninger. Da alle levende væsener derved eksisterer som fødte medlemmer af denne religion, har den ingen forudgående indmeldelses- eller optagelsesceremonier. Og da dens område fra evighed til evighed omspænder intet mindre end selve altet, har vi her den eneste eksisterende religion, i hvilken der, i bogstavelig forstand, kun findes een hjord og een hyrde."

Og Martinus fortsætter: *"Da Livets Bog udgør en genfortælling af oplevelsen af denne altomspændende 'Livets Religion' og er blevet manifesteret med det formål at stimulere udviklingen af individets evne til selv at forstå nævnte religion, således at det bliver i stand til – ikke ud fra Livets Bog – men ud fra livets egen direkte tale selv at skue, hvad det må og ikke må, hvad der er virkeligt og uvirkeligt, vil man kunne forstå, at Livets Bog ikke i noget som helst tilfælde skal virke som stimulerende kraft for dannelse af sekt, religion eller trosbekendelse, i særdeleshed fordi livets religion, som før nævnt, netop anerkender alle levende væsener (...)"*

Og videre i stk. 89 siger Martinus: *"Den samlede jordmenneskeheds religiøse sammenslutninger, trossamfund og religioner er i virkeligheden hver især at ligne med de spredte enkelte dele i en nebulose, der er i færd med at fortætte sig for derved til sidst at komme til at udgøre et fast legeme. Dette faste legeme vil være den samlede jordiske menneskeheds absolute forening under een religion."*

Senere i stk. 91 skriver Martinus: *"Den åndelige basis, om hvilken alle jordmennesker kan samle sig, kan altså ikke være religiøs tro, men må være religiøs viden."*

Sluttelig i stk. 117 taler Martinus om *"een fælles åndelig absolut viden som religiøs basis"*.

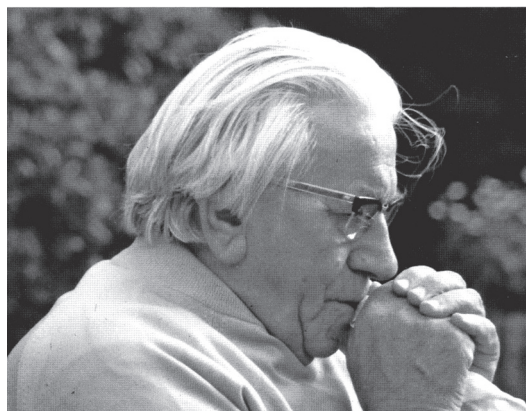
Og er Det Tredie Testamente ikke **en fortsættelse af Bibelen**? Ingen, der studerer Martinus Åndsvidenskab kan være i tvivl om, at Martinus også ville videnskabeliggøre Jesus og hans gerninger, så da Martinus i august 1978

bekendtgjorde, at alt det, han havde arbejdet med skulle have titlen 'Det Tredie Testamente' med 'Livets Bog' som undertitel, accepterede man dette som den naturligeste sag i verden, for selvfølgelig var det en fortsættelse af Bibelen. Martinus havde oven i købet selv lavet et udkast til et omslag for den kommende nye udgave af Livets Bog, så der ikke kunne herske tvivl om, hvordan han ønskede, at hans værker skulle se ud, når de kom ud i verden. Martinus har også udtrykt det i følgende citat i den af rådet udgivne bog: Den Intellektualiserede Kristendom.

Han skriver: *"Betegnelsen 'Det Tredie Testamente' skal hen vise til såvel mit hovedværk 'Livets Bog' og 'Det Evige Verdensbillede' som til mine øvrige værker, der alle har det fælles formål at vejlede såvel nulevende som kommende slægter til hele den sandhed, som Jesus Kristus ikke kunne meddele sin jordiske samtid på grund af denne samtids generelt primitive uintellektuelle stadium."* Martinus skriver videre samme sted, at hans værker er "i forlængelse af og i tilknytning" til de to foregående testamenter. Der kan således ingen tvivl være om, at Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen.

Men hvordan har dommeren mon opfattet alle disse vidneudsagn i retten?

Tja, det må vi vente en lille måneds tid med at høre.

Nogle Martinus-citater

Den fred, der kan skabes ved opretholdelsen af politimæssig magt og et udviklet retsvæsen over stater og individer, er ikke fred i virkeligheden. Den er kun en slags justits, en slags dressur. Den bliver derfor også kun følelig som en tvang, som en frihedsberøvelse.
(LB V stk. 1733)

"Da min tale, tekst og billeder for den, der har tilstrækkelig forudsætning herfor, beviser, at det her sagte er sandhed, ... føler jeg mig ikke alene berettiget, men også forpligtet til netop at oplyse om denne min egen oplevelsessevnes identitet med den hellige ånd, ..." Artikelsamling 1, stk 8.24

Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes denne førstnævnte korrespondance eller *denne livets direkte tale* eksisterer som udgørende *tilværelsens absolut eneste fundamentale religion*, ... Livets Bog I, stk. 15

Livets Bog vil således ikke kunne indkapsles i eller monopoliseres af nogen som helst form for sekt- eller samfunds dannelse... Livets Bog I, stk. 15

Jeg kan derfor ikke på nogen som helst måde være basis for åndelige ordensdannelser, religionsstiftelser, sektmanifestationer eller andre former for særlige ydre sammenslutninger" (Artikelsamling 1, stk 3.3.)

For at man kan forstå en teoretisk vejledning, kræves der, at man absolut i forvejen har erfaringer, med hvilke en vejledning kan forbindes. Vejledningen og væsenets udviklingstrin må være så nært beslægtet, at der kan skabes kontakt imellem disse to foreteelser. I modsat fald bliver vejledningen utrolig eller opfattet som fantasi af eleven eller den, til hvem den er rettet. Den bliver således uden betydning. (LB VII stk. 2574)

Billensteins fortolkning af Nostradamus

Af Ruth Olsen

Der er skrevet utroligt mange fortolkninger af Nostradamus' profetier, nogle mere fantasifulde end andre, for hans kryptiske vers på gammel-fransk kan tolkes meget forskelligt. Den danske ingeniørkaptajn Billenstein's bog fra 1920 er måske nok blot én blandt mange, men den adskiller sig dog på nogle punkter, f.eks. hans fokus på forudsigelsen om, at der vil opstå en ny "tro", som af og til benævnes en ny "lov", som vil være en videreførelse af kristendommen.

Da det forlyder, at Martinus skulle have sagt, at Billenstein var "god nok", er hans bog et nøjere studium værd, selv om den i øvrigt ikke forekommer særlig interessant.

I 1920 kunne Billenstein ikke vide noget om Martinus' mission, da hans indvielse først skete i 1921. Nok beskriver Billenstein noget af det, der karakteriserer Martinus' åndsvidenskab, men han har meget lidt belæg for sine udsagn i det, som Nostradamus har skrevet. Jeg har læst mange Nostradamus-bøger, men ingen har tolket de vers, som Billenstein bygger på, i en retning, der blot minder om hans. Og dog går han ud fra, at hele formålet med Nostradamus' profetier var at skulle bebude "den nye tro", og at han – Billenstein – af forsynet var udset til at skulle afsløre det!

Det gav mig fornemmelsen af, at Billenstein fra "højeste sted" fik nogle gevaldige impulser, for således at berede vejen for det, der med Martinus skulle komme, og så blev det med Nostradamus kun en slags anledning, han kunne bruge, eftersom han er åben for alle mulige fortolkninger. Jeg har i øvrigt hørt, at Billenstein var med i en spiritistgruppe, og at Martinus godt kunne finde på at besøge spiritist-forsamlinger.

Billenstein kalder den nye bevægelse en "tro" eller religion, for andet har han nok ikke kunnet forestille sig, men han siger også, at vi skal forstå den med vor forstand. Lad mig citere nogle afsnit fra hans bog:

"Loven er efter dette forkyndelsen af en tro, der ved en dogmefri opfattelse af Guds ord som grundlaget for hele tilværelsen, lærer os, at alt styres og ledes af Guds ånd. Som ordet har lydt fra profeterne, og som det mer eller mindre udpræget er blevet forklaret af de store religionsstiftere, taler det igennem de opklarede profetier om de store, evige love, som vi kristne kender fra Bibelen og Kristi forkyndelse af de store bud, der påbyder kærlighed til Gud og næsten. Desuden et ubønhørligt krav om ærlighed og retskaffenhed." (s. 156)

"Men endnu synes vi ikke at ville erkende, at der også på det åndelige område eksisterer evige love, som virker med samme ubønhørlighed og logik som naturlovene."

"Der forlanges, at vi frivilligt skal erkende disse love, og at vi skal adlyde dem i kraft af vor fornuft." (s. 159)

"Profetiernes klare påvisning af de evige loves betydning henvender sig ikke til vor følelse men til vor forstand, idet de ved en analyse af selve begivenhederne viser, hvorledes vantro og ubillighed er årsagen til de beskrevne ulykker. Bevisførelsen er så klar og logisk, at enhver må kunne forstå, som blot vil forstå. Det er et vidsnesbyrd om vor viljes frihed, men det taler ikke til fordel for vor fornuft, at menneskene vil stille sig afvisende overfor denne bevisførelse, indtil begivenhederne banker den ind i deres hjerner med slående argumenter. Menneskene er så selvtilidsfulde og har levet sig så stærkt ind i troen på deres egne teorier, at ingen advarsel kan hindre de kommende ulykker." (s. 160)

"Den umiddelbare erkendelse af, at Gud åbenbarer sig for os gennem alt, hvad der foregår i verden, må udelukke alle mystiske forklaringer." (s. 165)

"Profetierne ændrer vor opfattelse af begrebet mystik. Dersom alt, hvad der er skjult for den menneskelige forstand, skulle betegnes mystik, måtte hele tilværelsen kaldes mystik."

"Profetierne rækker ikke ved den videnskabelige tro på, at verden styres med en ubøjeelig logik, tværtimod viser de os, at også vor frie vilje er undergivet tilsvarende love, og at hele udviklingen ikke blot er logisk men også retfærdig." (s. 172)

”Den nye tro vil reformere gudstjenesten og opstille nye moralløve gennem forkyndelsen af Guds ord. Den vil begynde i Norden og derfra brede sig til muhamedanerne for at ende som den eneste.” (s. 183)

”Troen vil finde sin støtte i de protestantiske trossamfund. Efter den i ti år har stået lige med de ældste religioner, vil den få forrangen for de andre. Profetierne og det jævne sprog, hvori dens lære fremtræder, bringer den fremgang i Norden og senere vinder den frem blandt muhamedanerne. Den udtrykkes som en gave til det evangelisk-lutherske trossamfund.” (s. 184)

Dette var så Billensteins ord, som jeg ikke kan finde ret meget belæg for hos Nostradamus. Jeg fandt dog et par vers, der kunne tydes som en henvisning til åndsvidenskaben. På gammelfransk lyder det således:

“Le corps sans ame plus n'estre en sacrifice, Iour de la mort mis en natiuité: L'esprit diuin fera l'ame felice, Voiant le verbe en son eternité.”

Dette tolker Billenstein således: ”Ofret vil ikke længere være det sjælløse legeme. Dødens dag ændres til en fødsel, Guds ånd vil gøre sjælen lykkelig, der ser ordet i dets evighed.”

Der er altså ikke her noget, der kan tydes som et opgør med ligbrænding, men det fremgår af et andet vers (s. 163), at når krigene og ulykkerne er på sit højeste, hører man op med at brænde døde menneskelegemer.

Billenstein synes ikke helt at have forstået det med at døden er en fødsel, for han sætter det i forbindelse med nadveren og altså Jesu død.

I flere vers omtales en ”lampe”, f.eks. s. 154 hvor den forbindes med fundet af ”den afdødes skrift” som skal befries for sit ”dække”, men selv om Billenstein tolker det som ”lysets kilde”, tror han det har noget at gøre med ”arnens ild”, dvs hjemmet og familien.

På s.168 skriver Billenstein: ”Der er udtalelser i profetierne, der tyder på, at vi står foran overraskende opdagelser, der vil føre til yderligere erkendelse af tilværelsens gåder. I et af versene knyttes Nostradamus, Nildeltaet med pyramiden og kongen af Danmark sammen, som om pyramiden og profetierne skal supplere hinanden.”

I gammel tid kunne begrebet ”konge” udmærket forstås som en person med en meget høj åndelig udvikling, derfor kunne det godt tolkes som budskabet om Martinus' komme. Også hans tilknytning til pyramiderne har vi hørt om. Jeg stiller mig tvivlende overfor Billensteins udlægning af Nostradamus, for han var alt for opsat på at se det, han ønskede at se. Men forudsigelsen om ”den nye tro” som en afløser og fortsættelse af kristendommen, og som skulle udbrede sig fra Norden, var jo god nok! Det var en inspiration fra forsynet, er min overbevisning. Han kunne bare ikke forestille sig noget religiøst uden, det havde noget med ”tro” at gøre.

Juridisk ret og moralsk ret

”I denne håndgribelige og realistiske kamp på liv og død om livsgoderne er det givet, at man ikke har brug for en abstrakt Guddom og en hermed forbunden morallære, der er ligeså uhåndgribelig og abstrakt. Her er man kun vidne til, at kun den, der har overlegen magt, kan få ret, ligegyldig hvad enten han virkelig har ret eller ikke har ret.

Han kan måske nok få juridisk ret, men denne ret er ikke altid en garanti for den absolutte ret. Og der, hvor den ikke udgør en absolut ret, er den jo i tilsvarende grad en uret. Overfor sådanne omstændigheder og kendsgerninger virker det store bud: ”Elsk din næste som dig selv”, ”vend

den højre kind til, når du bliver slået på den venstre”, eller den omfattende tilgivelse af næsten, som verdensgenløseren påbød, som en ganske forfærdelig naivitet, ja, ligefrem som noget, der er opstået i en unormal hjerne, skønt disse påbud er åndsvidenskabelige, urokkelige sandheder, på hvilke hele den kommende, fuldkomne verdenskultur vil blive baseret, og uden hvis virkeliggørelse i det daglige liv verden aldrig nogen sinde vil kunne komme ud af krigens og undertrykkelsens domæne eller guldkalvsreligionens iskolde dødningsdans.”

(Martinus i Kulturens Skabelse - 1954)

En cost-benefit-analyse af ændringer i værket

Af Jan Schmidt

Lad os prøve at lave en nøgtern "cost-benefit"-analyse på, hvad ændringer i værket kan medføre af fordele og ulemper. En "cost-benefit"-analyse" er på jævnt dansk en analyse, der viser om et eller andet kan betale sig, ud fra fordele og ulemper ved at gøre det eller ikke gøre det.

Hele Martinus' værk kan derfor betragtes som en kosmisk "cost-benefit"-analyse, der konkluderer, at det kan betale sig at elske sin næste som sig selv.

Nu vil vi så lave en "cost-benefit"-analyse på om det kan betale sig at ændre i dette værk, der er skrevet af helligånden.

Hvad er det heldigste, der kan ske ved at ændre i Martinus' værk? Ja, det er jo, at man ændrer så heldigt, at indholdet ikke ændres, så helligånden i værket bevares præcis på den måde, som helligånden vil det.

Men selv i dette heldigste udfald er der dog stadig nogle stærkt uheldige ulemper, nemlig at vi ikke kan vide med sikkerhed, at indholdet er bevaret uændret. Denne urokkelige sikkerhed er der kun ved det uændrede værk, medens enhver ændring er en potentiel risiko for at ændre i indholdet. Og den bliver naturligvis kraftigt forøget, jo mindre man forstår indholdet af det værk, man ændrer i. Denne risiko betyder, at i stedet for at vide med videnskabelig urokkelig sikkerhed, at det UÆNDREDE værk i sagens natur har et UÆNDRET indhold, så er denne sikre viden qua ændringerne reduceret til en mere eller mindre stærk TRO på, at det også forholder sig sådan med det ÆNDREDE værk.

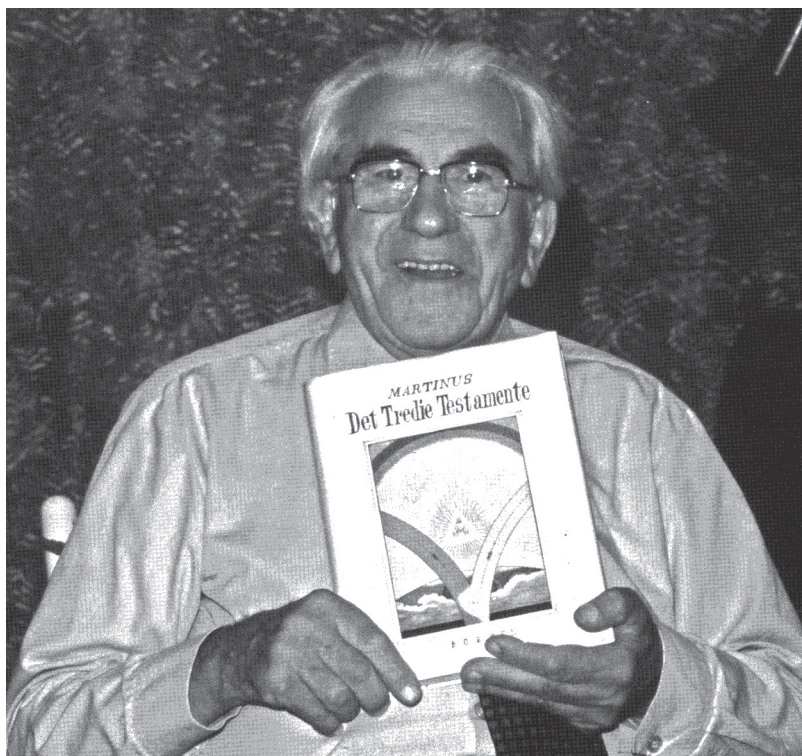
I heldigste fald er denne TRO i overensstemmelse med sandheden, vi VED det bare ikke. Men det er altså kun i heldigste fald. I mindre heldige tilfælde er denne tro ren overtro. Og i sådanne tilfælde er indholdet ændret.

Vi har her set de første uheldige konsekvenser ved at uindviede ændrer i helligåndens værk. Men afskaffelsen af en urokkelig sikker VEDEN om et UÆNDRET INDHOLD til fordel for en større eller mindre TRO på samme, har yderligere den stærkt uheldige konsekvens, at den næsten uundgåeligt vil danne grundlag for dannelse af et sekterisk tros-samfund bestående af mere eller mindre fanatiske, religiøse fundamentalister, der billedligt danser ekstatisk rundt

om deres nye gulvkalv eller afgud, der fornuftstridigt dikterer tros-dogmet: at for at sikre indholdet bedst muligt skal man ændre i værket! Og ve dem, der ikke tror! Ve dem, der ikke ændrer i værket, men med urokkelig sikkerhed bevarer helligåndens indhold uændret. For de bliver af de ændrings-troende betragtet som kættere og udråbt som fanatiske, religiøse fundamentalister, hvilket naturligvis er fornuftstridigt, idet det er det stik-modsatte fornuften tilskriver.

Men denne fornuft-stridighed suggereres væk af de ændrings-troende med forskellige mekanismer, som fx. forskellige visdoms-citater, der taget ud af deres sammenhæng og uden intellektuel ransagning kan passe til at styrke den ændrings-troendes overbevisning: "Hjertet har grunde som fornuften ikke forstår", sagde filosofen Pascal længe inden Martinus fik sin mission, og dette citat bliver så brugt som bedste argument for at ændre i værket.

At det er en vildledningsmanøvre, der kun kan godtages af de stærke i ændrings-troen, siger sig selv, hvorimod den selvstændigt tænkende ikke kan undgå med lethed at se, at citatet alene har til formål at få fokus væk fra den for den ændrings-troende så ubehagelige logik, der viser, den fare den ændrings-troende automatisk sætter værket i, ved at folk uden helligånds-bevidsthed ændrer

i et værk skrevet af helligånden. Denne vildledningsmanøvre gennemskues hurtigt af den logisk tænkende, men det opdages naturligvis ikke af den ændrings-troende, der har givet sin eventuelle fornuft i pant for at få lov at være discipel i ændrings-troens kirke.

Vi ser altså, at denne afuindviede foretagne ændring af formen på helligåndens værk alene kan glæde den kategori af personer, som Martinus bl.a. har kaldt ”stilforskeren”. Disse er nemlig utilfredse med Martinus’ ufuldkomne form og stil. Men at glæde ”stilforskeren” på bekostning af ”åndsforskeren” er bestemt ikke formålet med Martinus’ værk.

Værket er slet ikke henvendt til ”stilforskeren”, der jo ikke forstår indholdet, men kun ”det nøgne bogstav” og derfor forfølger indholdet og ”åndsforskeren”, og derfor også meget gerne vil ændre på den form og stil, helligånden gennem Martinus har givet værket. Værket er alene skrevet til glæde og inspiration for ”åndsforskeren”, som ingen som helst glæde vil have af de af ”stilforskeren” formodede forbedringer af formmæssige eller stilistiske realiteter, idet åndsforskeren ifølge Martinus: ”...ikke ønsker at spille tid med nogen som helst form for kritik af disse.”.

Udover at udgive værket i original uændret form, skal værket parallelt udgives i oversatte udgaver på andre sprog henvendt til de mennesker, der ønsker at studere værket, men som enten ikke kan originalsproget (gammeldansk) eller ikke kan eller vil lære originalsproget. Men for alle åndsforskere, der behersker original-sproget er der absolut ingen som helst behov for en oversættelse, tværtimod, en sådan vil jo næsten med sikkerhed altid være ringere end det originale værk.

De oversatte udgaver er naturligvis også vedhæftet de ovennævnte ricisi for ændringer i indholdet/helligånden, og derfor kan de naturligvis heller aldrig træde i stedet for det originale uændrede værk, men alene udgøre et nyttigt supplement for de mennesker, der ikke KAN eller VIL læse originalværket. At forsøge at tvinge folk, der gerne både kan og vil læse originalsproget, til kun at læse oversatte udgaver er naturligvis ulogisk og må betegnes som åndelig magtmisbrug.

At udgive det uændrede værk parallelt med en række oversættelser af samme er således den eneste urokkeligt sikre vej. At vælge den usikre vej på bekostning af den sikre, kan kun være den fornuftstridige, fundamentalistiske eller fordommens vej. Hvorimod at vælge denne sikre vej til fordel for den mindre sikre, aldrig kan være fornuftstridig, dogme-tro eller fundamentalisme. Den sikre vej kan kun være hjertets og forstandens eller visdommen lysende vej.

Konklusion:

Konklusionen af vores ”cost-benefit”-analyse bliver, at det, at udgive værket i uændret form sammen med en række oversættelser, er det eneste, der garanterer, at indholdet forbliver præcis som helligånden gennem Martinus ønskede det. Når folk, der ikke er besjælet af helligånden retter i helligåndens værk, kan de naturligvis ikke garantere, at der stadig står det, som helligånden ønskede.

At forsøge at ændre på helligåndens værk, er at gå i rette med helligånden. Det er at gå i rette med sol og måne. Det må man bort fra. Ellers kan man ikke bedrive åndsvidenskab og skabe næstekærlige relationer. Så skaber man i stedet splid og religionskrige. Et yderligere gode ved denne analyses konklusion er, at den bekræfter alt, hvad man kan læse, at Martinus har skrevet og sagt om disse ting og i særdeleshed formålsparagraffen for Martinus Institut, som den er formuleret af Martinus.

Om at vejlede eller korrigere Martinus

Af Preben Bagger

Martinus skrev:

Mine Dispositioner hviler altid paa et Grundlag, der ikke har intellektuelle Brist, der maa afstives af andre. (Brev af 3-4-1939 til Helmer Fogedgaard)

Der har jo været lidt i et par af Deres Breve, der gav mig Følelsen af, at De ikke rigtig stolede paa mine Dispositioner, og at De derfor ligesom gerne vilde vejlede mig. Et saadant Forhold kan jeg ikke staa i til noget Menneske i Tilfælde, hvor det drejer sig om min Mission. I denne er jeg helt udlært. (Brev af 2-5-1939 til Helmer Fogedgaard)

Kommentar:

Mens Martinus levede her på Jorden fik de, der følte sig kompetente til at 'vejlede' ham, altså en kærlig, men bestemt, forklaring på, hvordan kompetenceforholdene er i sager vedrørende hans mission. Der skulle ikke være noget at være i tvivl om.

På den baggrund har det været gådefuldt, hvordan Rådet for Martinus Institut (MI) har kunnet føle sig kompetent til - efter Martinus' bortgang - at rette og redigere i hjertet af hans mission – Det Tredie Testamente. Det har været gådefuldt, indtil afhøringerne i den af MI anlagte retssag har gjort det muligt at få et indblik i, hvordan dette Råd tænker.

Alene det, at MI på det foreliggende grundlag anlægger en retssag, har hos mig forårsaget en spirende tvivl om Rådets åndelige dømmekraft. En sådan retssag er fremmed for Martinus' mission.

Retsmøderne viste, at Rådet ikke har gjort sig klart, hvad det er for et værk, de sidder og retter i. De udsurgte rådsmedlemmer kunne ikke engang svare på, om Martinus' værk er et helligt værk, altså et fuldkomment og hundrede procents logisk værk. Rådsformanden mente endog, at det er et uvæsentligt spørgsmål.

Nogle af rådsmedlemmernes holdning til følgende to udtalelser er mildest talt forbløffende.

Martinus:

Den 5. august 1975 tilkendegav Martinus, at han nu med "sikkerhed indefra" kunne udtale, at hans samlede værk skulle navngives *Det Tredie Testamente*. Han fandt tiden moden til klart at markere, at hans værker er en fortsæt-

telse af "Det Nye Testamente".

Få uger før sin bortgang gentog Martinus med eftertryk på ordet "er": "*Det Tredie Testamente*" er den forjættede "*Talsmand den Helligånd*".

Kommentar:

Rådsformanden kan ifølge retsmøderne ikke sige, at *Det Tredie Testamente* er en fortsættelse af Bibelen, for hvad så med muslimerne. Et andet rådsmedlem kan ikke svare på, om *Det Tredie Testamente* er *Talsmanden den Helligånd*.

Mon Rådet i virkeligheden inderst inde skammer sig lidt over Martinus og al hans snak om *Det Tredie Testamente*, *Fortsættelsen af Bibelen*, og *Talsmanden den Helligånd*? Hvorfor skulle man ellers anbefale, at disse ting ikke nævnes i informationsarbejdet over for offentligheden? Er man bange for, at det skræmmer folk væk?

Det kan da godt være, at nogle bliver skræmt væk. Men jeg tror, at hvis man siger hele sandheden om, hvad Martinus' værk er, så vil det til gengæld tiltrække de rigtige, dem der har brug for det.

MI har øjensynligt ikke gjort sig fri af *Det falske forretningsprincip*. Man tilbyder en vare, men vil helst ikke sige alt, hvad den indeholder, ikke engang epokegørende dele. Det ser ud som om MI i højere grad ligger under for tidsånden end for Martinus' ånd. Det peger også i samme retning, at man nu helt vil frigøre sig fra *Gaveprincippet*, og få mere gang i forretningen.

Martinus skrev om Lars Nibelvang in memoriam.

Torsdag den 8. Januar døde Forfatteren Lars Nibelvang efter en længere Tids svær Hjertesygdom. For den store Offentlighed er Lars Nibelvang kendt igennem sine Op-læsninger i Radioen og sine Noveller i Politikens Magasin. Men hans store Livsinteresse var Aandsforskning. Hans utrættelige Søgen efter Sandheden kendte ingen Grænser. Her var der ingen Anstrengelser, der var for store eller uovervindelige. Som et Eksempel kan nævnes, at han, som ikke havde lært engelsk i Skolen, for at kunne studere et engelsk okkult Værk paa flere Bind sled en engelsk Ordbog op. Men Resultatet heraf blev, at han siden hen kunde slaa op og læse i nævnte Værk, hvor det skulde være. Et saa utroligt Selvstudium, baade af Sprog og Aandsmysterium, ved Siden af sin daglige Gerning (Lars Nibelvang var oprindelig Musiker, før han naaede igennem som Forfatter) tør vist siges at være temmelig enestaaende, og i Særdeleshed naar man erindrer sig, hvor vanskeligt tilgængelig Aandsforskningens Objekter og Stof i sig selv er.

Med denne Ihærdighed havde Lars Nibelvang lige fra sin pure Ungdom sat sig ind i alle de førende Aandsretninger: Spiritisme, Teosofi og Antroposofi, og hvad der ellers er tilgængeligt paa dette Omraade for en Forsker i Danmark. Men denne hans Forskning havde ikke givet ham det sjælelige eller aandelige Fundament, som han var klar over maatte eksistere, og som han vidste fra sit Studium af Verdenslitteraturen, at visse enkelte Personer havde fundet eller oplevet. Og midt i denne hans Søgen havde Forsynet bestemt, at vi skulde mødes. Mit Møde med ham var et Svar fra Forsynet paa min egen Søgen efter aandelig Klarhed.

Man maa her erindre, at dette vort Møde fandt Sted umiddelbart før, den aandelige Afklaring af min Bevidsthed blev udløst, jeg har skitseret i min Bog «Omkring min Missions Fødsel», den Oplevelse af de evige Fakta, som blev Fundamentet for min Mission og Skabelse af «Livets Bog» og de hermed forbundne supplerende Skrifter, der i saa urokkelig en Grad blev det tilfredsstillende Svar paa Lars Nibelvangs Søgen efter Sandheden. Lars Nibelvang blev saaledes mit aandelige Arbejdes første Discipel. Han blev det første Menneske, der fandt sit Livsfundament i den sammenhængende, kosmiske Analyserække, som min Manifestation af det evige Verdensbillede kom til at udgøre, og som han saa haardnakket igennem Resten af sit Liv forsvarede.

Men ved mit første Møde med Lars Nibelvang, der fandt Sted en Dag i Februar 1921, var jeg saaledes et ganske ubeskrevet Blad med Hensyn til Aandsforskning, medens han var en fremragende og skarpsindig Aandsforsker med mange Aars energisk Studium bag sig. Jeg spurgte spagfærdigt den fremskredne Forsker, om man i de højere, intellektuelle religiøse Opfattelser, som han jo havde saa

stort et Kendskab til, og som jeg eventuelt gerne vilde sætte mig ind i, forkastede Bønnen og Opfattelsen af en Guddoms Eksistens. Da Svaret blev dette, at hverken Bønnen eller Guddommen blev annulleret i disse nye Anskuelser, var jeg tilfredsstillet. Havde Svaret været en Fornægtelse af disse to højeste Faktorer i Livet, var dette vort første Møde sikkert ogsaa blevet vort sidste. Men nu blev min Tillid til Aandsforskningen vakt, og jeg var blevet en Indstilling i min Bevidsthed kvit, der ellers vilde have forbudt mig at læse eller lytte til de nye religiøse Fortolkninger eller Opfattelser.

Ved dette vort første Møde var jeg saaledes Lars Nibelvangs Discipel. Men ved Afskeden overrakte han mig en teosofisk Begynderbog, som jeg egentlig var kommet for at laane, med de Ord: *"De skal se, De vil snart blive min Lærer"*. Hvordan dette skulde gaa til var for mig paa dette Tidspunkt ganske ufatteligt. Jeg maatte jo regne med hans store Forspring i Forskningen, det mangeaarige, ihærdige Studium, han allerede havde bag sig, medens jeg stod ved de første Blade af Aandsforskningens "A.B.C."

Men Forsynet gav ham Ret. Det viste sig nu, at min Bane ikke skulde blive Forskningens eller Læsningens møjsommelige og trange Vej. Inden den laante Bog var læst til Ende, indtraadte de Begivenheder eller aandelige Oplevelser, der gjorde al Læsning og Studium overflødig for mig og samtidigt blev Fundamentet for min Mission. Og allerede ved vort næste Møde var vore Roller ombyttede. Jeg var blevet den talende og Lars Nibelvang den lyttende. Og nu fulgte tre dejlige Aar, hvor vi næsten dagligt kom sammen og drøftede mine Analyser af Verdensbilledet, alt eftersom de blev skabt. Men selv om denne min Forvandling for Lars Nibelvang vakte en næsten lige saa stor Begejstring og Glæde som for mig

sely, maa man ikke tro, at han blindt accepterede mine Analyser. Han var den fødte Skeptiker og lod sig ikke paa nogen som helst Maade overbevise af mine Analyser eller Beretninger, før de var saa afklarede, at de for ham ikke var til at komme udenom. Og her maa man huske paa, at Lars Nibelvang havde et ualmindeligt stort Materiale fra Aandsforskningens store Kapaciteter at kunne holde op imod mig eller mine Paastande. Ja, han var næsten Inkarnationen af den skeptiske Menneskeheds samlede Spørgsmaal paa det rent sjælelige eller religiøse Omraade.

Samtidigt med, at jeg skabte Analyserne af Verdensbilledet, kunde jeg saaledes, igennem Lars Nibelvangs Reaktion overfor disse, afkontrollere deres Bærekraft. Kunde de ikke overbevise ham, var jeg klar over, at de var utilstrækkeligt klare og derfor heller ikke vilde kunne overbevise andre intellektuelle, skeptisk indstillede Forskere. Og jeg maatte da se at faa fjernet de Uklarheder i Analyserne, der kunde vække Misforstaaelse.

Og saaledes kan alle de af "Livets Bog"s Læsere, der i Dag finder Løsningen paa Livsmysteriet igennem dens kosmiske Analyser, i nogen Grad takke Lars Nibelvang for denne deres Oplevelse. Thi uden hans Skepticisme og Protest vilde Analyserne i stor Udstrækning sikkert være kommet til at ligge paa saa højt et Plan, at de vilde have været uopnaaelige for almindelig intellektuel Fatteevne.

Vort Møde var saaledes ikke en tilfældig overflødig Sammenkomst. Begivenhederne har vist, at Gud havde ført Lars Nibelvang til mig, for at han kunde være den Model paa den jordiske Menneskeheds nuværende intellektuelle Niveau, efter hvilken den ny Terminologi paa det evige Verdensbillede kunde udformes og tilpasses og derved blive tilgængelig for den kommende Almenhed.

Men rent bortset herfra var Lars Nibelvang et meget kærligt Menneske, der øjeblikkelig tilbød mig økonomisk Støtte, da min aandelige Bevidsthed brød frem, saaledes at jeg helt kunde hellige mig den, ligesom han førte mig sammen med sin Familie og et Par enkelte af hans Barndomsvenner, der forøvrigt blev hans Venner for hele Livet. Disse faa Mennesker blev ogsaa min Sags første Venner. Den lille kærlige Kreds sluttede op om mig i min Missions første Aars spæde Begyndelse. Og takket være denne lille Kreds blev mit aandelige Arbejdes første vanskelige Aar mildnet, og Skabelsen af Fundamentet for min Mission: Klarlæggelsen af Verdensbilledet, gjort mulig.

Men efterhaanden blev Verdensbilledets Analyser færdige, og Forsynet iværksatte andre Menneskers Møde med min Mission, Mennesker der ligeledes hver paa sin Maade fik sin store eller lille Rolle at spille i min Sags Vækst og begyndende Udbredelse. Og med denne Vækst vokser ogsaa Arbejdet indenfor Sagen. Bjerge af Opgaver taarner sig op og venter paa sin Løsning.

Tusinder af Mennesker er nu i Færd med at studere eller tilegne sig Verdensbilledets kosmiske Analyser. Breve fra mange Lande er begyndt at strømme hertil, ligesom vi dagligt har Besøg af ulykkelige Mennesker, der søger Sagens Raad og Vejledning i deres nedbrudte Sjælstilstand.

Min Sag er saaledes forlængst vokset ud over den lille intime Vennekreds, der saa kærligt sluttede op om mig ved min Missions Fødsel. Men saa længe mine Analyser bestaar, og hvor som helst de vil brede sig ud over Verden, vil de gøre Mindet om Lars Nibelvang og alle de andre af min Sags trofaste Venner lysende.

Glimt fra den overfysiske verden

Af Helmer Fogedgaard

Man træffer ofte aandsvideenskabeligt og filosofisk indstillede Mennesker, som ser paa mediumistiske Fænomener med en vis Foragt eller fornem Overlegenhed. De mener, at man kan naa til en højere Viden ad andre Veje. Dette er naturligvis rigtigt; men det betyder ingeniunde, at man kan kaste Vrag paa den Viden, der er mulig at erhverve ad psykisk Vej. Den fordomsfrie Forsker maa naturligvis anvende enhver Metode, der kan danne Basis for en udvidet Erkendelse.

En af mine gode Venner (vi kalder ham A) er dygtig til Automatskrift, og han har ad den Vej faaet mange interessante Meddelelser fra den overfysiske Verden, navnlig med sin diskarnerede Hustru som Mellemlid. Der er efterhaanden fremkommet saa mange Identitetsbeviser, at der ikke kan være ringeste Tvivl om Meddelelsernes Rigtighed. I den senere Tid har A mest brugt Psykograf (Planchette), som han finder mest praktisk. — En temmelig fortrukken og kvindekær Mand (vi kalder ham B), der boede i samme Egn som A, maatte forleden forlade det fysiske Plan meget brat ved et Ulykkestilfælde. A's diskarnerede Hustru fortalte, at B var meget forvirret paa Astralplanet. Han var jo kommet til en Verden, som hans Børnelærdom intet fortalte om! Der udspandt sig nu følgende Samtale mellem A paa det fysiske Plan og B paa Astralplanet:

A: Du er nok død, Rasmus,

B: Nej, dette er ikke Døden.

Hvad er da Døden?

Saa er alt forbi.

At hans Kone ikke svarede ham, mente han skyldtes, at hun sov.

A fortsatte: Du er død, Rasmus!

— Nej, det maa du ikke sige.

— Kan du ikke se, at jeg sidder og nedskriver dette?

— Jo, men jeg forstaar det ikke.

— Har du ikke set din Far? (Han forlod det fysiske Plan for et halvt Aar siden).

— Jo, men jeg ser ogsaa dig.

— Det er en ny Verden, du er kommet ind i.

— Vil det sige, at jeg ikke bliver levende mere?

— Du vil vende tilbage til Jorden igen og kan drikke Pilsnere!

— Det er noget Sludder.

— Har du ikke prøvet at faa en Øl paa Kroen?

— Jo, men de sover ogsaa!

A begyndte igen, men nu svarede hans Hustru, at B var gaaet. Han var altsaa blevet ked af Samtalen, hvad der maaske ikke er noget at sige til set fra hans Standpunkt.

Ved en anden Lejlighed fik A meddelt, at en ung Pige af hans Bekendtskab var blevet forlovet, men at Forholdet ikke var særlig lykkeligt. Den unge Piges første Kæreste, der druknede i Udlandet, fulgte ogsaa det nye Kærlighedsforhold fra den overfysiske Verden og var ked af den nye Forbindelse. Ved en Samtale med den unge Pige fik A senere bekræftet, at Forlovelsen virkelig var temmelig disharmonisk.

Hvad kan man nu lære af disse Meddelelser fra de overfysiske Verdener? Først og fremmest ser man, at Menneskene bevarer deres oprindelige Natur og dagligdags Interesser. Det ophøjede dannes ikke af Omgivelserne, men af de paagældende Menneskers eget Sjælsindhold — hvis der altsaa er noget saadant til Stede! Der er absolut ingen Grund til at betragte Tilværelsen efter den fysiske Død som mere „hellig“ end det, man kom fra. Enten er h e l e Tilværelsen „hellig“, eller ogsaa er der i n t e t af den, der kan benævnes saadan.

De fra det fysiske Plan kendte Drifter og Lyster medtages til Astralplanet. At Manden forgæves havde været paa Kroen for at faa en Øl, men fandt dem alle sovende, er et pudsigt Bevis paa, at man betragtes som sovende, naar man har sin Bevidsthed paa et andet Plan end det, hvorfra Iagttagelsen sker. Vi kender jo det samme fra vort eget Plan. Dertil kommer, at vi paa det fysiske Plan virker i den træge og tunge Materie, der fra de overfysiske Verdener tager sig ud som en halvvejs Indkapsling eller „Forstening“, som jo ikke kan give et særligt levende Indtryk.

Vi faar ogsaa Klarhed over, at de diskarnerede Væsener — i hvert Fald i den første Tid — følger deres Venner og Familie paa det fysiske Plan. Dette maa formodentlig ske gennem de inkarneredes Tankeformer eller gennem det fysiske Legemes aandelige Genpart. Det er dog naturligvis kun de mere jordbundne og primitive Væsener, der i længere Tid bliver ved med at interessere sig for fysiske Forhold, og her er vel ogsaa Grunden til, at de fleste Meddelelser fra diskarnerede Væsener er uden særlig Aandsfylde, men nærmest drejer sig om banal Vulgær-Religiøsitet. Men som *B e v i s* for Livets Fortsættelse efter Døden er de naturligvis yderst værdifulde.

Af særlig Interesse er det at konstatere, at saa mange diskarnerede Væsener slet ikke er klar over, at de er, hvad man kalder „døde“. Dette viser, at de ydre Livsforhold paa Astralplanet ikke kan være særlig forskellige fra, at de fysiske Love er lidt anderledes, og at de gamle Bekendte paa det fysiske Plan ikke svarer, men synes at befinde sig i sovende Tilstand. Dette viser ogsaa, hvor vigtigt det er, at vi faar lidt Viden om den aandelige Verden, inden vi skal gennem „Dødens Port“. De statsansatte, religiøse Autoriteter har her skammeligt forsømt deres naturlige Opgave.

Selv om der findes forskellige Veje til at naa Erkendelse om Tilværelsen og dens Problemer, kommer vi ikke uden om, at vi i højeste Grad staar i Gæld til Mennesker med mediumistiske Evner. Megen Oplysning har vi faaet ad den Vej, og det er den nemmeste og mest direkte for det jævne Menneske, som trænger mere til en Viden, man kan leve og dø paa, end til den højere Filosofis underholdende Abstraktioner.

**(Fra Psykisk Tidsskrift - Organ for frisindede Kristne
- nr.5 -1944)**

Om befrugtningsekstase

Af Kurt Christiansen

Vi talte ved vores "brainstormingsmøde" om det, der ved befrugtning påvirker det endnu ikke inkarnerede væsen til at inkarnere i det befrugtede æg. Vi ved jo, at straks efter befrugtningen bliver den befrugtede ægcelle belivet af et inkarnerende væsen af den rigtige art. Er det et menneskeæg bliver det en menneskeinkarnation, som derefter straks tiltrækker de nødvendige organvæsener, der for deres part straks tiltrækker de forskellige nødvendige cellevæsener til at danne organvæsenernes legemer, der så i fællesskab danner menneskelegemet. Organvæsenerne og cellevæsenerne er jo også diskarnerede væsener, ligesom menneskevæsenet, der står for tur til at inkarnere. Det stof der derefter "nedad i spiralerne" tiltrækkes for at opbygge legemet, sker via allerede inkarnerede molekyl- og atomvæsener. Disse tiltrækkes via fødeemnerne der tilføres celleklumpen. Det sidste ved vi jo godt fra praksis.

Jeg har læst om Martinus symbol 34 omhandlende paringsakten, i symbolbog 4 der er udgivet 15 år efter Martinus død. Der er derfor ikke nogen sikkerhed for, at det er Martinus der har skrevet teksten. Det kan være genfortalte oplysninger, eller sammenskrivning af tilfældige tekststumper hvis indhold har passeret medarbejdernes småt udviklede hjerner.

Her står kun noget om forældrenes ekstaseudstråling, i øvrigt ikke noget andet der kan bruges i denne sammenhæng.

Vi må derfor fastslå, at når befrugtning kan ske i laboratorier (hvis det da ikke er medarbejderne der afstedkommer denne befrugtning med hinanden i baglokalet, det kan jo også lade sig gøre ved man) må der ske en signaludsendelse fra de to enheder, ægcelle og sædcelle, som naturligvis, for den udviklede forsker, også må være legemer for mikrovæsener, lige som alle andre celler. Det må så være energier fra disse cellevæsener der signalerer til væsener i salighedsriget, at der nu er mulighed for at inkarnere ved hjælp af den nu befrugtede ægcelle.

Måske er det endda kun ægcellevæsenet der kan sende denne besked, fordi sædcellevæsenet nok kan konstatere, at sædcellekernen er gået ind i ægcellen, men sædcellevæsenet kan ikke vide, om der er sket en egentlig befrugtning ("sammensmeltning") af enhederne inden i ægcellen, så den virkelig er blevet brugbart befrugtet. Det kan kun ægcellevæsenet vide. Derfor må logikken sige, at det absolut logisk set, kun er ægcellen der har den fornødne viden til

at kunne sende et sandt budskab ud til salighedsriget, hvor de væsener der venter på at inkarnere, "sidder" og venter på besked. Ingen andre har denne absolutte viden. I hvert fald ikke når befrugtningen er sket i et reagensglas i et laboratorium. På normal vis, er der dog mulighed for, at modervæsenet kan fornemme befrugtningen og udsende signaler. Skal der imidlertid være en fællesnævner, må denne være det befrugtede ægcellevæsen.

I forbindelse med ekstasefølelserne hos de kopulerende to personer, som omtales i ovennævnte symbolforklaring, må vi rent praktisk også konstatere, at selve befrugtningen af ægcellen jo sker et stykke tid efter selve den ekstasefremkaldende seksuelle akt, og derfor ikke umiddelbart kan være nogen garanti for at der er mulighed for at inkarnere. Det kunne jo ske, med vilje eller ved tilfældighed, at ægget ikke bliver befrugtet, og at der derfor alligevel ikke var nogen mulighed for inkarnation.

Tænk hvis de diskarnerede væsener skulle blive skuffet i alle de tilfælde hvor der ikke opstår befrugtning. Min logik siger mig derfor, at signalgivningen til de diskarnerede væsener som skal belive den befrugtede ægcelle, først sker når ægcellen virkelig bliver befrugtet. Dette tidspunkt oplever kun selve de to cellevæsener, æg- og sædcellen, så det kan kun være dem der sender beskeden til salighedsrigets væsener. Heraf kan det kun være ægcellevæsenet der er sikker på befrugtningens resultat.

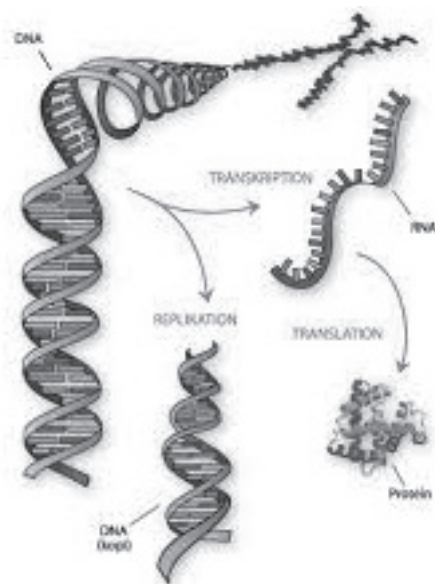
Der står mig bekendt, i Martinus tekster, ikke noget specielt om denne proces, som kan underbygge det jeg her siger, men Martinus har jo sagt, at det kun var ganske lidt oplysning han har givet os. Det betyder, at vi med vores klare og skarpe logik, selv skal læse i naturens åbne bog, og bygge mere til den forståelse som han har givet os en begyndelse til.

Man kan så efterfølgende stille sig spørgsmålet: Er det så muligt at fremstille kunstige laboratoriefremstillede æg- og sædceller? Her må svaret nok blive, at det er det kun hvis disse kunstige celler er så velkonstruerede, at de kan belives af et inkarnerende cellevæsen af den rigtige art, for ellers kan der ikke sendes besked til et diskarneret væsen om at belive en derudaf kommende befrugtet celle. Hvad denne art så er, må naturligvis først og fremmest være bestemt af den DNA-streng der findes i disse kunstige celler. Det er jo netop denne streng der er bestemmende for om det er «oplæg» til et menneskevæsen, til et hundevæsen eller noget helt andet.

Jeg kan sige en masse om dette emne, men det skal I nok blive fri for, for det vil I nok alligevel ikke have så megen glæde af. Selv om det i åndsvidenskabelig sammenhæng er overordentligt interessant, og må give retningslinjerne for fremtidig videnskabelig forskning, er videnskaben ikke moden til at se det fra denne synsvinkel, som ellers nok kunne spare dem for meget spildt arbejde. De åndsvidenskabeligt interesserede har ikke forudsætninger for at forstå den videnskabelige del af emnet, som også er en betingelse for at forstå tingene i dybden.

Jeg kan blot sige, at med epigenetik-problematikkens opblomstring (det er sket inden for de sidste 10 år) er videnskaben bragt på rette vej, selv om de endnu langt fra evner at se systemerne fra den rigtige og dermed nødvendige synsvinkel. Selv om jeg forklarede dem det, ville de på nuværende tidspunkt blot le ad mig, så det ville være tidsspilde for mig at prøve at forklare dem noget. De skal gå den lange vej for at nå til målet.

Videnskaben har jo, så længe man har kendt DNA-helixerne og disses sammensætning troet, at det var dem alene der bestemte hvad der skulle komme ud af en befrugtet ægcelle. Samtidig har man ikke kunnet forklare hvordan det kunne gå til, at f.eks. et menneske har over 200 forskellige celletyper der har nøjagtigt samme DNA-sekvens. Nu ved man, at det nok skyldes andre forhold med specielle tilbygningsenheder på histonerne hvorom DNA-strengene snor sig. Disse tilbygninger ved videnskaben endnu ikke noget rigtigt om. Specielt ikke om hvad det er der forårsager disse tilbygninger. Når man forstår åndsvidenskaben i dybden, forstår man, at det er de

inkarnerede organ- og cellevæseners talentkerner der, på grundlag af DNA-strengenes basesekvenser, styrer denne meget komplekse strukturdannelse som er bestemmende for hvordan de enkelte celler skal se ud, og hvad de skal indeholde.

Ikke mere om dette.

Det jeg har sagt ovenfor, kan naturligvis også give anledning til at diskutere om det gamle problem: Er der ekstra spiraler i spiralkredsløbet som Martinus ikke har omtalt? Denne diskussion kan I godt glemme. Selvfølgelig er der mange andre spiraler i spiralkredsløbet som Martinus ikke har nævnt (han har bekræftet dette via direkte forespørgsel). Han har imidlertid kun fremhævet/omtalt nogle som selv de mest uvidende mennesker kan forholde sig til og forstå. Hvis han havde uddybet dette mere, ville det stof der i forvejen ser ud til at være meget vanskeligt forståeligt stof for de fleste, være fuldstændigt uforståeligt for alle andre end nogle ganske få. Han var jo nødt til at beskrive det på 1. classes niveau.

Kun ved at arbejde intenst med stoffet kan man avancere i klasserne. Men husk på, at hvis I formår at opbygge rimeligt gode talentkerner omkring forståelsen af åndsvidenskaben, vil I have glæde af ikke at skulle begynde i 1. klasse, også i efterfølgende inkarnationer.

Det er nemlig ikke nok blot at gå rundt med himmelvendte øjne, og vifte med ørene og med palmegrene, og prøve at bilde folk ind at man er meget alkærlig (efter ens egen opfattelse). Den opfattelse hører alene til på vuggestueniveau.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Det hellige land

Der hænger en tung skæbne over det land, hvor Jesus blev født. Det er selvfølgelig ikke tilfældigt, at Martinus i symbol nr. 3 (Intolerance) har tegnet brændende flammer over det mellemøsten, hvor vi i dag ser den dræbende intolerance udfolde sig. Der synes ikke at være nogen ende på hævnaktionerne mellem jøder og palæstinensere.

Fundamentalist-jøder i Israel sørger gang på gang for, at alle forsøg på at løse konflikten strander. Men når begge parter har deres "hellege sted" på den samme lille plet i Jerusalem, Tempelbjerget, skal det gå galt, sådan som vi netop har set det igen i disse dage.

Også over det jødiske folk hænger der en tung skæbne. Nogle kristne mener, det skyldes deres ansvar for korsfæstelsen af Jesus. Det har fået nogle jøder i USA til at producere en film om korsfæstelsen, der fuldstændig frikender jøderne og lægger hele skylden på romerne.

Men jøderne fornægter stadig Jesu mission og hans budskab. Der er faktisk fanatiske jøder i Israel, som ofte med vold forfølger de jøder, som tror på Jesus og har tilsluttet sig kristendommen. De har adgang til myndighedernes registre, så de ved, hvem de er, og hvor de bor.

Når Jesu budskab til menneskeheden stadig efter 2000 år er så vanskelig at erkende og forstå, endsige efterleve, hvor længe skal vi så vente på, at Martinus' mission bliver anerkendt og forstået? Vil danskerne i århundreder fornægte

Martinus' betydning, som jøderne fornægtede Jesu' betydning?

Epigenetik

I radioudsendelsen "Videnskabens verden" spredes megen uvidenhed. F.eks. kunne man 26/8 høre den påstand, at din oldefars traumatiske oplevelser kan nedarves i dine gener. Det bygger man på museforsøg, der har vist, at en ny generation kan huske, hvad tidligere generationer har lært.

Det at man tror, minder sidder i generne, har ført til den overbevisning, at man ved at ændre noget i en persons gener kan slette gamle traumatiske minder. Det kan godt være, at epigenetikken har ført forskerne på sporet af, at oplevelser kan ændre noget på, hvilke gener, der er "tændt" hhv "slukket", men vor hukommelse sidder nu engang ikke i nogle kemiske stoffer i vor fysiske organisme.

Men de ved jo ikke – endnu – at vi har en åndelig organisme, som styrer den fysiske. Det, man allerhøjest kan opnå ved at ændre på den fysiske, er muligheden for at blokere for overførelsen af impulser fra

hukommelses-legemet til hjernen og altså til dagsbevidstheden. Det er faktisk, hvad der sker ved demens, men her p.g.a. defekte hjerneceller. Dine fortids oplevelser bærer du med dig fra inkarnation til inkarnation i din åndelige organisme, men sjældent dagsbevidst. Alt hvad vi nogensinde har oplevet er for evigt nedfældet i vort kosmiske arkiv,

som vi på et senere tidspunkt vil få adgang til.

Allahs frontkæmpere

En af IS's (Islamisk Stats) soldater fortalte med begejstring, at han kæmpede for Allah og meget gerne ville dø som martyr, fordi der så efter døden ville være en stor belønning til ham.

Din tåbe, tænkte jeg, du ved ikke, hvad der venter dig, når du i "skærsilden" bliver konfronteret med al den lidelse, du har forvoldt dine medmennesker.

Efter det jeg har forstået, vil han i sin egen bevidsthed opleve den frygt og pine, han har udsat andre for, ikke som straf men som undervisning. Således skulle han være blevet lidt klogere, næste gang han inkarnerer – formoder jeg.

Når vi hører om alle de unge mænd, som er født og opvokset i vestlige lande, nu drager i kamp for IS, må vi sande, at humanisme ikke er noget, man kan lære i skolen. Men måske kan de lære noget fra egne lidelser på slagmarken, hvortil de er blevet tiltrukket pga deres primitive åndelige udvikling. Men man kan undre sig over, hvorfor de overhovedet blev inkarneret i vesten, hvor de så åbenlyst ikke hører til. Eller måske gør de – for at være redskab for den vestlige verdens læreproces.

Miljøets giftstoffer

Selv ganske små mængder kviksølv i en gravid kvindes blod kan gøre skade på fosterets hjerne, hører vi.

Også mange af de andre giftstoffer, vort miljø er blevet belemret med har skadelig virkning, især på de ufødte børn, som er særligt sårbare. F.eks. har de hormonlignende stoffer, som næsten findes overalt, en bekymrende virkning, især på drengefostre, hvis sædkvalitet senere i livet er fatalt forringet.

I det hele taget har de mange kemiske stoffer, vi omgiver os med, gået hårdt ud over menneskets forplantningsevne, så der nu for en del folk skal alle mulige kunstgreb til for at kunne sætte børn i verden. Men ifølge Martinus vil disse børn få endnu sværere ved at formere sig. Så hvor ender alt det her?

Intet er tilfældigt, ved vi, så hvad er mon meningen med denne udvikling? Det er især den hvide race, der er ramt af disse problemer. Er det meningen, at deres antal skal formindskes, så magtbalancen i verden forrykkes og derved bliver mere retfærdig?

Det sødemiddel, der bruges i alle sodavand og andre drikke samt mange andre former for fødevarer, hedder aspartam. Det har israelske forskere nu fundet ud af er årsag til diabetes 2. Det sødemiddel, der udvindes fra majs i USA, og som nu bruges overalt fordi det er billigt, viser sig at give store fedme problemer. Det har hidtil af den grund været holdt ude af EU, men det har

EU-kommissionen nu tænkt sig at åbne op for her i Europa. Der er nok at gøre for forbrugerne, hvis de vil sikre sig mod kapitalistisk profit-hunger!

Er videnskab for folket?

Aaron Swartz (1986-2013), en af USA's mest intelligente IT-hjerner, besluttede at gøre oprør mod det system, at videnskabelige artikler, produceret af offentligt betalte

forskere, kun var tilgængelige mod en klækkelig betaling til et privat firma. Han mente det udelukkede fattige studerende fra at få del i den seneste videnskabelige forskning. Så han fandt ud af at tappe firmaets computer og sætte artiklerne ud til fri download på nettet.

Men sådan forbryder man sig ikke mod den hellige private ejendomsret i USA. Han blev fængslet, løsladt mod kaution, men da han erfarede, at han stod til 35 års fængsel, begik han selvmord, 27 år gammel.

Det private firma havde fået overdraget forskernes copyright, så formelt havde det jura'en på sin side. Men hvem havde den moralske ret?

Paven på hårdt arbejde

Den nye Pave har virkelig fået meget at gøre, hvis hans kristne holdninger skal få indflydelse på den katolske kirkes organisation. Han har udtalt, at "penge er djævelens ekskrementer", men den måde

hans kirke er organiseret på, lægger ligefrem op til korrupsion. F.eks. er Vatikanet den største ejer af udlejningsejendomme i Rom, så de bestemmer hvem der kan få en bolig i byen, og pengene strømmer ind, også fordi den er fri for at betale skat af lejeindtægterne – en ordning som Mussolini gav den i sin tid. Og således sørger de italienske skatteydere for, at Vatikanets bank er så rig – udover fattigfolks skillinger i kirkekollekten. Men Paven er faktisk ved at rydde op i ”sin” bank, så det skulle ikke længere være muligt at hvidvaske kriminelle penge i den.

Kids for money

I USA fængsles 6 gange så mange børn end i noget andet land, helt ned til 10-12 års alderen, ofte for ganske små forseelser, især hvis de

er sorte. Til det er der oprettet særlige ungdomsfængsler, som ofte drives af private firmaer. Det hænder, at idealistiske journalister begynder at grave lidt i sagerne, sådan som vi så det i TV-udsendelsen ”Kids for money” (DR 2 d. 27/9). Her havde den private fængsels-ejer brug for mange indsatte børn, fordi det så gav flere penge fra offentlige myndigheder. Så han aftalte med en dommer i byen, at denne skulle få et beløb for hvert barn, han dømte til

et ophold i dette fængsel. Altså ren og skær bestikkelse. Kun fordi hans domme blev mere og mere absurde, og fordi nogle forældre fandt sammen og kontaktede en journalist, blev sagen opklaret, og dommeren sat på porten.

Konklusion: Privatiseringen af offentlige opgaver giver svage sjæles grådighed alt for let spil.

Det danske internet-uland

Efter at nogle grådige internationale kapitalfonde har ribbet det danske teleselskab TDC for dets økonomiske værdier og sendt dem i skattely, står virksomheden uden midler til at sørge for en ordentlig dækning af internetforbindelser ude i landet. Der er således sat noget af en bremse på en bredere økonomisk udvikling og ført til yderligere af-folkning af udkantsområderne.

Den historie har sat fokus på den negative virkning, som privatiseringen af offentlige opgaver har, og hvordan det undergraver vort velfærdssamfund. At en lille stat midt i EU, Luxembourg, har fratrækt andre EU-lande en del af deres skatteindtægter, må få alle til at indse, at noget må ændres i EU, hvis det ikke skal ende med at EU falder fra hinanden.

Engang troede vi, at internettet ville styrke demokratiet og føre til en større global samhørighed. Det gør det selvfølgelig også til en vis grad, men nu ser det ud til, at det også har givet ”djævlbevidstheden” frit

spil, og bl.a. er blevet et redskab for kriminelle. Men efterhånden som den moralske udvikling vinder frem, vil disse negative sider af det blive stadig mindre. I disse tider er det rart, at vi via Martinus har håb for fremtiden.

Jeg hørte i øvrigt, at man vil komme til at kunne bruge lamperne i vejbelysningen som internetforbindelse. Fremtidig teknologi vil forhåbentlig blive til alles glæde.

Kirke-knas

I Grundloven fra 1849 blev det fastsat, at den danske folkekirkes anliggender skulle ordnes ved særskilt lov. Det har man så prøvet at gøre lige siden uden held. Sidst her for nylig, hvor man endda havde fået de fleste af kirkens forskellige grene til at enes om et kirkeråd, som alle folketingets partier tilsluttede sig.

Men så tillod en biskop sig at udtale offentligt, at man skulle behandle de syriske flygtninge ordentligt. Straks var der folketingspartier, som blev bekymrede for, at sådant et kirkeråd skulle begynde at blande sig i politik, og så foretrak de, at det stadig var staten, der bestemte i folkekirken. Så hensigten i den gamle grundlov blev atter lagt på hylden.

Så snart præster og biskopper tager det kristne budskab om næstekærlighed alvorligt, bliver de anklaget for at være ”politiske”. Det er altså på tide, at stat og kirke bliver adskilt, så kirken kan få lov at tale om dette det vigtigste budskab i kristendommen. Men så skal kirken til at

nøjes med de penge, som medlemmerne betaler i kirkeskat!

Flygtningestrømmen

Kommunerne har svært ved at finde boliger til den store strøm af flygtninge for tiden – mens man samtidig nedriver tusindvis af almen-nyttige lejeboliger i provinsbyerne. Men kommunernes klage har fået mange danskere til at tilbyde privat husly til nogle flygtninge, ja der er endda dannet en forening til det.

Tænk hvor glædeligt, at næstekærligheden alligevel trives i dette land! Men det må man bare ikke – det med privat indkvartering. Og måske er det også bedst, at flygtninge bor med en vis samling af hensyn til undervisning osv. Men mange danskere viser så gæstfrihed på anden måde, giver gaver m.m.

Martinus har engang udtalt, at når ”den store krig” kommer, vil Danmark blive et ”lazaret-land”, der vil komme til at tage imod mange flygtninge. Jeg ved ikke, hvordan han konkret forestillede sig det, men i hvert fald må folkestemningen ændres en del forinden. For tiden er det mest Sverige, der har det rette humane sindelag.

Pensionist-mad

Da det kom ud i medierne, at den mad, man bringer ud til pensionisterne mange steder, har været nedfrosset helt op til 10 dage, blev

mange forargede. Én ting er, at det så er begrænset, hvor godt det smager. Men hvad sker der med de mikroorganismer, som maden består af?

Fra åndsvidenskaben ved vi, at nedfrysningen får dem til at diskarnere. Når maden så tøs op igen, inkarnerer nogle andre mikrovæsenner, som er lavere udviklede end de oprindelige. Næringsværdien må da formodes at være blevet forringet. Det betyder måske ikke så meget, for det hele skal jo alligevel ned til det sted i organismen, hvor det dræbende princip hersker, nemlig i fordøjelsen.

At maden ofte opvarmes i en mikrobølgeovn, gør den just ikke sundere. Men trist er det, at det der skulle være de fysisk dårligst stillede pensionisters lyspunkt på dagen, bliver en temmelig flad oplevelse. Der er dog nogle plejehjem, hvor maden serveres nytillavet af gode økologiske råvarer, og hvor det har vist sig ikke at være dyrere end de private firmaers masseproduktion, hvor der jo skal kalkuleres med at skabe profit.

Det er godt, at der findes en offentlig omsorg, men tænk den dag, hvor mennesker finder ud af at slutte sig sammen i fællesskaber, hvor man hjælper hinanden med alt det praktiske, og alt ikke behøver at være så koldt rationelt. Teknologiske fremskridt skal bruges, så de ikke går ud over kærlig menneskelighed. Men måske må vi vente et par inkarnationer, før det bliver virkelighed.

Radon

Der er nok en del, som blev skræmt, da man i TV fortalte, at ca. 10% af befolkningen var udsat for radonstråling i deres hus, og at det kunne føre til lungekræft. Man mener radon er årsag til ca. 300 tilfælde af lungekræft hvert år. Det tager dog omkring 25 til 40 år at udvikle sygdommen.

Hvad er radon? Det dannes når det radioaktive grundstof radium, som findes naturligt i undergrunden, henfalder. Hvor meget man udsættes for denne stråling afhænger af, hvor man bor og hvilken konstruktion, ens bolig har. På internetsiden radonguiden.dk kan man se, hvor i landet, det er værst og hvad man kan gøre, dels for at få det målt, dels hvordan man kan beskytte sig.

Hvad er demokrati?

Der er seriøse forskere, som i fuldt alvor mener, at USA har bevæget sig i en retning, som ikke kan kaldes demokrati. ”Demo” betyder folk, så USA kan nærmere betegnes som et ”penge-kрати”. Det just overståede midtvejsvalg siges at have kostet ca. 25 mia. dollars, især er TV-reklamerne med deres negative manipulerende budskaber væltet ned i hovedet på folk. Ingen bekymrer sig åbenbart om at tale sandt, vælgerne forventer det heller ikke, men det påvirker alligevel folk, som mere og mere tager afstand fra demokrati.

Det er kun højst 40%, der har deltaget i valget. Hvor megen legitimitet kan man så sige, de valgte har til deres magt? Det som trods alt giver et vist håb for USA, er tendensen til

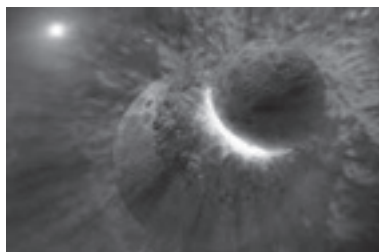

at folk går i aktion på græsrodsniveau, når noget som opleves vigtigt og åbenlyst urimeligt ønskes ændret. Forbrugerboycot kan f.eks. ind i mellem få de store virksomheder til at ændre kurs, for når det begynder at gå ud over profitten reagerer de.

Martinus kaldte vort demokrati en lille spire på fosterstadiet. Så også på dette område er der håb for fremtiden, efterhånden som menneskene udvikler deres intelligens og følelse til et højere trin.

Rumforskning

Der bruges oceaner af penge på at udforske rummet og de fysiske fænomener, der sejler rundt i det. Det er f.eks. vigtigt for forskerne at finde ud af, om der findes kloder med mennesker ligesom os. NASA har for tiden lige sendt en rumsonde op, som skal kredse rundt om Mars for at finde ud af, hvorfor den har mistet næsten hele sin atmosfære. Det ville de let kunne få opklaret, hvis de læste Russells

logiske beskrivelse. En planet har ligesom andre levende væsener en aura, bestående af en indadgående og en udadgående energistrøm (tiltrækning og frastødning). Fordi Mars er et aldrende væsen, er den indadgående energi, som dets atmosfære udgør, blevet stærkt formindsket. Derfor har den som enhver pensionist svært ved at "holde på vandet".

Vi hører en del i medierne om, at man tror der er en fare for, at et stort himmellegeme vil ramme Jorden. Derfor har man udtænkt forskellige

forslag til, hvordan man kan forhindre det. Men som Martinus skriver i bogen "Bisættelse" (s. 160):

"Den unaturlige undergang af Jorden kan ikke blive en kendsgerning. Dens udstråling, dens aura, der netop udløses i kraft af eller er baseret på det tankeklime, der er almengældende, vil umuliggøre ethvert sammenstød med et andet himmellegeme."

Legenden om kong Arthur

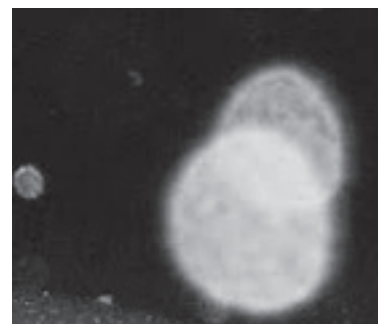

Legenden om kong Arthur er oprindelig en gammel solmyte. Kongen er solen, de tolv riddere om det runde bord er de tolv stjernetegn. Ridderne er de forskellige mennesketyper, der drager ud på hver sin udviklingsbane for at kæmpe sig frem til åndelig fuldkommenhed, for således at opnå "smaragdlegemet" eller smaragdbægeret, altså "den hellige gral".

En af ridderne hed Parsifal, der når frem til sin "himmelske tilstand", som symboliseres ved borgen på "frelsens utilnærmelige bjerg".

Orber

En veninde sendt mig engang nogle billeder, hun havde taget i sin stue. De viste nogle runde hvide lyskugler. Dengang vidste jeg ikke, at det åbenbart er et ret udbredt fænomen, der kaldes orber. Det seneste nummer af Nyt Aspekt har en lang artikel om dem. Her forklares det med, at sløret mellem den fysiske verden og de højere dimensioner er

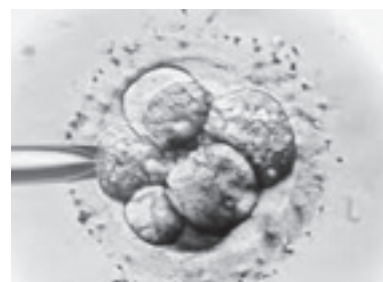
blevet svækket, og at vore sanser er blevet forfinede.

Orberne repræsenterer nogle energier, som væsener fra en anden dimension frembringer, siges det her. Hensigten med dem er dog noget uigennemskuelig, for de kan være både "hjælpsomme, mørke og dæmoniske, eller blot drillesyge". Men der kan også være tale om afdøde ånders energi, eller de kan være "vandmolekyler som portaler for kommunikation".

Som det ses, er der frit spillerum for gætteri, for det er ligesom med korncirklerne – vi kan ikke gennemskue, hvad den dybere mening er med dem. De er dog ret så uskylde. Måske skal de bare minde os om, at der er en verden uden for den, vi i almindelighed kan sanse.

Om at nedfryse æg

Kvinderne er ved at overhale mændene på mange områder, især hvad angår de højere uddannelser. De ønsker sig derfor også et godt og interessant arbejde med tilhørende karriere. Og så må det med børn vente, selv om der er risiko for, at det kan blive for sent. Men det er der fundet en løsning på, som er ved at blive populær, nemlig at få

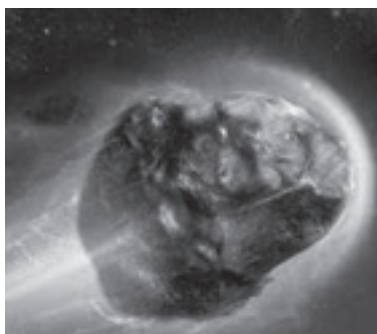
frosset sine æg ned, mens de stadig er friske, til senere brug.

Men hvad sker der med de mikrovæsener, som ægget består af? De diskarnerer ved nedfrysningen, og ved optøningen er det nogle andre mikrovæsener, som inkarnerer. De er måske ikke så meget anderledes, for der skal jo være en vis resonans for at skabe tiltrækningen, men jeg vil tro, de er noget ringere udviklet end de oprindelige. I hvert fald er deres livskraft forringet, hvis jeg ellers har forstået Martinus ret.

Vi ved, at liv inkarnerer overalt, hvor der er mulighed for det. Men hvor fører al den eksperimenteren med vor forplantning os hen på længere sigt? Hvor etisk forsvarligt er det f.eks. at købe sig til rugemødre i de fattige lande? Er der en dybere mening med, at de stadig frugtbare kvinder i u-landene hjælper de rige hvide kvinder, som har fået nedsat deres forplantningsevne? Der skal jo inkarnere mennesker nok til at fungere som hjerneceller for jordkloden, således at dens udviklingsplan kan fuldføres.

En komet-landing

Efter 10 års rejse i rummet sendte satellitten Rosetta en sonde ned for at lande på en 4 km bred komet. Den fik kun sendt informationer til jorden i et par dage. Der var stor forundring over, at man fandt kulstof på en komet, det er jo livets vigtigste byggesten. Så det syntes at underbygge nogle forskeres teori om, at livet kom til Jorden ude fra rummet med en komet.

Men ifølge Russell er det intet mærkeligt i deres opdagelse, for alle fysiske himmellegemer er udgået fra en stjerne, en sol, og den består hovedsageligt af kulstof, for det er forudsætningen for at den har fået sin runde form. En stjerne/sol er altid det første synlige fysiske stof, der dannes ud fra universets usynlige stråleformede bevidsthedsenergier. Det er det, Martinus kalder en "stjernetåge".

Ligesom på jorden vil noget af kulstoffet også på en komet udvikle sig videre til andre og mere komplicerede stoffer. Som Russell har forklaret, gennemgår alle fysiske stoffer en udviklingsproces. En stjerne er et levende væsen, der som et sådant har skabeevne, omend den er en automatfunktion, hvorved stof kan ændres gennem kemiske processer. Også i vor egen organisme omdanner vi fysiske stoffer ved kemiske processer, f.eks. i fordøjelsen.

Vor sol indtager stadigvæk energi fra universets bevidstheds ocean og omdanner til "solstof". Der er ikke tale om, at den kan opbrænde alt sit brændstof og således "gå ud". Først når den bliver så gammel, at den udadgående bevægelse bliver meget større end den indadgående, vil den begynde at dø langsomt. Foreløbig er der en ret fin balance mellem de to modsatrettede bevægelser.

Hvad med atomaffaldet?

Med forundring hørte jeg, at FN's klimapanel anbefaler Atomkraft. Og Kina er da også i gang med at opføre en masse A-kraftværker. Men andre lande er også i gang. Imens skal over 200 gamle udtjente A-kraftværker skrottes, især i Europa. Problemet er bare, at man stadig ikke har fundet nogen løsning på, hvad man skal gøre med alt affaldet.

Når alt tages i betragtning er Akraft-energi ved at blive langt den dyreste form for energi. Ny teknologi er ved

at gøre de "grønne" energier mere end konkurrencedygtige. Dertil kommer risikoen for, at terrorister finder ud af at bombe Akraftværker og derved sprede giften. De vil såmænd også kunne finde ud af, hvad droner kan bruges til!

Konfliktløsning?

Forudsætningen for at kunne løse konflikter er, at alle involverede er i stand til at lytte med indlevelse. Men det er en velkendt mekanisme, at man er tilbøjelig til kun at høre det, man selv er enig i. Forskning viser, at det er som om hjernen/bevidstheden automatisk frasorterer de meninger og informationer, man ikke bryder sig om, eller bare er uenig i. Og så er dialog jo en vanskeligt øvelse!

Den sunde frugt

Vegetarforeningens blad fortæller, at forskningen nu overbevisende har påvist, at et dagligt indtag af frugt nedsætter risikoen for hjerte-kar-sygdomme med 25-40%.

Det vigtige D-vitamin

Ny forskning viser, at mennesker bliver syge af at have for lavt indhold af D-vitamin i blodet. Det er det vitamin, vi får, når solen skinner

på vor hud. Også ved at spise fed fisk, får vi D-vitamin, men som vegetar må vi altså holde os til solen. Bare en halv time et par gange om ugen i sommertiden er nok, og en del kan åbenbart godt lagres til en tid uden sol.

Hvad så med de kvinder i muslimske lande, der altid må gå helt tildækket? Det går måske an i de lande, hvor der altid er megen sol, men her i de nordiske lande undergraves deres helbred af den tøj-skik, især om vinteren. Der kunne altså være en ganske rationel begrundelse for et forbud mod denne islamiske tradition!

Grønlandernes helbred reddes gennem den lange mørke vintertid ved, at de spiser så megen fisk.

Hellige bøger

I Martinus-småbogen ”Omkring min missions fødsel”, kapitel 15, står der:

”Hvad mine Venner i Virkeligheden blev Vidne til....

De er det tyvende Aarhundredes Tilskuere til den hellige Aands Eksistens. De har faaet Lov til at se Fortidens Aabenbaringer gentage sig i nulevende Kød og Blod, været Vidne til, hvordan visdommen bliver til, hvordan Livets store Facitter, de evige Sætninger, de udødelige »Guds Ord«, inkarnerer i fysisk Materie, bliver til »hellige Bøger«, der kan være aandeligt Brød for Slægternes Generationer gennem Tid og Evighed. — Maatte de, i Taknemmelighed og Kærlighed til den evige Fader, stadig ihukomme og retmæssigt forstaa, hvad der gennem denne Oplevelse er blevet dem beskaaret at være Vidne til.”

Om religion

Livets Bog Stk. 19: ”[Livets bog vil vise ...] at der, som jeg allerede tidligere har bemærket, kun findes **een Gud og een eneste Religion**, hvis

levende illustrerede Læresætninger hvert eneste Øjeblik demonstreres for hver enkelt Gudesøn paa en for dennes midlertidige Udviklingstrin tilpasset og pr. Omgivelserne, faderlig Korrespondance. Den vil endvidere klargøre, at denne **ene Gud og denne ene Religion** indbefatter og udgør alt, hvad der eksisterer, og at alt, hvad der ellers forefindes i Tilværelsen under Begrebet ”Religioner”, kun er Genklange eller Straalebundter fra denne **ene altomspændende levende Religions umaadelige Lyshav.**”

Søren Hahn, redaktør af bladet Kosmos, skrev på facebook:

OM AT ÆNDRE I MARTINUS' VÆRKER

Ethvert forbud frister til at blive overtrådt. Ligesom med Eva og æblet. Og selvfølgelig er det også fristende at ændre i Martinus' værker, når man nu ikke må. Jeg startede kort sagt fra begyndelsen og regnede med, at jeg kun lave en let læselig version af Livets Bog. Alle syv bind!

Hvad skete der så? – Jo, jeg kom ikke længere end til stykke 1, så måtte jeg give op. Det var mig umuligt at skrive bedre og kortere end Martinus. Hans sproglige måde at udtrykke sig på var suveræn, og jeg kunne se, at man måtte have kosmisk bevidsthed for at finde netop den udtryksform. Den ramte en nerve i mig, som blev sat i vibrationer, og det nummer var jeg ikke i stand til at gøre ham efter.

Når Martinus siger, at der ikke må ændres i hans værker, så må det være fordi, det ikke kan lade sig gøre, og skulle nogen gøre det alligevel, så bliver det rent makværk. Prøv selv, om du kan gøre det bedre, så skal du se!

Fra: Per Pedersen har jeg fået dette:

Emne: Rettelser i Bibelen og i Det Tredie Testamente af Martinus

At fortælle noget videre kan gøre en fjer til fem høns. Det ved vi. Men det skrevne kan aldrig misforstås, hvis man kan tænke selv og sætte sig ind i den skrivendes tankegang. Bibelen er blevet oversat forkert utallige gange, tilrettet efter kødspiseres tanker. Bibelen er også blevet fortolket forkert, bl. a. at du ikke må slå ihjel, og det gælder alt levende, som ikke må slås ihjel. Det har religiøse skribenter så også fået tilrettet, at man må spise ”rene dyr” - intet dyr eller menneske er renere end andre, alle har deres mission.

Bibelen er tilrettet, så religioner kan samle flere og flere medlemmer til deres kirke, og der skal så betales tiende o. lign. for at få lov til at ”tro” på den ”rigtige” måde. Jesus blev et fuldendt menneske.

Han spiste vegetarisk, han spiste ikke dyr eller noget fra dyrene. Han drak ikke øl og vin. Han lavede ikke vand om til vin. De drak druesaft. Han bespiste ikke med fisk. Han bespiste folket med ”ofrum” - det samme som Sokrates spiste, altså slet ikke fisk og dyrisk - og det var tørrede dadler, figner og deslige; men selvfølgelig oversat af de styrende kødspisende kejsers lakajer, samme overhoveder som også tvang vegetarisk spisende præster til at skulle spise kød.

Ved kødspisning får mennesker dyriske tilbøjeligheder i sin opførsel og kan som det vigtigste ikke tænke kærligt og opnå Gud, hvorfor de må gå i kirke til kødspisende præster. - Så kan konger og kejsere og paver nemlig styre folket og have dem i sin hule hånd. Derfor: Ret derfor heller ikke i Martinus's forståelse af kosmos og Gud. TÆNK SELV!!!

Den fortabte søn er kommet hjem til sin fader

Ved Per Holsner

I årets nummer 3 af tidsskriftet ”Den ny Verdensimpuls” citeres Martinus foredrag ”Den højeste ild” af Else Byskov i sin artikel om den sårede flygtning og den fortabte søn med ordene: ”Kendskabet til den guddommelige verdensplan må hovedsageligt tilegnes igennem selvoplevet erfaring. Da kendskabet til denne plan kun kan erkendes eller tilegnes igennem 80 % selvoplevelse og 20 % vejledning eller undervisning (...) må væsenerne i det store og hele hovedsageligt erfare sig til kundskaben om denne den herskende verdensorden eller guddommelige plan”. Og Else Byskov konkluderer, at den fortabte søn endnu mangler mange liv, inden de 80 % er opnået, hvorefter så de sidste 20 % erkendelser og erfaringer kan tilegnes ved at blive vejledt gennem åndsvidenskabelig undervisning - frem til målet som rigtigt menneske. Der henvises til Martinus udtalelse om, at al krig om cirka 500 år vil være afviklet og det rigtige menneskerige realiseret om cirka 3000 år.

I sin glimrende bog ”Sol og måne” beskriver Per Bruus-Jensen en samtale med Martinus, hvor Martinus tror, at det vil tage små 3000 år inden kosmisk bevidsthed vil blive hver mands eje, men at jorden inden da vil have fundet et helt andet og langt lysere leje, thi menneskene er for flertallets vedkommende betydeligt længere fremme i deres personlige udvikling, end man skulle tro. For som han siger, deres hidtidige indhøstede erfaringer ligger gemt i dets åndelige struktur som en båndlagt formue, der venter på at komme til udbetaling, og i det øjeblik det sker, vil alting ændre sig fuldstændigt. I et andet sammenhæng, i artiklen ”Lønkammeret” fortæller Martinus, hvorledes det fra den åndelige verden allerede inden fødslen er bestemt, hvilken sum af oplevelser og hvilket mål mennesket skal nå i sin kommende inkarnation, noget vi for enhver pris skal igennem.

Hvad angår menneskenes seneste inkarnation var den for os alle sammen speciel på den måde, at de mørke mennesker, bukkene fik liv som ulve i fåreklæder i den hensigt at kamouflere det dræbende princip i deres ambitioner om magt og herredømme. Mens de lyse mennesker, alle fårene fik planlagt en tilværelse med mulighed for at afvikle sine mørke egenskaber ved at blive konfronteret med resten af deres negative skæbnegæld, samtidig med at deres optjente formue af sande kristne værdier blev holdt i baggrunden. Det gav det nødvendige spændingsfelt for mange årtiers kaotiske opgør mellem de sandt kristne og de hedenske mennesker i lyset af den tiltagende Hellig Ånds indstråling, således tilrettelagt at alle skæbneforløb for de lyse mennesker skulle bringe dem

i stand til at klare Guds afgørende dom i vinterhalvåret 2012-13. For hvis ikke alle de fire milliarder, som ifølge Guds plan skulle med, moralsk havde udviklet og rensset sig tilstrækkeligt, så ville den lyse menneskehed ikke kunne overskride tærsklen og gå igennem døren til det rigtige menneskerige. Alle skulle med, ikke et eneste lyst får skulle mangle i Gaias nye organisme. Det forsøgte Antikrist via det mørke forsyn og bukke med al magt at forhindre. Mange lyse mennesker har derfor måtte leve en vanskelig tilværelse, og blandt de socialt, fysisk og psykisk udsatte i samfundet finder vi ikke så få lyse får, i overensstemmelse med Jesus Christus profeti om, at mange af de første skal blive de sidste, og mange af de sidste de første.

Jesus Christus omtaler sig selv som den gode hyrde, han er døren, for ham lukker dørvogteren op. Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst. Det skal blive en hjord, en hyrde – ifølge Johannes Evangeliet kapitel 10. Alle skal med, om de vildfarne så er at finde i bjergene eller ørkenen, alle fire milliarder lyse mennesker, ”Fårene, for hvem et virkeligt menneskerige, en fredens kultur har været bestemt, inden denne klode var størket fra sin glødende tilstand...” siger Martinus.

Hvad angår bukkenes skæbne, profeterer Johannes Åbenbaring kapitel 20: ”Og hvis nogen ikke fandtes indskrevet i livets bog, blev han styrtet i ildsøen”. Hvilket Martinus ændrer til: ”De, som ikke kan nå at blive færdige til kosmisk bevidsthed, må fortsætte på andre kloder med for dem naturlige inkarnationsmuligheder. Jorden vokser frem til en tilstand, hvor der kun vil inkarnere mennesker, som er modne til at tage kosmisk bevidsthed”. Bukkenes fire milliarder mørke mennesker repræsenterer den nødvendige kontrast, der gjorde det muligt for fårene at nå sit mål, nemlig at udvikle sin kristne samvittighed så meget, at en fremtidig stor fødsel var indenfor rækkevidde, da Guds Dommedag afgørende skulle skille fårene fra bukkene vinterhalvåret 2012-13.

Velvidende om den snart kommende Dommedag opfordrede Martinus menneskene til skyndsomt at foretage valget mellem at blive det kristne får eller den hedenske buk i sit Guds forhold. Han vidste, at ”Dommedagen er en periode, hvor en slags udrensning finder sted”, med et mørkt for- og efterspil i form af det ”... ragnarok, som skal komme, vil bringe alt det onde frem”. Martinus mente jo, at der ville komme en tredje verdenskrig, men ændrede det senere til, at der snarere ville blive tale om

en del mindre krige flere steder samtidigt. Godt forberedt gennem første og anden verdenskrig samt alle militære opgør sidenhen, som konsekvens af talrige lokale og regionale politiske konflikter, blev ragnarok indledt med en økonomisk Fimbulvinter årene 2008 - 2011. På grund af en global finanskris, der stadig mærkes og år 2011 blev fulgt op af en Harmagedons krig i Mellemøsten. Umeneskeligt grusom med dyrisk brutalitet. Ifølge FN har der ikke været så mange konflikter siden anden verdenskrig som nu, det samme gælder størrelsen af flygtningestrømmene. Kløften mellem rig og fattig øger, jordens klima og miljø forurenes til kaotiske forhold, rovdriften på naturens resurser fortsætter o. s. v. Der findes alle tegn på, at menneskeheden befinder sig i ragnarok.

Martinus gjorde opmærksom på, at mennesket måtte foretage et moralsk valg. Det kunne "... ikke længere blive udskudt til fremtiden. Dommedagen er over verden. Afgørelsen tvinges nu gennemført ...", og han fortæller, hvad dette opgør med det dræbende princip og krigens væsen indebærer: "Vor verden kan indenfor relativ kort tid blive vidunderlig at leve i, når den grove karma er gennemlevet i det 20'århundrede og begyndelsen af næste". "I næste århundrede vil stormagterne komme til at miste deres magt, og man vil komme til at samles om at rette verden op ved at skabe en international folkeret, der forbyder krig.

Man vil komme til at ordne det således, at hele verden kommer under et fælles styre, så der ikke er nogen, der hersker over olien eller andre værdier". "Dette sker i næste århundrede, hvor en international verdensstyrelse vil rette verden op efter en hel verden i brand". Verden brænder i ragnarok, for som Martinus forudsiger: "Karmaen for djævlbevidsthedsmenneskene vil blive samlet i den verdenskrig, som nu står for døren og snart vil rulle over jorden", så alle bukkene i forbindelse med Guds dom kan fjernes fra jorden, og den lyse menneskehed frigøres til et liv uden det dræbende princip.

Martinus kunne endvidere fortælle, at denne verdensbrand ville gøre Norden til et lazaret for de sårede flygtninge, og er det ikke det, vi begynder at se ske i Sverige og Danmark med et stigende antal flygtninge skadet på krop og sjæl med grusomme oplevelser bag sig? Men han ser også over Danmark "et voksende verdensfrelsende lyscenter i ragnaroks mørke", for "en stor plan i den guddommelige verdensorden skal bringes til fuldendelse. Jorden skal slynges ind i en ny kosmisk bane, hvor alt, som ikke er af "renhed", af kærlighed må blive udenfor. De stærke vibrationer fra Faderens zone opløser alle detaljer, som ikke er isoleret i kærlighed". Første og anden verdenskrig var hver især på sin måde et helvede med deres kulmination, inden det vendte, på samme måde vil det aktuelle ragnarok vende i disse år, som konsekvens af

Guds afgørende dom i Hellig Åndens lys vinterhalvåret 2012-13. Det lys der med sin fornyede samt tiltagende indstråling siden år 1900 forårsagede dragens nedstyrtning til jorden, til det endelige opgør mellem lysets og mørkets kræfter i form af alle krige, kriser og al kaos på jorden. Thi som skrevet i Johannes Åbenbaring kapitel 12: "... ve over jorden og havet, for djævlens er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort". Denne globale konflikt har været så intens og kraftfuld, at udviklingen af det rigtige menneskerige på Gaia nu kan fremskyndes vældigt.

Det kommer ikke til at tage 500 år, inden krigen forsvinder, det kommer heller ikke til at tage 3000 år at udvikle det rigtige menneskerige. Det var det scenarie Martinus blev stillet i udsigt, men omstændighederne har ændret sig, og Gud tøver ikke med at vælge den hurtigst mulige vej til sit mål. Gud er ikke sadist, tværtimod og er nu i færd med at realisere et andet scenarie, som jordklodens og menneskenes svære prøvelser har åbnet op for. Der vil blive helt fred inden år 2040, krigen vil successivt brænde ud. I løbet af den tid vil en ny verdensstyrelse blive etableret – analogt til et FN, men i et kristent og sandt demokrati for 240 lande. Om 600 år vil det rigtige menneskerige være virkelighed.

Alt sammen som en gave fra Gud, og udover den lyse menneskeheds bistand gennemført ved hjælp af Kristus-væsenet, det lyse forsyn i samarbejde med englehierarkierne, naturens og kulturens alle åndsvæsener. Som en verdensgenløsning af den gamle verden til at blive det rigtige menneskerige i Gaias nye verden, hvor den lyse menneskehed, modnet gennem lidelseserfaring og intelligensudvikling, i lyset af Guds Hellig Ånd højintellektuelt begynder at forstå den kristne åndsvidenskabs gavmilde budskab. Indenfor de næste et hundrede år vil alle lyse mennesker opnå at blive indviet i den hvide ildåb. Det er Guds gave til menneskeheden, for det store arbejde som hver enkelt gennem mange liv har udført, helt i overensstemmelse med gaveprincippet.

Martinus 12 punkter for Gaias internationale verdensrige gøres nu virkeligt, og den som i klarsyn intuitivt formår at skue bag de fysiske begivenheder, vil se, hvor vel forberedt alting allerede er, gjort klar til at blive manifesteret. Den sårede flygtning og den fortabte søn er kommet hjem til Faderen, og de angivne 80 % selverkendelse og 20 % vejledt undervisning, ja - disse tal skal ses i et andet perspektiv end tidligere antaget. Med alle fårene, de lyse mennesker i hus som en hjord kan den gode hyrde realisere visdom og kærlighed på jorden. Det vil begynde at vise sig på det fysiske plan i samme takt, som det dræbende princip med sin konkurrence og krig ebber ud. Og Gud Fader har travlt.

Om hellige bøger og retsforfølgelse

Af Jan Schmidt

De, der påstår, at Martinus IKKE skriver, at hans værk er ”hellige bøger”, har et forklaringsproblem, ikke mindst hvad angår kap. 15 i Martinus’ bog ”Omkring min Missions Fødsel” med overskriften ”Hvad mine Venner i Virkeligheden blev Vidner til”. Der fremgår det med al ønskelig tydelighed, at ikke bare Martinus selv, men også hans venner blev vidne til, hvordan visdommen bliver til ”hellige bøger”:

”[...] De har faaet Lov til at se Fortidens Aabenbaringer gentage sig i nulevende Kød og Blod, været Vidne til, hvordan Visdommen bliver til, hvordan Livets store Facitter, de evige Sætninger, de udødelige »Guds Ord«, inkarnerer i fysisk Materie, bliver til »hellige Bøger«, der kan være aandeligt Brød for Slægternes Generationer gennem Tid og Evighed. — Maatte de, i Taknemmelighed og Kærlighed til den evige Fader, stadig ihukomme og retmæssigt forstaa, hvad der gennem denne Oplevelse er blevet dem beskaaret at være Vidne til.”

Hvis disse nævnte ”hellige bøger” ikke er Martinus’ værker, bliver sætningerne jo til det rene volapyk, idet det er Martinus’ missions fødsel, bogen handler om. At det naturligvis er sådan, underbygges jo i øvrigt logisk yderligere alle de steder, hvor Martinus utvetydigt siger: at hans værk er ”den hellige ånd”, som Kristus har bebudet, han ville sende til de kommende slægter.

Når et værk indeholder litteratur, så kalder man det for ”litterære værker”. Når bøger indeholder helligånden i størst mulig renkultur, hvad må så være en mere retvisende eller sand betegnelse end netop ”hellige bøger”? At kalde dem alt muligt andet ville naturligvis være mere misvisende, og ligefrem kalde dem det modsatte: ”profane bøger” ville være den størst mulige usandhed.

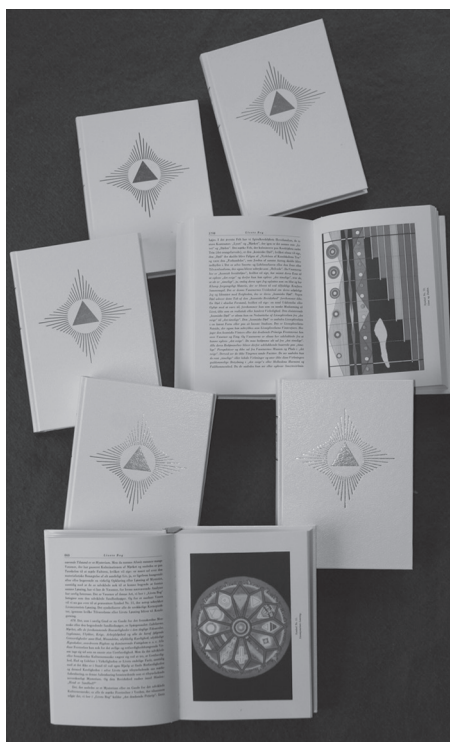
Ikke desto mindre er det det, det retsforfølgende institut gør i håb om at være bedst oprustet til at vinde retsforfølgelseskrigen, som de har insisteret på at starte.

Så når instituttet, via Søren Hahn, mener, at der ikke eksisterer «hellige bøger», viser det jo med al tydelighed, hvor lidt de så har forstået af kærlighedsvidenskaben - endda af det, der omhandler de aller-mest håndgribelige ting: de fysiske værker og deres håndtering. Denne uvidenhed kan de naturligvis ikke gøre for, men det bliver den ikke mindre uheldig af.

At instituttet ikke har forstået essensen i Martinus’ freds- og kærligheds-videnskab viser retsforfølgelsen jo i sig selv, som instituttet ovenikøbet vover at føre under navnet «Martinus institut». Således tillader dette institut sig at kæde Martinus’ navn sammen med retsforfølgelse. Martinus’ værk, der viser vejen til freden, har fået et institut til at beskytte sin sag, der ser stort på Martinus’ fredelige anvisninger og i stedet vælger den mest krigeriske vej indenfor lovens rammer, nemlig retsforfølgelse. Noget som Martinus udtrykkeligt gentagne gange har sagt, han ikke ønskede.

Martinus har derimod sagt, at en logik, der ender ud i konklusionen: «Vi skal have krig! Vi skal ikke finde os i det! Det manglede bare!» - er baglæns logik eller lokallogik, der altid vil komme til kort, når den møder verdenslogikken, visdommen eller kærligheden, som dybest set er det, instituttet har fået til opgave at følge (ikke forfølge!) og beskytte, men som de i deres uvidenhed - i Martinus’ navn! - i stedet forfølger. Mon ikke det var på sin plads sammen med Martinus atter og atter at gentage den ovennævnte - nærmest profetiske - bøn?:

«Maatte de, i Taknemmelighed og Kærlighed til den evige Fader, stadig ihukomme og retmæssigt forstaa, hvad der gennem denne Oplevelse er blevet dem beskaaret at være Vidne til.”

Om at blive lidt flinkere i hverdagen

Af Ole S. Larsen

Vi kan få mange bra råd og anvisninger fra Martinus til å takle hverdagens små og store utfordringer – men til syvende og sist er det vi selv som må gjøre den store jobben. Det kan det ikke herske noe tvil om.

Hvordan kan vi best mulig få til det?

Hver enkelt må finne frem til sine metoder, og hvilke områder de vil jobbe med og å utvikle.

Noe jeg selv har satt meg som særlig mål å bli flinkere til i den sentrale evolusjonstid vi akkurat nå lever midt opp i, er å be for andre mennesker som sliter og har det tungt. Det tror jeg virkelig har en bra effekt for alle individer på det jordiske plan.

Det å gi noe positivt til mennesker som virkelig trenger det. (I tillegg å be for dyrene og plantelivet!)

Hadde mange mennesker på jorden inngått i en felles-bønn, ville jordkloden vært et mye bedre sted å leve på for alle.

Og hva jeg øver mest på i alderen jeg befinner meg i nå (litt over 50), er å beherske meg. Beherske meg igjennom livet; å holde igjen i det lengste.

Å utøve en kontroll på seg selv, med andre ord.

Altså vise toleranse, være tålmodig, tøyle temperamentet mest mulig, tøyne strikken så langt jeg kan i konfliktfylte, problematiske mellom-menneskelige situasjoner.

Det er det mest gunstige for meg i det lange løp. Så slipper jeg mest mulig å bli lei meg, og få dårlig samvittighet i ettertid.

Hvis for eksempel en utenforstående uheldigvis kommer til å velte te-koppen min på en kafe - prøver jeg ikke å vise irritasjon – men forsøker å ta det mest mulig pent, rolig og forståelsesfullt. Det kan hende alle.

Hvis en helt ukjent person kommer med en kritisk, nedsettende bemerkning til meg, prøver jeg å bite det i meg; ta det i mot – uten å ta til motmæle.

Å ta i mot urettferdig kritikk og kjeft – uten å forsvare seg – er en krevende øvelse, men god trening i det lange løp. Det betyr selvsagt ikke at man skal utslette seg selv; et visst sted går selvsagt en grense – men det går mye på det å komme et hvert menneske best og mest mulig i møte. Forsøke i det lengste å forstå hvorfor det er så sint og irritert på deg.

Da kan man ihvertfall postulere i ettertid at man har et åpent, diplomatisk sinnelag.

Selvsagt er det lett å si at man skal gjøre det og det.

Når man står midt opp i et harm-dirrende følelses-kaos, er det lett å glemme gode læresetninger man har tilegnet, og det er virkelig ikke enkelt å tenke og handle rasjonelt. Skal også jeg være den første til å innrømme.

Vil også Martinus selv være den første til å vedkjenne.

Men herpå også et følgende råd: I slike krevende omstendigheter kan man trene på å koble inn en stille, indre bønn i ``kampens hete``. Øve på å få en automatikk med bønn når man befinner seg i ``vanskelig terreng``.

Da får man best mulig hjelp til å komme seg ut av det problematiske. I slike situasjoner, hvor det bygger seg opp til noe utrivelig, kan det i tillegg være ganske gunstig;

I stedet for å rette en irriterende klage – å bare rolig, ubemerket forlate ``åstedet``. Til beste for alle involverte. Det er også en anbefalt metode.

Altså: Å beherske seg selv best mulig i alle livets situasjoner!

Så må jeg også nevne noe som kommer med alder og erfaring:

Det er også mulighet for å løse seg ut av en lumrende, potensiell konflikt, med velvillighet og smil fra begge ``stridende`` parter. Noe som potensielt kan bli utrivelig for partene, bør ikke bli det.

Med riktige mentale grep kan man klare å styre unna ``bomben``, og den begynnende konflikt løser seg opp av seg selv.

Fordrer selvfølgelig i utgangspunktet at begge parter legger godviljen til; er forsonlige, kompromiss-villige og diplomatiske.

Det er noe som helt klart er mulig og plausibelt å få til!

Apropos å smile, så er jeg litt flinkere til det nå; å vise verden et blidt, positivt åsyn. I motsetning til da jeg var i 20-årene, og nærmest hele tiden var ``stiv som en stokk``. Men kan fortsatt bli flinkere.

Noe jeg også skal prøve å endre på til det bedre i ``litt bedre i hverdagen``, er at må jeg alltid sitte alene og i stillhet på en kafe – noe jeg forøvrig hyppig gjør – for å få lest det og det?

Det har nesten blitt som en besettelse for meg de senere år. Kan jeg ikke klare å løse meg litt opp; legge lesestoffet til side noen minutter, og prate vennlig med noen jeg merker har lyst til å bli bedre kjent med meg? Burde være en positiv utfordring for meg å få til.

Jeg kan vel fremover fortsette med å være mye alene og drive med kreative ting – som jeg selvsagt er avhengig av – og likevel ha en del sosial omgang med folk.

Kan vel klare å få til en kombinasjon av det enda bedre i fremtiden?

(Og så skal jeg blant annet bli bedre til å holde tiden; komme tidsnok til avtaler – og å gjøre rent i leiligheten!)

Men må også påpeke at jeg i en viss målestokk har tenkt å fortsette med den strie og ``utrivelige`` siden ved meg selv; den som går på kosmisk kritikk; å oppnå mest mulig rettferdighet, der det er mangelvare.

I mitt hjemland Norge, hvor jeg personlig har erfaring og opplevelse med offentlige, urettferdige ``overgrep``, er det fortsatt en del som må rettes opp, før det kan bli ordentlig bra.

Man har for eksempel noen av de fryktelige kommunale leilighetene i Oslo, hvor jeg selv måtte bo i mange år; bo-miljøer helt ``spist opp`` og ødelagt av narkomane og tunge rus-misbrukere.

Her gjelder det å få den til tider udugelige ledelsen i det kommunale foretaket «Boligbygg», som styrer disse leilighetene, til drastisk å skjerpe seg, å varsle ansvarlige politikere på en langt bedre måte enn de har gjort de siste ti-årene.

Så er det deler av aktoratet i alvorlige straffe-saker i Norge. De er virkelig ute på glattisen i noen saker.

Eksempel:

At man ikke dømmer fryktinngytende mordere til tvunget psykisk helsevern; hvor de blir sluppet ut som helt frie borgere etter bare to-tre år!

Den alminnelige rettsfølelse, tilliten i befolkningen reduseres betraktelig når saker som dette får et slikt utfall.

De skal dømmes som gale, men normale – og tilbringe mange år bak murene som straff !

Må også innrømme – og her føler jeg verken blir hevnghjerrig og ondskapsfull – at jeg kunne tenke

meg å underrette sykehuset i Oslo, hvor psykiateren som ødela så mye av ungdomstiden min

(skribents anmerkning: med sin uvettige medisin-utskrivning) hadde en høyere stilling dengang;

å be dem å fjerne portrett-bildet av han, som sikkert henger på en korridor-vegg der, blant andre tidligere sjef, overleger, etc.

Det kan da ikke være noe særlig for et sykehus å ha en tidligere sjefs-ansatt offentlig portrett-fotografert – som bare var destruktiv i arbeidet sitt; og sendte stort sett alle sine pasienter mange år tidligere i graven, med sin pillegift-cocktail.

Vedrørende psykiatri i Norge, vil jeg også kjempe for at norske psykiatere skal bli tvunget til dramatisk å redusere sin medisin-utskrivning til alle verdens typer pasienter/klienter.

Her er de destruktive nær sagt over hele linjen, og det er nesten en skandale hvordan de noen steder får herje! Her trengs i fullt monn oppvåkning og kosmisk kritikk!

Så kan man spørre hvorfor det er nødvendig med kosmisk kritikk, og å vise en stri, ``utrivelig`` side mot visse autoriteter og det offentlige?

For å få fortgang på å fjerne nedbrytende, udugelig, skadelig offentlige lederautoritet-krefter.

Samfunns-parasitter som brøyter seg hensynsløst frem, uten å ta hensyn til rettferdighet og svakere grupper.

Dette er den norske dumskapen i maksimal praktutfoldelse!

De forstår ikke annet enn et rett-på-sak irettesettende språk, for at ting skal forandres til det bedre.

De har fått holdt på alt for lenge, og fått ødelagt alt for mye så langt.

Tilslutt skal jeg selvfølgelig samle tankene rundt noe positivt.

Noen verdifulle ting har jeg oppdaget de senere år.

Indre lyse, oppbyggelige oppdagelser som på en måte Martinus selv har anvist.

Mye i livet, har jeg funnet ut, går ut på å trene på å bli et litt bedre menneske i hverdagen;
utvikle positive, gode sider ved seg selv.
Ta alt som en øvelse i livets lære.
Å trene opp sin tålmodige, tolerante, diplomatiske side.
Å lære å beherske seg.
Bli en likandes person, som flest mulig liker.
Uansett hva som skjer, og det gjelder for oss alle, er det noe du hele tiden skal undervises i i den store kosmiske sammenheng.

Derfor er det ekstra betryggende å vite at den gode ånden til Martinus har vi oppriktige, positive Martinus-interesserte alltid svevende rundt oss, og det kan anspore oss til å gjøre en skikkelig innsats med å utvikle oss i en riktig, positiv retning.
Til å bli litt bedre og flinkere i hverdagen.

Det åndelige princip

Ole Pedersen:

At det skulle være så svært at forstå det åndelige princip overrasker mig.

Hvis vi følger Martinus analyser er prinsippet så logisk at enhver med blot en smule logisk evne må kunne indse rigtigheden.

Imidlertid nævner Martinus selv et forhold han betegnes som 80/20 forstået på den måde at hvis man ikke igennem udvikling er blevet 80 % human altså næstekærlig vil man ikke kunne forstå de resterende 20 %.

Logikken for et levende væsen opdeler Martinus i tre dele. Et jeg, et talent og en fysisk krop. De to første dele Jeg og Talent er af åndelig natur og kan ligesom elektricitet ikke ses. Kroppen der er resultatet af denne elektriske kraft kan derimod ses. Kroppen styres af elektriske impulser (nerverne) og som ved elektricitet er der en kontakt der tænder og slukker. Det kaldes dagsbevidsthed og natbevidsthed. Det kan sammenlignes med en bil der kører når tændingen slås til og som efter kørslen hviler når tændingen slås fra. Selv om bilen sover, kan vi jo stadig se den på samme måde som vi kan se et sovende menneske.

Alt der er skabt slides og det gør både bilen og den menneskelige krop. Efter et langt liv går tingene i stykker. Hos et menneske kan det ske ved at pumpen (hjertet) ikke mere formår at levere det tryk der er nødvendig. Det kan

også være iltningen (lungerne) der ikke mere kan fungere optimalt. Det samme sker i en bil. Hvis benzinpumpen svigter så går bilen i stå og det gør den også hvis luftfilteret tilstoppes.

Hvis bilen står længe uden at blive brugt kan der vokse ukrudt op i den og dette kan ødelægge de enkelte komponenters samspil på samme måde som en kræftsygdom hos et menneske kan vokse op og hindre kroppens celler i deres naturlige samvirke.

Men fordi bilen nedbrydes og dør, dør chaufføren jo ikke. Han stiger blot ud og køber en ny bil. På samme måde med et menneske. Fordi kroppen dør, dør det åndelige jo ikke. De elektriske kræfter eksisterer stadig væk i det usynlige og danner blot en ny ikke synlig krop der nu følger de tanker den afdøde har.

Det er baggrunden for at mennesker der tror på at de ved drab opnår en plads i Valhal (Vikingerne) eller får Jomfruerne i paradiset (Taleban) virkelig får opfyldt deres ønsker indtil de er så mætte af denne lyksalighed at de ikke mere kan udholde den. Det er det Martinus kalder kontrast princippet. Når de når dertil indser de, at de nu skal i gang med selv at opleve konsekvenserne af denne deres tidligere handling og det kan kun ske gennem at de på ny fødes i en fysisk krop. Alt hvad vi oplever er et resultatet af egne handlinger og andre er kun udløsende faktorer.

Nye ejere af forlaget Nordisk Impuls!

Med baggrund i fremskreden alder og vaklende helbred har jeg gennem nogen tid bedt de højere magter om at tilvejebringe en afløser for den rolle, jeg i godt 33 år har spillet for Forlaget Nordisk Impuls ApS, og til min store glæde er dette ønske nu blevet opfyldt i form af en *trojka* af personer, der har min mest uforbeholdne tillid og agtelse.

Det drejer sig om Henrik og Torben Hedegaard, der fremover påtager sig ejerskabet af forlaget efter deres far, Henry Hedegaard, og dertil forlægger Jan Tarbensen, der i forvejen kører *sitet* www.martinusshop.dk, og som derfor står for det daglige salg for Nordisk Impuls.

Som landet ligger, er jeg meget både lykkelig og taknemlig for denne løsning på generationsskifteproblemet og vil samtidig gerne her takke både de nævnte personer samt hele den fine kreds af mennesker, der på forskellig måde har bakket op omkring forlaget i de mange år, det har bestået.

I håbet om at denne goodwill også må blive mine afløseres til del.

Med mange varme og venlige hilsener.

Per Bruus-Jensen

01.09.2014

PS! Det oplyses for en ordens skyld, at min mail-adresse fremover er ændret til: pbj@fjelbo.dk

*Som redaktørens hus så ud i sommers:
- der mangler bare farven på blåregnen*

Filosofiske krummer

Et menneske er en del af den helhed, vi kalder universet, en del, der er begrænset i tid og rum. Han oplever sig selv, sine tanker og følelser som noget, der er adskilt fra resten, en slags optisk bedrag i sin bevidsthed. Dette bedrag er nærmest et fængsel for os. Det begrænser os til vores personlige ønsker og varme følelser for nogle få, der står os nær. Vores opgave må være at frigøre os fra dette fængsel ved at udvide vores medfølelses cirkel til at omfatte alle levende skabninger og hele naturen i al dens skønhed.

(Albert Einstein)

Det menneske, der aldrig ændrer sin mening, er som stillestående vand, der avler sindets krybdyr.

(William Blake)

Grundlaget for den autoritære opdragelse var forestillingen om, at mennesket fødes som en "tom tavle" (tabula rasa).

(John Locke)

Tilværelsen er en rejse mod højere bevidsthed. Det er din overordnede opgave i livet her på jorden.

(Wayne W. Dyer)

Den, der ser udad, drømmer. Den, der ser indad, vågner.

(C.G.Jung)

Bøller der angriber folk udefra, får strengere straffe, end madvare-sminkører, der angriber folk indefra.

(Grafitti)

Julen er kærlighedens og gaveprincippet fest. Ved nytårsfesten fejrer vi kredsløbsprincippet og dermed udødeligheden.

(Martinus)

Frigørelsen af atomets kræfter har forandret alting, undtagen vores måde at tænke på, og vi er derfor på vej mod uovertrufne katastrofer.

(Einstein)

Gud er i os. Hver eneste tanke, der tænkes i ærlighed, uselvskhed og kærlighed er en bøn, som det guddommelige i os opfatter. Vi dyrker og tjener Gud i hver ærlig, uselvsk og kærlig handling, vi udfører.

(Poul Goos)

Enhver, der vender ryggen til vor tid uden at kæmpe for at forvandle sig selv og verden, forråder dybest set vor kulturarv.

(John Engelbrecht)

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk